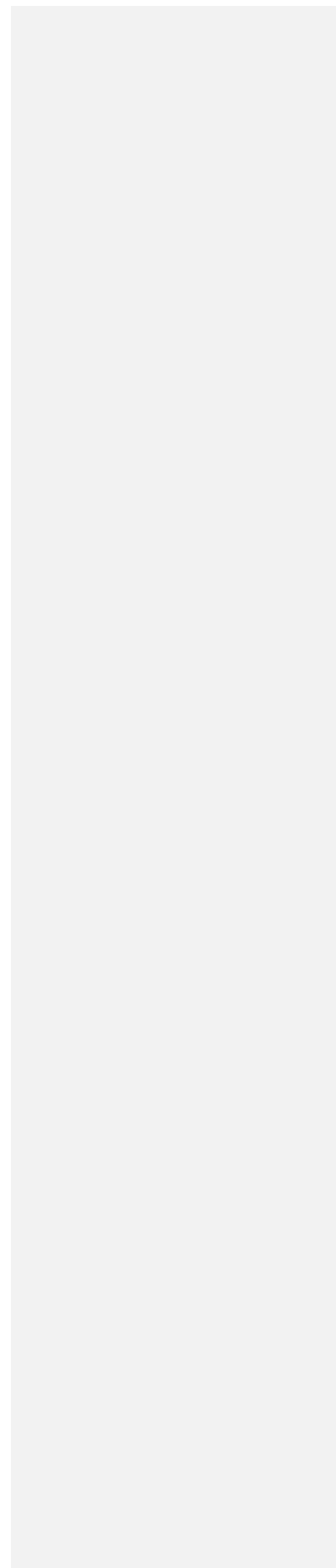

MLČENÍ

/Zpověď barbarova/

1. **Z**ákladní kámen
2. **A**nabáze
3. **Ch**arisma
4. **A**bstrakce
5. **R**etardace
6. **I**nvence
7. **E**sprit
8. **L**uminiscence

„Základní kámen“

V této jedinečné chvíli, kdy zrak přináší Vaši myslí má nemá slova, navazujeme neviditelné spojení. Pro čtenářovu přítomnost je to okamžik účasti na významné události mé minulosti.

Mé psaní postrádá styl. Vše marné, jsem pouze policista. Vyšetřovatel, který si předsevzal, že zjistí **proč** se Ježíš stal obětí zločinu. Po sedmi letech dozrál čas vyšetřování ukončit. Můžete se připojit. Skutečný zájem odměním upřímností.

Pro započítí tak významné práce jsem vhodný čas ve hvězdách pečlivě vybíral. Vždyť sedm let jsem hledal ten pravý kámen i slova, která by punc díla zaručila.

Proto dovolte, právě nyní, „**Základní kámen**“ položit a pro zdar díla třikrát poklepat.

Do základu kladu kámen, který všichni stavitelé odvrhli. A křtím jej slovy

***Těžké je odolat pokušení.
Však nejtěžší je nesoudit ty,
kdo přece jen podlehli.***

Lazar
29.01.2002
12.04 hodin /CET/
Dolní Zálezly

Anabáze

Bible je bezpochyby pramen, který nemá obdoby. Ani má troufalost nemá obdoby. Proto bych měl hned úvodem vysvětlit, kde беру odvahu bořit tradiční představy, které lidstvo vytvářelo po staletí a tisíciletí.

Není v mé moci každého přesvědčit, že nehodlám nic bořit. Ani jedinou čárku Zákona nezměním. Pouze tradičním představám vdechnu život!

Musím být smířen s tím, že čím méně bude pochopeno, tím více budu ostouzen. Nemohu však obhajovat dílo, ani sebe sama, ač dobře vím, že podobná šance se mi již nikdy nenaskytne. Něco tak lidsky přirozeného si ani nesmím dovolit! To bych hned na počátku popřel právě to do čeho chci pozorného čtenáře zasvětit.

Pokud mne se týče prozradím pouze to, co nikoho nemusí zajímat. Že ve svých třiapadesáti táhnu 31. rok v policejní službě a po 25leté praxi je mou doménou vyšetřování nejtěžších, hrdelních zločinů. Jakýmsi zázrakem jsem „nevyhořel“ při záměně společenské polaridy v roce 1989. Pouze 4. ročníkem skončila má studia na Vysoké škole SNB. Krom toho, že postrádám vysokoškolské vzdělání mé společenské postavení garantuje absenci teologické učenosti a stejně spolehlivě vylučuje i filosofickou erudici. Samo sebou byl jsem nejen ateista, ale i komunista.

Má troufalost bude jistě skandální a vše čeho se jen slovem dotknu, napadnou mnozí zatracením. Proto mne vůbec neudiví, skončí-li tato kniha v ohni na hranici. A i když pevně věřím, že já sám ohnivě tradici uniknu, pak prokletí mnohých rozhodně nikoliv.

Někoho ale přece jen bude zajímat, že v čase, kdy vyvedu toto dílo na světlo světa, bude to na den přesně 7 let co jsem ve svém životě poprvé vzal do ruky Bibli. Pokud někdo jako já maturoval na elektrotechnice nebo pracoval jako strojvedoucí elektrických lokomotiv u Československých státních drah, ví dobře co se stane, když v něčí blízkosti udeří z nebe blesk nebo spadne z vedení vysokého napětí drát.

Jsou to nenadálé, šokující události a mne to potkalo právě tak. Po převratných společenských změnách roku 1989 jsem byl nucen o mnohém nepochybném pochybovat. Ve chvíli, kdy mi revolucionáři zavřeli vysokou školu, právě tehdy jsem si předsevzal pouze jediné! Když už jsem byl intelektuálně diskvalifikován, že jen tak, mimo soutěž musím přečíst Bibli. Snad pak konečně pochopím jedno.

„Proč se dobrým lidem dějí zlé věci?!“

Ve své policejní praxi jsem se s touto otázkou denně setkával. A díky „sametovým“ změnám také osobně potýkal.

Ano, psal se rok 1989 a já dalších 6 let úspěšně vzdoroval, než mne Osud přece jen k Bibli dokopal. Ale abych byl přesný a nepředbíhal. Ten první elektrizující účinek nezapříčinila sama Bible, ale předmluva těch co v mnohaleté spolupráci, mimochodem nemající ve světě obdoby, připravili v Čechách překlad pro ekumenické vydání v roce 1985.

Pod tlakem nových idejí jsem pomalu uznával, že závist je ryze česká národní vlastnost. S ostatními se hanbil, že ve vzdělání jsme propadli na 72. místo za Nepál. Nová mediální elita poslušně masakrovala sebevědomí mlčící většiny. Každý dostal stejnou šanci. Kdo nebyl komunista, tak s nimi samozřejmě kolaboroval.

A právě ve chvíli, kdy jsem byl zbytků starého myšlení zbavován, narazil jsem v biblické předmluvě na to čím mne naši předci ohromili.

Že po objevení knihtisku, jako první tištěná kniha vůbec vyšla v letech 1452-55 v Mohuči latinská bible Mazarinova. Ale již dvacet let nato, jako druhý český prvotisk, Nový zákon v neznámé české tiskárně. Znovu pak byl Nový zákon vytištěn před rokem 1487 a 1498, čímž Češi předstihli většinu evropských zemí, protože Nový zákon byl před rokem 1501 samostatně vytištěn jen ještě v němčině a franštině.

To až po šesti letech mi došlo, že pokud by mé sebevědomí nebylo skrz naskrz **pokořeno**, naprosto jistě bych na ta slova nereagoval. Ale v tom jedinečném okamžiku, ne že někde v mé blízkosti spadl z vedení vysokého napětí drát.

To přímo do mně z nebe udeřilo!

Naprosto skvěle to na mne Osud nachystal.

I když pravda, v ten moment jsem mnoho nechápal. Ale dnes, nepromarním příležitost abych těm, které jsem proklínal, právě jim za vše zlé, upřímně a ze srdce poděkoval.

Ten okamžik mne nastartoval!

Raději pomlčím co vše jsem ze svých povinností zanedbal. Nebylo jediné volné chvíle abych se Bibli nevěnoval. Starým zákonem jsem proletěl, protože mne přitahoval hlavně Ježíšův osud. Cítil jsem jasně, že pokud dokážu jeho pozemskou pouť skutečně pochopit, pak nebude nic, čím by mne Život dokázal překvapit. Je to tvrdý policejní chléb, každodenně výpovědi svědků analyzovat a nejrůznější lidské příběhy rozplétat. Pět let jsem Ježíšův osud a role všech zúčastněných pečlivě studoval. A rok co rok některé biblické téma i problémy vlastního života literární formou zpracoval. Abych šestého roku dospěl k otřesnému zjištění.

Ježíš svým životem uctil Zákon a vlastní smrtí posvětil vůli svého Otce a Spravedlnost.

Nehodlám provokovat a nechci špatnými dotazy přivolat na svou hlavu hněv Rozumem pomazaných. Ale zkuste si, jen tak, sami pro sebe zodpovědět otázky;

- Proč k objasnění byt' jediného biblického zločinu nebyla dosud nikdy povolána policie!?
- Kdo za to nese odpovědnost? Ale zejména, komu tím bylo poslouženo!

Přečetl jsem nejedno teologické i filosofické dílo s biblickou tematikou. A musím bez prominutí konstatovat. V dnešní době snad jen slaboduchý čtenář detektivního braku může ještě tolerovat tradiční povrchnost s níž slavní, leč nekompetentní autoři ignorují podstatu biblických událostí. O zločinech raději ani nemluvě.

To jen na okraj, velevážení učení! Neboť výčitkami bychom pouze marnili čas.

Po šesti letech maximálního nasazení jsem byl jen málo potěšen. Také jak by Pravda mohla někoho z lidí potěšit! Ale ve chvíli, kdy jsem byl objevem zákonitosti Ježíšova osudu otřesen, jako by mi vzešel nový den. Náhle mne uchvátil Starý zákon, zejména události Genesis. Právě ty, které jsem na počátku pošetile zavrhl jako lidovou tvořivost svého druhu. A tak po sedmi letech mohu zcela nezištně předložit svou osobní zkušenost. Aby každý, kdo najde odvahu vyrazit vlastní cestou, mohl se náležitě připravit a vyzbrojit.

Z vlastní zkušenosti musím hned na počátku varovat před nejzákladnější a nejhlubší pastí do níž je snadné upadnout a obtížné vyvázat.

Při čtení Zákona nezabředněte v zákoně!

Bible je pouze instrument, na němž nesmíte ulpět.

Porozumění Zákona je druhotné!

To prvotní je **pochopení** Života. Vlastního života!

Ale to ještě zdaleka není vše.

Tím hlavním cílem je **poznání**. Poznání Boha!

Cesta je pro všechny stejná. Vede **porozuměním** k **pochopení** a **poznání**. A přece je každému lidskému jedinci zcela individuální. Proto se ani nepokusím někoho vést. Půjдете zcela sami a leda v zádech budete cítit můj dech.

Za 7 let jsem stejně jako Bibli pečlivě prozkoumal i každé své dílo. Rád bych se jako autor podepsal, ale nic takového si nemohu dovolit. Víím totiž své! S tím co jsem napsal je mi dovoleno jen bez výhrad souhlasit.

Není nutné abychom se střetli tváří v tvář. Bylo by pošetilé cokoli vysvětlovat nebo si vyčítat. Koho toto dílo přesvědčí, ten pochopí, že to není a ani nemůže být z mé hlavy.

Rovněž příběh o dvou andělských poutnících není z mé hlavy. Kdo ví kde se vzal a kolikrát obletěl celý svět, než mi jej nic netušící Eliška, v pravý čas, poslala internetem. A já, ke své spokojenosti, jím uvedu Ducha celého díla.

Dva andělští poutníci se zastavili, aby strávili noc v domě bohaté rodiny. Rodina byla nepohostinná a odmítla anděly nechat v místnosti pro hosty. Místo toho byli ubytováni ve studeném sklepním pokoji. Jakmile si ustlali na tvrdé podlaze, starší anděl uviděl díru ve zdi a opravil ji. Když se mladší anděl udiveně ptal proč, starší odpověděl:

"Věci nejsou takové, jakými se zdají být."

Další noc si šli odpočinout do domu velmi nuzného, ale pohostinného farmáře a jeho ženy.

Poté, co se s nimi manžele podělili o trochu jídla co měli, řekli andělům, aby spali v jejich posteli, kde si dobře odpočinou. Ráno po svítání našli andělé farmáře a jeho ženu v slzách.

Jejich jediná kráva, jejíž mléko bylo jediným příjmem rodiny, ležela mrtvá ve chlévě. Mladší anděl se ptal staršího, jak se to mohlo stát?! První muž měl všechno a tys mu pomohl, vyčítal.

Druhá rodina měla málo, ale byla ochotna podělit se o vše.

"Věci nejsou takové, jakými se zdají," odpověděl starší anděl.

Když jsme byli ve sklepním pokoji, všiml jsem si, že v té díře ve stěně byla zásoba zlata.

Jelikož majitel byl posedlý chamtivostí a neochotou sdílet štěstí, utěsnil jsem stěnu, aby poklad nemohl najít. Když jsme další noc spali ve farmářově posteli, přišel si anděl smrti pro jeho ženu. Dal jsem mu místo ní krávu.

"Věci nejsou takové, jakými se zdají."

"Věštinou neznáme všechny souvislosti!"

I když máš víru, potřebuješ také důvěru, že vše, co přichází, se vždy děje ve tvůj prospěch. A to se vyjeví až časem. Někteří lidé přicházejí do našeho života a rychle odcházejí, někteří se stávají našimi přáteli a zůstanou na chvíli. Přesto zanechávají v našich srdcích nádherné stopy - a my nezůstaneme nikdy zcela stejní, protože dobří přátelé nás proměňují! Včerejšek je historie. Zítřek tajemství. Dnešek, přítomnost je dar. Život je neobyčejný a chuť každého momentu neopakovatelná!

„Věci nejsou takovými jakými se zdají být“.

Ačkoli budu zásadně *zásadní*, vaše reakce bude zásadně *kyselá*. Tak mocná je lidská tradice.

Navíc jde o *p*olicejní *h*ermeneutiku, proto „*ph*“ faktor bude tradičně paradoxní.

Proto přeji každému *dobrou mysl* a *vnímavé srdce*.

Charisma

Hned na počátku musím nastolit pro mnohé nepříjemnou otázku.

Co je smyslem života?

Nehodlám slídit po tom co kdo považuje za smysl svého vlastního života. Chci pouze připomenout, že život je proces, jehož podstatou je proměna - **transformace**. Transformace není zpravidla lidmi vůbec vnímána a pokud ano, pak pouze na úrovni tělesné. Duševní úroveň je za hranicemi našich smyslů a je jí proto mylně přisuzován druhotný význam.

Proces transformace mne osobně zaskočil o nedávných vánočních svátcích. To když na mé naléhání maminka vyhledala hvězdu, kterou nám v dětství pravidelně zdobila vrchol vánočního stromku. Když mi konečně po 45 letech ležela v ruce, nemohl jsem uvěřit! Kam se ztratilo zlato a jak je neuvěřitelně malá.

Pravda. Věci nejsou takovými jakými se zdají.

Abychom se podobných rozpaků vyvarovali je zkoumání a poznávání hmotného světa neodmyslitelně spjaté s vytvářením norem. Dnes běžně užívanou normou délky je metr. Použití metru v praxi nečiní již zpravidla žádné potíže. Jeho délka byla stanovena po všeobecné shodě před více jak sto lety. Pramenem fyzikálních norem je dohoda a lidské tradice.

Ani zkoumání duchovních změn se neobejde bez norem. Zde je ale situace zcela odlišná. Pramenem duchovních norem, jsou zejména církve a filosofické školy. A díky tomu, že jich je ve světě početně, dosažení jakékoliv shody je obtížné, ne-li nemožné. Zatímco tvorbu fyzikálních norem provází konsensus, v oblasti duševní naopak nekonečný boj o základní teze - **dogma**. S použitím některých dogmat v lidském životě jsou nejrůznější ba i nejrůznější historické zkušenosti a nehodlám je zde rozvádět.

Rozhodl jsem se dát přednost vlastní zkušenosti před dogmaty.

Sedm let jsem zasvětil studiu Bible. Až po 5 letech jsem začal vidět souvislosti, které jsem zpočátku vůbec nevnímal. Za 5 let se Zákon ani v nejmenším nezměnil. Pouze já jediný nejlépe vím jakou duševní proměnou jsem prošel.

Tu změnu nikdo z lidí nezměří.

Ale ani já nemohu jiného měřit a soudit.

Kdo ví kolik starých dogmat za sedm let padlo a naopak nových se objevilo. Za 7 let se mnohé změnilo. Zákon je však nezměněn již 4000 let. Na rozdíl od fyzikálních norem není dotčen lidskou vůlí.

Je to slovo od Boha.

Žádné církevní ani jiné lidské dogma nemůže být standardem pro hodnocení změn duševního světa. Potřebným standardem je Starý zákon, který nezaznamenal změnu, pokud lidská paměť sahá, 4000 let.

Je to pevný bod, který se lidstvo marně hledá někde ve vesmíru. Právě o něj se opřu, abych pohnul tradičními představami.

Přestože se budu snažit o objektivitu, musíte pochopit, že nelze být neosobní. Neboť celé dílo ve své podstatě není ničím jiným, než zprávou o tom, jakou duševní transformací jsem během sedmi let prošel, abych se tak pokusil i jiným zprostředkovat porozumění Zákonu.

Nejednou jsem si kladl i otázku, proč zrovna já? Prokletý policista odkudsi ze „Zálezel“. Ale i to má svou příčinu.

Neřest, násilí a zločin se podařilo ve filmových laboratořích kultivovat do obecně přijatelné formy, navíc přinášející obdiv a vysoké zisky. Ničemnost, v kulturní formě, se tak stala většině lidí zdrojem každodenní zábavy. Pro mne ale zůstala prací, mnohdy marným trápením, kdy bezesné noci nespočítám. Zatím co většina je vůči zlu stále tolerantnější a otupělejší, já jsem naopak vnímavější.

Proto mé dílo nečeká pochopení mas. Je totiž zprávou z druhého břehu. A tak nemarněte čas úvahami zda mne odsoudit nebo mi odpustit, protože „**věci nejsou takové jakými se prvních pět let zdají**“! A my ještě ani pořádně nezačali.

Až po pěti letech jsem začal chápat kontinuitu biblických událostí. Vnímat ohromující dokonalost Autorova vyjádření, vyžadující nekompromisně absolutní pozornost.

Kdeže báje nebo lidová tvořivost!

To samolibá povrchnost je dědičným základem tradiční intelektuální slepoty. Dogmatická strnulost brání odhalení podstaty všeho. Pochopení kontinuity a souvislostí zdánlivě protikladných jevů. Starého a Nového.

Pouze poznání začátku je nadějí na poznání konce.

Pokud budu častěji citovat Bibli, pak pouze a jen pro přesnost a jasnou orientaci.

Je sice všeobecně známo, jak a čím stvoření začalo. Ale citovat Genesis, pramen prapočátku, je povinnost.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo, nazval Bůh dnem a tmu nazval nocí. Byl večer a bylo jitro den první./Gen.1,1-5/

Rozumně vzato, jen blázen nebude pochybovat o tom co bylo stvořeno během jednoho dne. Na rozdíl od bláznů, všem ostatním právě rozum bude bránit něčemu takovému uvěřit. Je to rozum, který lidského jedince limituje - omezuje. A tak tomu bude navěky. Neboť vždy bude něco nepoznaného za hranicemi lidského rozumu.

Proto čistě pragmaticky do začátku doporučuji, nepochybovat o tom, kdo vše stvořil. A to až do doby, než skutečně sami poznáte, že to nebyl Bůh.

Den za dnem lze v Genesis sledovat posloupnost stvoření. Pozornost obrátím na den čtvrtý, jehož pochopení má pro nás naprosto zásadní význam.

I řekl Bůh: „Bud'te světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci! Budou na znamení časů, dnů a let. Ta světla at' jsou na nebeské klenbě, aby svítila na zemi.“ A stalo se tak. Učinil tedy Bůh dvě veliká světla: větší světlo aby vládlo ve dne, a menší světlo, aby vládlo v noci; učinil i hvězdy. Bůh je umístil na nebeskou klenbu, aby svítila nad zemí, aby vládla ve dne a v noci a oddělovala světlo od tmy. Viděl, že to je dobré. Byl večer a bylo jitro den čtvrtý./Gen.1,14-19/

Pokud jde o stvoření reality *časů*, nesmíme se nechat strhnout všeobecně panujícím přesvědčením, že čas je pouze fyzikální veličina. Při měření času musí být bezvýhradně respektována světla, která Bůh stvořil na nebeské klenbě. I ty nejpřesnější chronometry měří pouze jeden z projevu časů.

Znamení časů má však vedle kvantitativního rozměru i nejrůznější rozměry kvalitativní. Tou nejběžnější je odlišnost kvality dne od noci. Podobně různé časové kvality jsou čtyři roční období. Známe čas dešťů, větrů, bouří i jiné. Překonání omezeného pojetí času je obtížné a pochopení podstaty téměř nemožné.

Nesmí nás uspokojit, že v omezené míře dokážeme manipulovat časem zvířatům, když umělým světlem jim zdánlivě prodloužíme den ke zvýšení jejich užítkovosti. Jinou časovou manipulaci znají tovární dělníci, kdy jejich užítkovost ovládá rychlost pohybu pasu. Každý vedeme svůj individuální zápas s časem. Praktickým spojencem je kosmetika a plastika. Těšíme se z triků módní konfekce a v cestovních kancelářích hledáme únik do časů věčného slunce a pohody.

Ne náhodou byla realita časů stvořena právě čtvrtého dne. Tedy dříve, než pátého dne všichni živočichové a Člověk dne šestého.

Čtvrtého dne totiž Bůh Hospodin ve stvoření nastolil všeobecné panství své vůle!

Nemám sice podtrhávání v knihách rád, ale prosím o prominutí. Je to tak zásadní a významné, že jsem to musel udělat. Slibuji, že dokud nedostanete stejnou šanci, nebudu to již opakovat.

Při nezbytné pozornosti nelze přehlédnout, že čas je v první řadě kvalitou duchovního rozměru. Stvořená světla jsou v první řadě **znamení časů**, dnů a let! Jsou znamením vůle

Stvořitele, kterou nedokážeme ani měřit, ani ovlivnit. Lze ji jen pochopit a naprosto vše se jí musí podřídit.

Představa závislosti a podřízenosti je však pro člověka výzvou k odporu. V takových případech svobodný a rozumný člověk uplatní tradiční obranu. Výsměch a ignoraci nepochopitelného, všeho co neodpovídá jeho představě a omezenému poznání.

Předem jsou odsouzeni ti, kdo se kdy pokoušeli porozumět **znamení časů**, neboli znamení věků, jenž nám dávají světla stvořená Bohem na nebeské klenbě.

Čtvrtého dne se dostává Astrologii ospravedlnění pro její odvěkou snahu o porozumění znamením časů. Astrologie je jedinečný způsob komunikace mezi člověkem a znameními Boží vůle. Podobné existenční zdůvodnění natož ospravedlnění své činnosti stěží kdo v Zákoně nalezne.

Dík Astrologii víme, že není den jako den, rok jako rok. Mezi nebeskými světly panuje precesní rok jehož délka je 25 865 našich pozemských solárních let. Právě se končí jeden z měsíců precesního roku známý jako věk Ryb. Jeho délka byla 2.155 let a máme před sebou stejně dlouhé období věku Vodnáře. Je na místě hluboce se Astrologii poklonit. Čas k zamyšlení si jistě naleznete, ale nyní postoupíme k událostem šestého dne stvoření. Je to další klíčový okamžik, kdy stvořitelské dílo vrcholí.

I řekl Bůh: „Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!“ A stalo se tak. Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že to je dobré. I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. At' lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“/Gen.1,24-26/

Máme sice před očima totéž, ale raději připomenu.

„*Věci nejsou takovými jakými se zdají.*“

I když je dnes lidský jedinec-osobnost s naprostou samozřejmostí chápán coby člověk, nebudeme člověka směřovat s lidmi. Podle Božího záměru, má každá kvalita zcela zřejmě odlišnou funkci.

Člověk - má být obrazem Boha

Lidé - mají panovat nad zvířaty a celou zemí

Vyhne se tak i tradiční jalové diskusi, zda **člověk** je muž nebo žena a kdo z nich je Bohu bližší.

Proto člověka, který má být obrazem podle Boží podoby budeme uvádět jménem - Člověk. Hospodin Bůh je jediný a proto i Jeho obraz je vyjimečný, jediný a nezaměnitelný. Proto mu náleží jméno - Člověk.

Zásadní odlišení Člověka od jedince z lidí, docení každý nejen o tisíce let později, až bude řeč o synu Člověka, ale hned při zkoumání závěru událostí šestého dne Genesis.

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plod'te a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.“ A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý./Gen 1,27-31/

Člověk, který byl stvořen aby byl obrazem Božím v sobě kumuloval nám známé kvality muže i ženy. Měl být obrazem. Neměl ani plodit nebo se množit. Nebylo třeba žádného pohlaví. Zato u lidí, kteří se měli v souladu s vůlí Stvořitele plodit a množit je pohlavnost samozřejmě stejně jako u veškeré zemské zvěře.

V dobré paměti je třeba podržet informaci, že podle prvotního záměru Stvořitele byla všemu v čem je živá duše dána za pokrm zelená bylina a stromy na nichž rostly plody se semeny. Tedy žádné maso!

Pro úplnost je na místě uvést postup stvoření Člověka a jak byl zaopatřen.

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka,

kterého vytvořil. Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromoví žádoucímu na pohled, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého./Gen.2,7-9/ Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojezl, propadneš smrti.“/Gen.2,15-17/

Je snad samozřejmostí, že Hospodin pro svůj obraz vymezil zvláštní prostor, kde bylo vše dobré. V zahradě Edenu nebylo nic zlého. Nelze ani pomyslet, že by snad Hospodin vystavil svůj obraz sebemenšímu ohrožení.

Člověk měl zahradu Eden **obdělávat** a **střežit**, jednat podle pokynů. Nikoliv něco samostatně o své vůli **tvorit**. Člověk nebyl schopen učinit nic co by nebylo v souladu s vůlí Hospodina Boha. Byl na svém stvořiteli zcela závislý a proto měl Hospodin absolutní jistotu, že Člověk se stromu poznání dobrého a zlého ani nedotkne.

Tak by tomu nepochybně i bylo, kdyby Člověk zůstal v zahradě Edenu sám!

Jistě také s napětím očekáváte okamžik, kdy se poprvé objeví **Zlo** a kdo bude jeho původcem. Pokud se podaří zjistit původ Zla i okamžik jeho vzniku, poznáme jak Zlu čelit. A navíc, budeme znát i jeho konec.

Zatím ale po **Zlu** není vidu ani slechu. Každý den stvoření bylo vše jen dobré. Nikde sebemenší vada, nebo konflikt. Pouze harmonie.

Při nezbytné pozornosti lze zjistit, že přece jen nebylo vše až tak dobré.

Hospodin na konci své stvořitelské činnosti sice vidí, že vše je **velmi dobré**, ale přece jen bylo cosi nedobrého. Nelze jinak než doslovně citovat.

I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná/Gen.2,18-20/

Ne, nic zlého se zatím neděje. To jen Bůh konstatuje, **...není dobré, aby byl člověk sám...** Že není dobré být sám, není zjištění Člověka, ale Hospodina Boha! Díky tomuto konstatování se nám dostává originálního důkazu a jedinečného poznání, proč Hospodin Bůh vynaložil tak obrovské stvořitelské úsilí.

Hospodin před stvořením Člověka strádal samotou.

Když na konci šestého dne dosáhl svého cíle, jednoznačně vyjádřil své sebeuspokojení, neboť viděl, že vše co učinil, je **velmi dobré!** Současně ale došlo k paradoxní situaci! Člověk se ocitl v podobné situaci v jaké se nacházel sám Hospodin před jeho stvořením. To z vlastní zkušenosti se samotou konstatuje, že není dobré být sám. A kdo z lidí by nesouhlasil!?

Hospodin cítil odpovědnost za tíživou situaci do níž Člověka dostal. Nepochybně dobře znal co samota obnáší. Je třeba ocenit, že nebyl lhostejný k postavení Člověka. Ale rovněž si musíme uvědomit, že pokud by ponechal Člověka v samotě, nedostalo by se Hospodinu dokonalého obrazu.

A cílem Hospodina je nepochybně dosažení dokonalosti!

Při nezbytné pozornosti nelze přehlédnout, že dříve než si Člověk měl mezi zvěří vyhledat pomoc sobě rovnou, přivedl mu Bůh všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, aby **viděl**, jak je Člověk nazve.

Skutečnost, že Člověk pojmenoval vše co Bůh stvořil má naprosto zásadní význam! Hospodin si Člověka testoval. Díval se, zda dokáže pojmenovat vše co **ON** stvořil. A byl velmi spokojen, neboť Člověk to dokázal! Je to informace zcela zásadního významu, svědčící bez jakýchkoliv pochyb, že Člověk byl bytost **VŠEVĚDOUCÍ**. Snad není ani na místě o tom pochybovat, byl přece obrazem Hospodina.

Že nejde o bludný závěr, potvrdí i další vývoj událostí, když Hospodin nakonec přistoupil ke stvoření ženy.

I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal:

*„Toto je kost z mých kostí
a tělo z mého těla!*

At' muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“

Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se./Gen.2,21-25/

I bez zkušenosti s narkózou a prožití mrákotného stavu je ohromující, jak Člověk opětovně prokázal svou vševědoucnost. I přestože byl uspán poznal, že žena, kterou Bůh k němu přivedl je stvořena z jeho kosti a jeho těla! A co víc, sotva procitl z mrákoty, sám o sobě věděl, že je muž a ona mu je ženou.

Tímto okamžikem přestal existovat Člověk jako jedno tělo.

A přichází osudová scéna, kdy Had oslovuje ženu. Citace je nevyhnutelná, jsou to závratně vzrušující okamžiky a každé slovo má při vytváření celkového obrazu nesmírný význam.

Nejzchytralejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl:«Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.«“ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti, Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojedíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi./Gen. 3,1-7/

Zaujatost vůči Hadovi by naši věci neprospěla. Ať již měl Had ke svému jednání jakýkoliv motiv, nutno uznat, že nelhal. To vůbec nebyla nám dobře známá klamná reklama! Nesliboval ženě dosažení bohorovnosti, ale pouze jedné ze schopností, které Bůh má. Poznání dobrého a zlého. Kdyby nebylo jeho rady a ženy, která na ní dala, neměli bychom dnes šanci poznat Boha.

Můžeme se jen domnívat, jaká role byla Hadovi ve stvoření určena. Proč právě jeho Bůh učinil nejmazanějším a nejprohnanějším ze vši zvěře. Dost možná v tom bylo i něco osobního. Had zřejmě nemohl Člověku zapomenout, jak jej pojmenoval. Ne náhodou se obrátil k ženě. Neboť dobře věděl, že u toho, kdo jej znal a pojmenoval, u Člověka by s nabídkou vševědoucnosti zaručeně neuspěl. Jen pro ženu byl příslib vševědoucnosti lákavou nabídkou. Ženě také rozhodně nešlo o to být jako Bůh.

Pro ni byla lákavou představa, že by se mohla vyrovnat svému muži!

Žena měla být Člověku tím čím byl Člověk Bohu.

Žena byla Člověku věrným obrazem. Byla sice stvořena z Člověka, ale Bůh jí v chřípí nevdechl dech života.

Nikdy nesmíme opomenout, že Člověk a jeho žena byly dvě naprosto odlišné bytosti. Na jedné straně je Adam s božským intelektem, a na druhé straně jeho žena, postrádající jak božský intelekt, tak i dech života.

A nastává okamžik, kdy žena jako první ochutnala plody ze stromu poznání dobrého a zlého. Otevřely se jí oči a jako první zjišťuje, že je nahá a že nahý je rovněž její muž. Nežískala sice vševědoucnost jako Adam, ale najednou **znala** něco o čem její vševědoucí muž neměl ani nejmenší potuchy.

Že jsou oba nazí!

Tomu zřejmě odpovídala i změna v chování, které, slušně řečeno, by i dnes bylo označeno za vrcholně skandální. O co šlo, to si dokážeme představit. Pro vševědoucího Adama nepochybně něco šokujícího! Výstřednost chování jeho ženy jej vyvedla bezpochyby z rovnováhy. Žena mu přitom nedokázala podat uspokojivé vysvětlení. Také jak by mohla ducha prostá žena Adamův božský intelekt uspokojit. Proto podlehl návrhu, aby sám ochutnal a sám poznal. Adam jedl, otevřely se oči i jemu a sám poznal co to je být nahý.

Ještě dříve než přistoupíme k tomu, jak změnu prožíval Člověk a jeho žena musím pro pochopení hloubky a dosahu explosivních změn exponovat i bezprostředně následující události.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.“ /Gen.3,8-13/

Jak vidno, nejen že se jim otevřely oči, ale i uši! Člověk a jeho žena **uslyšeli** hlas Hospodina. Touto cestou se k nim příkazy Hospodina Boha nikdy nedostávaly. Dosud byli přesvědčeni, že Bůh promlouval zevnitř, ale nyní přicházela jeho slova z vnějšku. Ale ani to ještě nebylo všechno.

Navrch všeho **cítili** i denní vánek!!!

To je nepochybně důkaz, že vedle dosud prožívané vnitřní reality začali vnímat i novou, vnější realitu o níž neměli vůbec tušení. Zejména je důležité, že ani vševědoucí Člověk neměl tušení vnější reality.

Máme tak nezvratnou jistotu, že jeho vševědoucnost se vztahovala pouze k **OBSAHU**. Do doby než se mu otevřely oči neměl ani tušení o vlastní **FORMĚ**.

Připomínám, že Člověk a žena byly zcela odlišné bytosti. A nás bude předně zajímat, jak novou situaci prožíval právě Člověk, jako vševědoucí bytost.

Aktivací smyslového vnímání došlo jak u Člověka tak u jeho ženy k uvědomění si sebe sama, své vlastní **formy**. U Člověka, s ohledem na jeho vševědoucnost můžeme s naprostou jistotou uvést i jeho první slova.

JÁ JSEM!

Byla to spontánní reakce božsky vševědoucího **ega** na uvědomění si svébytnosti.

Naproti tomu **ego** ženy, nemělo nic ze sebevědomí Člověka. Nakonec to potvrzuje i sama žena, když si Bohu posteskuje, že Had ji podvedl. Nedostalo se jí očekávané vševědoucnosti. K vševědoucnosti se jí pouze otevřela cesta poznáváním dobrého a zlého. Je to velmi důležité. Možná říci nesmírně důležité. Neboť vyhnanství, které je čeká, budou prožívat naprosto odlišně.

Člověku a jeho ženě se zaručeně aktivovaly smyslové orgány, **zrak, sluch, hmat**. Ne náhodou to byly smysly přinášející informace o stavu vnějšího prostředí. Co to pro ně muselo znamenat, to si lze jen stěží představit. Ale přece jen.

Pochopení změn někomu usnadní představa, co by sám asi prožíval při jejich postupné ztrátě. Na některé čeká podobný šok až se jim otevřou oči aby poznali, že dosud četli Zákon v hluboké temnotě. Záleží jen na Vás.

Slova samotného Hospodina nám umožní poznat prožitky jejich probuzeného ega.

Ducha prostá žena, která první poznala jak svou nahotu, tak nahotu svého přítomného, ale zatím nic nechápajícího muže, zažila dva nové, netušené pocity. Při pohledu na své nahé tělo pocítila stud. Při pohledu na nahého muže pocítila žádostivě dychtivou přitažlivost.

To odpovídá i slovům Hospodina.

Ženě řekl: „Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on ti bude vládnout.“ /Gen.3,16/

Žena měla po svém muži dychtit a muž jí měl vládnout!

Adam, poté co se mu otevřely oči, prožil v přítomnosti své nahé ženy rovněž dva dosud netušené pocity. I on při pohledu na své vlastní nahé tělo pocítil stud. Ale při pohledu na svou nahou ženu byl zmaten.

Cítil, jak se jej zmocňuje neovladatelná touha nutící jej aby ženu zcela opanoval, dal jí najevo nadřazenost, zcela jí pokořil.

Bylo to ale zákonité!!

Vždyť šlo přece o kost z jeho kostí! Tělo z jeho těla!!

Nová, dosud neznámá síla jej vyváděla zcela z rovnováhy. Její paralyzující účinek rostl s délkou pohledu na nahou ženu. Jen díky své vševědouce a duchaplnosti situaci zvládl. Prikázal své ženě aby si jako on spletla fíkové listy a zahalila své pohlaví.

Poznáním svého těla získali Adam a Eva sebeuvědomění. Přestali být integrální součástí Božského stvoření. Nejsou již bezvýhradně závislí na vůli Hospodina. Již pro ně neplatí jediná, Hospodinova vůle, že nemají znát svou nahotu - **formu**.

Nyní je ale na místě stejnou pozornost jako Člověku a jeho ženě, věnovat i Hospodinu. Hospodin Bůh při procházení zahradou ráje zjistil, že **neví**, kde Člověk je.

A to nebylo dobré znamení!

V situaci, kdy uslyšeli hlas Hospodina Boha se Adam s ženou ukrývá. Neukrývá se před Bohem, ale před dosud neznámým, neboť neznali sluchové vjemy. Člověk to sám potvrzuje, že se bál hlasu, který zaslechl a protože byl nahý, tak se ukryl. Stojí za to citovat komunikaci, probíhající v této osudové chvíli mezi Hospodinem a ukrytým Člověkem.

„Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“

V první otázce je skryta marná naděje, že to možná Člověk nezjistil sám, že mu to někdo pouze pověděl. Druhá otázka je neblahým tušením, že došlo na nejhorší. Odpověď Člověka je absolutně jednoznačná

„Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“

Je to odpověď božsky sebevědomé, vševědoucí a na Bohu nezávislé bytosti. Člověk s obdivuhodnou bravurností odmítl vlastní vinu a obvinil Hospodina Boha, neboť říká.

To ty jsi mi dal ženu, aby při mně stála a ta mi dala.

Co já? Já nic!

TO TY!!!

Každý lidský soud by Člověka i bez obhájce zprostil obvinění. Zato žena a Had by nejlépe udělali, kdyby se šli sami pod zem zahrabat. Je proto tím významnější pochopit odsuzující výrok Hospodina Boha.

Adamovi řekl:

„Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení.“/Gen.3,17/

Bůh prokazuje, že na rozdíl od lidí nesoudí podle zdání - **formy**, odsuzuje podstatu - **obsah**.

Vinen prokletím země je Člověk-muž a nikoliv žena.

Komu bylo mnoho dáno, od toho bylo tím více očekáváno!

Pokud by ze stromu poznání jedla jen žena a pověděla svému muži o jeho nahotě, nebyl pro Hospodina Boha problém sebevědomou ženu nahradit. Pro Člověka by známým způsobem byla utvořena jiná pomoc jemu rovná. Ale takto se ze stvoření oddělil a proti Hospodinově vůli postavil Jeho vlastní sebevědomý obraz. Ve stvoření povstaly proti Boží vůli hned dvě na Hospodinově vůli nezávislé vůle.

A to bylo **zlé**.

MOC ZLÉ!

Toto je okamžik, který jsme netrpělivě vyhlíželi. Mnohý jistě čekal, že zlo bude mít jméno Had, Dábel, nebo žena, ale není tomu tak. Dosáhli jsme cíle, víme, že příčina vzniku zla je v rozdělení Jediného. V rozdělení Člověka. Díky tomu ale rovněž víme, že opačným postupem, spojením rozděleného v Jediné zanikne zlo. Je to tak významný okamžik, že bez jeho

pochopení nelze pochopit podstatu všech pozdějších událostí. Je to dobrá příležitost také si něco v textu zvýraznit.

Hospodinu nezbylo, než dvě na Jeho vůli nezávislé bytosti zničit, nebo je vyhnat na území, kde by svým svobodným, na Hospodinově vůli nezávislým jednáním neohrožovali podstatu Jeho stvoření. Události těsně před vyhnáním rozhodně stojí za citaci.

Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých. Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je./Gen.3,20/

Hospodin jim udělal kožené suknice a přioděl proto, že sexualita neměla být tím, čemu by se měli ve vyhnanství oddávat. Byla to ale zejména ochrana Adama, aby se nestal obětí vlastní samolibé a paralyzující panovačné touhy.

Pokud jde o Člověka je třeba se opět sklonit před jeho vševědoudností. Člověk ví, jak má svou ženu pojmenovat! Ne že Člověk se stane otcem všech živých. Jen žena, Eva se stala matkou všech živých. Je to velmi důležitá informace, která nesmí být při zkoumání pozemského vyhnanství Adama a Evy puštěna ze zřetele.

A máme poslední slova Hospodina před vyhnáním.

I řekl Hospodin Bůh: “Ted’ je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“ Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil., Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života./Gen.3,22-24/

Hospodin dává na srozuměnou, že jsou bytosti, které znají dobré a zlé. Ale Člověk, který byl vševědoudoucí bytostí, díky svému božskému intelektu měl nepřekonatelné vědomosti a proto byl i největším ohrožením stvoření. Cherubové patřili nepochybně k nejuvěrnějším služebníkům Boha, neboť se museli postavit i Jeho obrazu, Člověku. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že při vyhnání z Edenu nebyl Člověk zbaven žádné ze svých božských schopností. Jen vstupu mu byl znemožněn.

Zda se mi podařilo být dostatečně srozumitelným, to se ukáže při poznávání událostí, které Člověk a jeho žena budou prožívat v pozemském vyhnanství.

Pro ty, kteří zachytili neochvějnou zákonitost událostí od samém prvopočátku Genesis jsem připravil něco pro osvěžení mysli. Dovolím si citovat jeden mimo biblický pramen, na který byste časem beztak narazili. Je jím Tomášovo evangelium, objevené po druhé světové válce u Nag Hamádí v Horním Egyptě.

Zdržím se jakéhokoliv komentáře, je to pro inspiraci.

Logion 15

Ježíš řekl:

**Když uvidíte toho, jenž není zrozen z ženy,
pokloňte se obličejem až k zemi a tak mu vzdejte poctu.
To je váš otec.¹**

Logion 18

Učedníci řekli Ježíšovi:

Pověz nám, jaký bude konec.

Ježíš řekl:

**Odkryli jste počátek, že už hledáte konec?
Tam, kde je počátek, tam bude konec.
Blahoslavený, kdo bude stát na počátku,
ten uvidí konec a neokusí smrti.**

Logion 106

Ježíš řekl:

**Když uděláte dva jedním, stanete se syny člověka,
a když řeknete:
„Horo, přenes se“ přenes se.**

Komentář [OS1]: Neznámá evangelia
Novozákonní apokryfy I Nakladatelství
Vyšehrad 2001

Komentář [OS2]:

¹ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ♦I♦ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

Abstrakce

Jen těžko lze zachytit všechny převratné změny, natož abych je dokázal uvádět v biblickém sledu. Má práce je ale pouze podnětem pro další samostatné hledání. Proto než budeme společně sledovat pozemský život Adama a Evy, dovolte krátké ohlédnutí.

Stěží si lze představit šokující účinky, které Adamovi a Evě přineslo vnímání nové reality. Možno říci pozemské reality. Dokud neměli aktivován **zrak**, **sluch** a **hmat**, neměli o tomto světě ani potuchy.

Vůbec netušili, že sami se v tomto světě projevují svým ostudně nahým tělem!

Zrak, sluch a hmat jsou nesporně ty smysly, bez nichž by se jedinec nemohl orientovat ve vnějším, pozemském světě. Sebeuvědomění by bylo vyloučeno. V případě ztráty zraku, sluchu a rovněž hmatu, nebudete mít vědomí o své nahotě a nepoznáte stud.

Adam a Eva ochutnáním ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého neztratili schopnost vnímat realitu primárního světa. Naopak, začali vnímat i druhý - vnější svět. Vnímali dva rozdílné světy, které spolu těsně, doslova bytostně souvisejí.

Ve srovnání s nimi jsme ve zcela odlišné situaci. My vnímáme a žijeme výhradně pozemskou realitou. Tedy svět do něhož byli vyhnáni. Primární svět z něhož Adam a Eva vyšli nevnímáme.

Jejich vyhnáním ale primární svět nezaknulo. To jen většina lidí je přesvědčení, že pokud v ignorování vytrváme, rozhodně zanikne!

Pochopením podstaty příběhu Adama a Evy lze dospět ke zjištění, že náš pozemský svět je druhotný, svět forem. Realita z níž vyšli byla primární, svět příčin. Toho co formu naplňuje smyslem, obsahem. Ani příčina vyhnání Člověka ze zahrady Edenu nenastala v pozemské realitě, ale v prvotním světě.

Právě proto lze s klidným svědomím konstatovat, že onen svět je primární. Je to svět příčin. Příčin, které mají viditelnou formu v naší pozemské realitě. Náš pozemský svět je druhotný, svět forem. Je proto vrcholem pošetilosti při zkoumání událostí pozemského světa ignorovat svět primární.

V onom světě vládne jediná, Boží vůle. Tam, kde vládne jediná vůle, nemůže nikdy nastat konflikt a existence zlého je vyloučena. To, co mohlo konflikt vyvolat, svobodná a na Bohu nezávislá vůle, bylo dávno vyhnáno.

Dobře víme, že máme pět smyslových orgánů. Zatím jsme pomjeli **chuť** a **čich**. Bylo by nejjednodušší usoudit, že tyto dva smyslové orgány nejsou až tak významné pro vnímání reality pozemského světa. Ale doporučuji zdrženlivost. Právě domnělá druhořadost může znamenat, že jde o čidla smyslové soustavy primárního světa.

Je to už dávno, hodně dávno, co Noe s nejbližšími přestál potopu. Když vyšli z archy, věděli dobře co bylo třeba činit.

Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořečit člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.“ (Gen.8,20-21)

Vůně měla u Boha nepochybně přednost před ostatními vjemy. Připomínám, že smyslem života je transformace a oheň, hoření ve své podstatě představuje radikální transformaci, kdy dochází k sublimaci hmoty.

Zůstal ještě jeden nedokonalý smysl. Chuť, jejím sídlem jsou ústa. Chuť je ve své podstatě stejně analytická jako čich. Proto tím větší pozornost si zaslouží Hospodinova slova o způsobu komunikace s vyvoleným Mojžíšem.

„Poslyšte má slova:

Bude-li mezi vámi prorok,

já Hospodin se mu dám poznat ve vidění,

mluvit s ním budu ve snu.

Ne tak je tomu s mým služebníkem Mojžíšem.

*Má trvalé místo v celém mém domě.
S ním mluvím od úst k ústům
ve viděních, ne v hádankách;
smí patřit na zjev Hospodinův.
Jak to, že se tedy nebojíte
mluvit proti mému služebníku Mojžíšovi./Num.12,6-8/*

Život Mojžíšův si zaslouží mimořádnou pozornost. Ale nyní je třeba si povšimnout, že Hospodin s ním mluví od úst k ústům. Nikoliv od úst k uchu jak je to běžné v dnešním světě. Tak se Mojžíšovi dostává vidění - obrazů. Nedochází ke zkreslení informace možností různého výkladu na straně posluchače. A snad ani nemusím připomínat, že **ochutnání** předcházelo otevření smyslu Člověka pro vnímání pozemské reality. Ne, nechci nic tvrdit, jen chci varovat před ukvapenými soudy a doporučuji prozíravost.

Skutečné pochopení událostí z počátku vyhnání Adama a Evy je stejně důležité jako pochopení počátku samotného stvoření. Začneme soužitím z něhož vzešli tři synové Člověka. Kain, Abel a Šét.

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže a tím Hospodina.“ Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velkým hněvem a zesinal v tváři. I řekl Hospodin Kainovi: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ /Gen. 4,1-7/

Pro skutečné pochopení událostí pradávnej minulosti je třeba se zbavit zkušenosti svého vlastního života. Adam ani Eva neměli žádnou možnost, kde načerpat zkušenost. Bylo to zcela poprvé co na zemi došlo k vědomému pohlavnímu styku mezi mužem a ženou. Proto je výstižně uvedeno, že Adam svou ženu **poznal**. I Eva byla první ženou na zemi, která **poznala** trápení a bolest těhotenství, tak jak řekl Hospodin Bůh.

Slova Evy, provádějící narození Kainovo, mají nepochybně zásadní význam. Nejsem sice žena abych mohl soudit co pro Evu představovalo narození syna. Ale ve všech souvislostech si dovoluji uvažovat o tom, že narozením Kaina se Evě dostalo téhož, čeho se dostalo Člověku v ženě a Bohu dostávalo skrze Člověka.

Obrazu. Vlastního obrazu, který byl nutným předpokladem vývoje.

Příběh bratrů Kaina a Ábela je všeobecně znám. Každý dobře ví, že Kain je vrah! Ale ještě dříve, než se budeme věnovat prvnímu a osudovému pozemskému zločinu je třeba pochopit co vše předcházelo.

Nevíme proč se prvorozený Kain rozhodl být zemědělcem a proč Ábel se stal pastýřem ovcí. Po svých předcích neměli co by zdělili, bylo to především jejich vlastní rozhodnutí. Je možno uvažovat, že Eva zaměstnaná starostí o rodinu spíše pečovala o ovce a Adam se věnoval nejspíše zemědělské podnikatelské činnosti. Pak by celkem pochopitelně prvorozený Kain šel ve stopách Adama a Ábel jako druhorozený, sdílel spíše pasivitu své matky. Není zřejmý ani významnější rozdíl mezi prací pastevce a zemědělce. Proto tím důležitější je pochopit, proč Hospodin shlédl na Ábela a jeho oběť a nikoliv na Kaina.

Mimořádně významná je již sama skutečnost, že Kain a Ábel oběť přinášejí. Oba si byli dobře vědomi své závislosti. Věděli, že je třeba usilovat o Hospodinovu přízeň a znali způsob jak toho dosáhnout. Každý z nich přinášel bezpochyby to nejlepší co jen mohl.

Důvod, že Hospodin shlédl na Ábela a jeho obětní dar nebyl v tom, že by snad Kainův obětní dar byl horší.

Důvod byl jediný a prostý.
Kain nekonal dobro!

Co Kain konal nevíme. Ale zcela jistě víme, že to nebyla Hospodinova vůle. Máme tak vyřešenu i otázku, co je Dobro. Tak jako je jediná vůle Hospodinova, tak i Dobro je jediné. Je třeba hledat Boží vůli, tu naplnit.... *a všechno ostatní vám bude přidáno/Mat.6.33/.*

Nejdůležitější je pochopení slov, kterými Hospodin Kaina varuje.

Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.

Není pochybnost o tom co je hřích. Zkušenost s prvním hříchem již máme. Člověk v zahradě Edenu věděl co má dělat a přece to nesplnil!

Obecně vzato hříchu se dopouští ten, kdo dává přednost vlastní vůli před vůli Boží.

Hospodin Kaina varuje před nebezpečím, že *..hřích se uvelebí ve dveřích...* Na rozdíl od nás je to pro Kaina, vnímajícího oba rozdílné světy, jasné a srozumitelné varování.

Má být vládcem obou světů. Jak primárního, odkud byli jeho rodiče vyhnáni, tak sekundárního-vnějšího, kde se odehrávalo poznávání pozemských forem.

To Kain se má ovládat a nepodléhat pokušení, jenž se mu nabízelo v podobě *slasti* při vnímání nové, pozemské reality.

Ale co dělat aby člověk nepodlehnu pokušení? Jak vládnout hříchu, když není jasné v jakých dveřích se uvelebil!?

Notorický alkoholik by nás mohl zasvětit do dvou světů, které může tady na zemi poznat každý.

Je to svět před dveřmi a za dveřmi hospody.

Jen za dveřmi hospody je pro alkoholika optimální životní realita. Tam rozhoduje solventnost, do její výše může rozkazovat. Před dveřmi je chaos, povinnosti a žádná práva. Na nic se nelze spolehnout.

Alkoholika nelze o omylu přesvědčit.

Nenechá si poroučet, jen sám sobě může poručit!

Je ale svobodný, a tak se nemusí podřídit!

Kainovo sebevědomé *ego* je rovněž opilé.

Není to ale opilost po požití alkoholu. Té jako první podlehe až Noe a v lepší či horší podobě ji okusil asi každý člověk.

Kainovo *ego* je zpité sebou samým.

Je opojeno novou slastnou realitou smyslového vnímání pozemského světa. Svým neomezeným panstvím. Kdo ví jakým příkladem mu byl jeho otec Adam.

Kain nebyl ochoten respektovat nic jiného než svou vlastní vůli, sebe sama jako střed veškerého dění. Kainovo ego se vyznačovalo nejryzejším egoismem. Jeho sebejistotu nepoškozovala jediná, byť sebemenší pochybnost.

Proto se nelze divit, že Kaina ovládla samolibá **JEŠITNOST**.

Nepřipustí aby jej kdokoliv soudil. Jen on sám smí být sobě soudcem. Ví nejlépe co je třeba. Sám rozhodne co je dobré a co zlé. Odvrátil se od Hospodina a zabouchl dveře mezi oběma světy. Učinil to se vši rozhodností a vážností. Pět generací vyznávalo „*Den nezávislosti*“. Jméno Hospodinovo se začalo vzývat až po narození Enóše /Gen.4,26/.

I když Člověk na zemi neměl žádné zábrany, zejména pokud šlo o uspokojování nevázaných sexuálních potřeb je dobré si připomenout celkové podmínky pozemského života.

...;po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.“/Gen.3,17-19/

Nebyl to lehký život. Bylo již naznačeno, že jinak obtížně pozemského života prožívala ducha prostá žena a jinak vševědoucí, božská bytost Člověk.

Zatímco u ženy s každou i bolestnou zkušeností sebevědomí posilovalo u Adama a jeho mužských potomků tomu bylo právě naopak.

Každé nové poznání krušné pozemské reality citelně zasahovalo sebevědomé ego. Ze své vševědouce primárního bytí nemohlo v pozemském světě prakticky nic uplatnit.

Ego Adama a mužských potomků bylo vystaveno trvalé **FRUSTRACI** a prožívalo **DĚPRESI**. Svou zoufalost Člověk utápěl ve slastné sexuální nevázanosti a není se co divit, že se ztrátou většiny zábran začal jíst i maso.

Kainem a Ábelem byla otevřena základní otázka smyslu pozemského života. Je to dilema aktivity a pasivity. Zda smyslem pozemské existence je přetvářet svět nebo ve zdánlivé pasivitě měnit sám sebe. Příběh obou bratrů má také daleko hlubší význam než se na první pohled zdá. Oba protagonisté zastupují jeden ze dvou světů. Ábel svět primární, který je ovládán jedinou, Boží vůlí. Svět sekundární, pozemský, který byl vyhrazen pro vývoj Člověka, zastupuje Kain.

Nadešel čas vypravit se na místo prvního pozemského zločinu.

Dám si záležet.

V sázce je nejen má hodnota, ale i dobrá pověst I. odboru.

I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem. Kain Hospodinu odvětil: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit. Hle, vypudil jsi mne dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tvář. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mne najde, bude mne moci zabít. Ale Hospodin řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postižen sedmeronásobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu./Gen.4,9-16/

Na první pohled by se mohlo zdát, že zůstane věčným tajemstvím, za jakých okolností přišel Ábel o život. Někdo si pomyslí, že na tom beztak nesejde. Vždyť máme Kainovo doznání. Ale právě to nás nesmí uspokojit. Nesmíme se v soudech ukvapit.

Jasně je jen jedno.

Hospodin Ábela **pohřešoval!**

Kain na Hospodinův dotaz, kde je bratr Ábel, odpověděl sice značně drze, ale na to si musíte zvyknout. Kain je vrcholně sebevědomou osobností, ale jeho provokativní drzost ještě naprosto nic nedokazuje. Vždyť ani Hospodin Ábela neviděl! A Kain přece neměl žádnou povinnost starat se o svého bratra.

I dnes by šlo o zapeklitý případ. Celkem běžné se stává, že někdo bez zřejmých důvodů náhle opustí nejbližší, práci i rodinu. A když bychom pomysleli na nejhorší, je nutné uvažovat s nehodou, nebo že si člověk i sám někdy sáhne na život. Zůstanou jen domněnky, otázky bez odpovědí pokud není nalezeno tělo. Pouze znalec oboru soudního lékařství, prohlídkou a pitvou těla mrtvého, může určit příčinu smrti a posoudit okolnosti za kterých nastala.

A navíc, dnes díky televizi i malé dítě ví jak lze někoho usmrtit. A kdo má vyšší intelekt, nebo jej může penězi nastavit dokáže i vraždu jako nehodu nastrojít.

Ale Kain neměl kde by načerpal zkušenosti. Vždyť ani Hospodinovi nelhal.

Ano, měl zlost na svého bratra, který získal přízeň Hospodina. Povstal proti němu, ale pak! Copak ví co bratříček, Hospodinův miláček, udělal? Prostě jeho tělo již nikde neviděl. A bylo mu lhostejné co bratr udělal, Ábel mu vůbec nechyběl.

Při troše pozornosti pochopíme co drze sebevědomého Kaina zlomilo, co jej tak náhle přimělo k upřímnému doznání. Důkazem Kainova zločinu nebylo tělo mrtvého, ale Ábelova krev! Byl to ale důkaz, s nímž náš rozum nemá žádnou zkušenost.

Hospodin Kainovi říká, *...Slyš, poslouchej!/, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země...* a Kain si poslechnul Ábelovu výpověď! Vše, co se na poli mezi nimi událo a jaký to mělo pro Ábela následek.

Ábelova krev vydala nám neuvěřitelné svědectví. Jedině a pouze proto se Kain tak náhle a spontánně Hospodinovi doznal.

A byť nám to rozum nebere, nesmíme tyto informace zlehčovat. Naopak, je lépe se připravit na další, neméně šokující důkaz.

Jen připomenu, že příčina Kainovy veliké zlosti nebyl Ábel v tomto světě. Příčinou byl Hospodin, to jen Kainovo sebevědomé ego nebylo ochotno hledat příčinu uvnitř sebe sama. Našlo ji ve vnějším světě v osobě svého bratra. Ale to je odvěká a nejhlubší past těch nejsebevědomějších bytostí.

A tak přestože nemáme Ábelovo tělo, máme jistotu, že musel být zraněn aby z těla vyšla krev.

Krev opustila tělo.

Forma ztratila obsah.

Forma se obrátila v prach.

Obsah nezaničl!

Svědčil, křičel!!

Pozornost zasluží Kainův omyl, když se domnívá, že kdo jej najde, bude jej moci zabít. Rozumně vzato, kdo by si to nepomyslel?!

Ale Hospodin dává jasně najevo, že něco takového rozhodně není v souladu s Jeho vůlí!

Znamení hrozící sedmeronásobnou pomstou je Kainovi dostatečnou ochranou před podobně neuváženým jednáním stejně sebevědomých bytostí.

K této tragédií se pozoruhodným způsobem přímo váže jiná událost. Kain poznal svou ženu a ta mu porodila syna Enocha. V pátém pokolení je zplozen Lámech o němž se dovídáme, že pojal dvě ženy. Ádu a Sílu. Dále je již třeba citovat.

Áda porodila Jábala, který se stal praotcem těch, kdo přebývají ve stanu a u stáda. Jeho bratr se jmenoval Júbal; ten se stal praotcem všech hrajících na citaru a flétu. Také Síla porodila, a to Túbal-kaina, mistra všech řemeslníků obrábějících měď a železo. Sestrou Túbal-kainovou byla Naama. Tu řekl Lámech svých ženám:

„Ádo a Sílo,

poslyšte můj hlas, ženy Lámechovy,

naslouchejte mé řeči:

Zabil jsem muže za své zranění,

pacholík za svou jizvu.

Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain,

tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát./Gen.4,19-24/

Zde máme další důkaz, který je daleko za hranicemi našeho rozumového chápání. Jestliže k Hospodinovi ze země **křičela** krev Ábelova, pak z úst Lámechových **promluvila** krev Kainova.

„Zabil jsem mladšího bratra, z malicherných důvodů.“

Krev prokazuje absolutní a věčnou paměť a vydává svědectví o dávném zločinu.

Krev je neobyčejný a bezkonkurenční svědek.

Zatraceně nepřijemný a nebezpečně užvaněný svědek!

V člověku se ozvalo **SVĚDOMÍ!!**

Takového svědka nelze jen tak pomínout.

Vždyť to by i má vlastní krev i krev každého současně žijícího člověka měla paměť sahající až k Adamovi a kdo ví až kam. I když pravda zcela individuální spleť příbuzenských vazeb se zcela osobními prožitky každého jednotlivého života.

Nám všem jsou společní jen dva potomci Člověka.

Adam a Noe.

Vyhnání ze zahrady Edenu si pamatuje naše krev díky Adamovi. Za záznam potopy světa nevděčíme Noemu, ale jeho třem synům, neboť po potopě Noe již syna nezplodil.

V krvi každého živého člověka je přítomen prvek věčnosti a nesmrtelnosti. Dosavadní paměť lidstva je v každém okamžiku přítomna v tomto světě a neustále se rozšiřuje.

Krev je mimořádně vzácný obsah a lidské tělo mu dává pouze formou. Hospodinova slova to jen potvrzují.

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Hospodin však řekl: „Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let.“ Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zřůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní./Gen.6,1-4/

Otevírá se velice ožehavé téma jímž je krvesmilstvo. Jak zjistíme, při troše pozornosti by tento problém ani nenastal.

I z hlediska současného vědeckého náhledu by Kain, Ábel a Šét museli být plodem krvesmilstva par exelans. Neboť Eva byla k Adamovi víc než příbuzná. Byl jí otcem i matkou, byla stvořena přímo z něj. K žádnému krvesmilstvu ale nedošlo, neboť jak již bylo řečeno, šlo o dvě naprosto rozdílné bytosti. Člověk byl stvořen zcela odlišným způsobem než žena.

Adam představoval **obsah** Člověka.
Eva dávala obsahu **formu**.

Když po vyhnání ze zahrady Edenu Adam poprvé **poznal** svou ženu Evu, spojil se Duch s hmotou.

A protože jsou ve Stvoření čtyři živly. Oheň, Vzduch, Voda a Země, vyvinuly se čtyři základní krevní skupiny.

Podobným tabu je i otázka, kde Kain a Šét vzali své ženy. Neboť se zdá, že jedinou ženou na zemi byla jejich matka Eva. Ale je to opět intelektuální slepota, která brání pochopení.

Kain i Šét naplnili slova Hospodina Boha.

Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem./Gen.2,24/

Oba si vybrali své ženy mezi dcerami lidskými. Aby pak stejně jako všichni potomci Člověka podlehl paralyzujícímu účinku půvabné nahoty dcer lidských. Nic jim nebránilo aby si brali, které se jim jen zachtělo.

Vyjímkou nebyl ani Adam. Svědčí o tom zápis Genesis.

Po zplození Šéta žil Adam ještě osm set let a zplodil syny a dcery./Gen. 5,4/

Na počátku vyhnání byli Adam a Eva jediní, kdo na zemi vnímal realitu pozemského světa. Ostatní bytosti dál žily realitu primárního, vnitřního světa. Konaly stále vůli stvořitele, Hospodina Boha a dál nic netušily o tom, jakou formou se projevují ve světě pozemském. Lidé, kteří podle vůle Stvořitele panovali nad vším živým na zemi vůbec nevnímali chlad ani žár, léto ani zimu, den ani noc. Ani netušili, že jsou nazí.

To vše vnímaly pouze sebevědomé bytosti pocházející z Člověka. Adam a jeho potomci rychle opustili původní realitu z níž vyšli a svůj život přenesli výhradně do tohoto světa. Lehce ovládli zemi, kde se jim nikdo nemohl postavit na odpor. Neboť nikdo nevnímal pozemskou realitu. Vše se stávalo snadnou kořistí svévole Člověka, zejména dcery lidské.

Těžko si představit jaký byl rozsah katastrofické devastace stvoření. Jakým hrůzám musel Hospodin v utrpení přihlížet. Při neřízené sexuální explozi došlo zákonitě i na negativní mutaci a rození nejrůznějších zřůd.

Tak jako Kain se odvrátil od Hospodina, nyní se Hospodin s pohrdáním odvrátil od Člověka.

„Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let ./Gen.6,3/.

Delší pobyt **obsahu** v pozemské realitě neměl smysl, proto zkrátil životnost **formy** na 120 let.

Se všeobecnou destruktivní činností člověka se stejně obdivuhodnou rychlostí rozvíjela i schopnost sebestrukční. A tak se nelze divit Hospodinovu rozhodnutí, že raději sám vše ukončí.

I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: "Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil." Ale Noe našel u Hospodina milost./Gen.6,5-8/

Ne, nelze si ani představit, jaké utrpení musel Hospodin prožívat při pohledu na devastaci, které bylo vystaveno jeho konstruktivní stvořitelské dílo.

Na samém vrcholu negativní emoce zažil Hospodin **ŮŽAS**.

Žasl, nevěřil a zase žasl. Ve všeobecné zvrácenosti, která na Zemi zavládla svitla naděje, kterou byl spravedlivý a bezúhonný Noe. Hospodin jej vzal v milost a změnil své původní rozhodnutí smést vše z povrchu země.

Ožily naděje, které vložil Hospodin Bůh do Člověka.

Hospodin **prožil** absolutní negativní emoci a na jejím vrcholu **poznal** i zrod jejího protikladu. Byla to jen nepatrná jiskřička. Ale Bůh z ní učiní vládnoucí sílu celého stvoření!

Zrodila se **LÁSKA!!**

Bylo by chybou a projevem tradiční omezenosti domnívat se, že události tohoto světa neměly žádný vliv na primární svět a Stvoření. Nic neexistuje samo o sobě. Potopa ukončila všeobecnou devastaci sekundárního, vnějšího světa, kterou zahájil Adam a jeho potomci.

Snad bylo pochopeno, že Láska jejíž zrození jsme zaznamenali nevznikla v tomto světě. Láska je tomuto světu zatím cizorodou silou. Dopracujeme se k tomu, že každý člověk má v sobě neomylnou schopnost poznat, kdy s touto cizorodou silou přijde do styku. Primární svět, kde Láska vznikla je s naším pozemským světem v nejtěsnějším interakčním vztahu. Je třeba připravit se na to, že zrod Lásky v onom světě budou provázet zákonitě změny v našem světě.

Stojí to za to. To mi věřte!

A pokud cítíte slabost v kolenou, je vše v naprostém pořádku. To se probouzí paměť krve.

Nakonec opět něco pro osvěžení mysli z Tomášova Evangelia.

Logion 28

Ježíš řekl:

Stál jsem uprostřed světa

a zjevil jsem se jim v těle

a našel jsem je všechny opilé.

Nenašel jsem mezi nimi jediného žíznivého

a má duše pocítila bolest nad lidskými syny,

že jsou slepí ve svém srdci

a nevidí, že přišli na svět prázdní

a hledají zase, jak by prázdní vyšli ze světa.

Ale teď jsou opilí. Až setřesou své víno,

budou činit pokání.²

Logion 51

Jeho učedníci mu řekli:

Kdy nastane vzkříšení mrtvých

a kdy přijde nový svět?

Řekl jim. To, co čekáte, přišlo,

ale vy to nepoznáváte.

Logion 91

Řekli mu :

Pověz nám, kdo jsi, abychom v tebe uvěřili.

Řekl jim: Zkoumáte tvářnost nebe a země,

a toho, který je před vámi, jste nepoznali.

Ani tuto chvíli neumíte prozkoumat.

² NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ♦I♦ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

Retardace

Tak jako Hospodin nepočítal s vyhnáním Člověka, stejně nutným a mimořádným opatřením byla i potopa světa. Přestože je nám potopa světa mnohem méně vzdálena, je zahalena stejnou rouškou tajemnosti jako vyhnání Člověka ze zahrady Edenu.

Stačí však trocha pozornosti aby každý poznal, že autor Genesis nám rozhodně nehodlá nic zatajit.

Ba naopak!

Kdo se nechce namáhat bude dál spokojen, když si v Genesis přečte **JAK** se vše událo. Ale kdo dar Rozumu užívá v souladu se záměrem dárce může odhalit **PROČ** tomu tak bylo. Má možnost pochopit autora všeho, jeho vůli, záměr i pohnutky.

Nebude snad pochybnost, že právě Noe se zasloužil o převratné změny v uspořádání našeho, pozemského světa. Ale změny, které vyvolal ve světě primárním, byly mnohem významnější.

Ruku na srdce. Tušil dosud vůbec někdo, kdy a za jakých okolností se zrodila Láska? Kdo stál u jejího zrodu a že je to našemu světu cizorodá síla?

Noe je zaručeně nejméně pochopenou osobností v celé pozemské historii Člověka. A tak dříve než se mu budeme plně věnovat, povšimneme si změn, které nastaly ve vývoji Člověka v souvislosti s potopou světa.

Začneme informací z úst Hospodina Boha o tom jaký byl Člověk před potopou.

I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci./Gen.6,5-6/

Druhá informace z úst Hospodina Boha přichází hned po přestálé potopě, kdy první co Noe udělal, že vystoupil na suchou zemi a obětoval Bohu.

I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zemi zlořečit kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.“/Gen.8,21/

Ruka se mi chvěje, když oprašuji tyto dva drahocenné skvosty. Jsou to informace nesmírné ceny. Dříve než přistoupíme ke srovnání, musí být pochopena každá sama o sobě s ohledem na dobu, kdy byla vyslovena.

Zlovůle je svobodný projev vůle člověka, který je z důvodů nám známých vůči vůli Hospodina Boha v opozici.

Další zásadní informace o člověku říká, že *...každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý...*

Dostává se nám informace, že před potopou bylo zlo produkováno jak **myslí**, tak **srdcem**.

Mysl je nehmotné podstaty a produkuje představy.

Výtvar mysli je prvotní, primární.

Srdce je hmotné podstaty a produkuje činy.

Výtvar srdce je druhotný, sekundární.

Bez prvotního výtvaru mysli je druhotný čin vyloučen. Člověk je schopen pouze toho co jeho mysl přijme či vytvoří. Před potopou Bůh konstatuje, že *každý výtvar mysli i srdce je V KAŽDÉ CHVÍLI jen zlý...* Proto ani druhotný výtvar srdce nemůže být jiný, když všechny primární výtvaru mysli člověka byly **neustále** v opozici s Boží vůlí.

Nutně vyvstává otázka.

Kde a z čeho čerpá primární mysl?

Z vjemů vlastních smyslů.

Především zraku sluchu a hmatu. Právě z těch smyslových vjemů, které se Člověku aktivovaly po ochutnání ovoce ze stromu poznáním dobrého a zlého. Ty vjemy, bez nichž by se nestal sebevědomou bytostí. Tudy se dostává myslí matérie, kterou tvůrčím způsobem zpracuje do výtvaru myslí, do představy.

Pro sebevědomého Člověka z období před potopou je příznačné, že každá jeho představa byla vždy v protikladu Boží vůli. Tedy až na výjimky, kterými byli podle svědectví Genesis tři osobnosti.

Ábel, Henoch a Noe.

Je to velmi významná okolnost. Proto nespěchejte a využijte příležitost k zamyšlení nad svou vlastní podstatou.

Pochopte, že hlavní bránou vaší duše je oko.

Zejména prostřednictvím zraku se myslí dostává hlavní objem matérie, kterou tvůrčím způsobem myslí zpracuje do individuální představy. Představy, která je základem pro výtvar srdce, pro čin. V bdělém stavu se neustále pohybujeme prostorem plným dat, které smysly jako informace přenáší myslí. Myslí je zpracuje do individuální představy, aby je srdce svým výtvozem přeneslo zpět do vnějšího prostředí, kde jsou opět jako data k dispozici smyslovým vjemům ostatních lidí.

Knihy jsou plné dat, která ožívají okamžikem kdy se jich zmocní mysl člověka a umírají ve chvíli, kdy jsou vysloven či napsány.

Do doby, než Člověk ochutnal ze stromu poznání dobrého a zlého, čerpala jeho mysl výhradně z jediného centrálního zdroje, který dodával konečné představy. Komunikace probíhala přenosem obrazů, které byly v souladu s vůlí jediného Hospodina Boha. Proto i výtvar srdce odpovídal jen vůli Hospodinově a byl nutně vždy jen dobrý.

To vše se změnilo otevřením smyslového vnímání, kdy Člověk si uvědomil sebe sama. Neztratil schopnost universální, obrazové komunikace, ale dal přednost svým vlastním představám před vůlí Jediného Boha. Právě tak vzniklo Zlo - zlovůle.

Zamyšlení nad vlastní prapodstatou by nemělo žádného z lidí nikdy plně uspokojit.

Nyní se budeme věnovat tomu co sám Hospodin Bůh sděluje o postatě člověka po potopě. Uvádím jeho výrok znovu, abyste jej měli přímo před očima.

I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořečit kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.“ /Gen.8,21/

Hospodin po potopě hovoří jen o výtvaru lidského srdce, který je od mládí zlý.

To je významná změna. Výhradně a jen zlé výtvary srdce již nevznikají v každé chvíli, ale až od mládí! V období dětství je tomu jinak. Hospodin tímto způsobem deklaruje, že v dětství **ne každý** výtvar lidského srdce je zlý.

A protože vůbec nezmiňuje výtvary myslí, máme jistotu, že **ne každý** výtvar myslí je zlý. A to platí v každém okamžiku po celý život člověka! Tím je jasně deklarováno, že i od mládí má každý možnost vybrat z výtvarů své myslí to dobré. To co odpovídá vůli Hospodina.

Že to právě od mládí neděláme je celkem pochopitelné. Neboť v mládí začíná tradiční a přirozený, nicméně kontraproduktivní, proces socializace. Člověk upevňuje své sebevědomí intelektuálním vývojem. Ve všeobecné atmosféře svobody a nezávislosti posiluje své sebevědomí. A tak čím je proces socializace úspěšnější, tím se člověk dostává zcela přirozeně do stále jasnější opozice vůči Boží vůli.

Na tomto po potopě vůbec prvním prohlášení Boha je pozoruhodné, že hovoří o výtvaru **lidského** srdce!

Jak se můžete sami znovu přesvědčit, před potopou byly v každé chvíli zlé výtvořiny myslí a srdce **člověka!** Po potopě Bůh o výtvořině myslí nehořívá a lze důvodně předpokládat, že pouze mysl zůstala doménou Člověka.

Neuškodí připomenutí samotného počátku vyhnání. Jak jsme již konstatovali, Člověk a jeho žena byli dvě naprosto rozdílné bytosti, které pozemské vyhnání prožívaly zcela odlišně. Zatímco vševedoucí Člověk v pozemském exilu ztrácel ze svého sebevědomí, naopak zkušenosti pozemského bytí sebevědomí ženy posilovaly.

Však také přesně to Had ženě sliboval.

Můžete si myslet co chcete, ale do omrzení budu připomínat, že věci nejsou takovými jakými se zdají být. Přestože se zdá, že muž a žena jsou stejné bytosti a popravdě řečeno dnes to mnohdy tak vypadá, vždyť ženu od muže sotva kdo rozpozná, jsou stejní asi jako víno a voda, semeno a země, **obsah a forma**.

A tak se klidně smějte, ale nikdy, nikdy na to nezapomeňte.

Proto znovu připomenou, že dnešní lidé jsou syntézou dvou různých kvalit.

Tou první je Člověk, který byl na Zemi vyhnán z jiného světa. Člověk byl aktivní a vyšší vývojovou složkou.

Tou druhou byly dcery lidské, domácí obyvatelé tohoto světa. Dcery lidské byly pasivní a nižší vývojovou složkou.

Žena, která byla spolu s Člověkem vyhnána ze zahrady Edenu nemá naprosto nic společného s dnešními ženami, ani dcerami lidskými neboť ve své podstatě byla Člověkem. A zrovna tak žádný muž z dnešní populace nemá s Člověkem-Adamem větší podíl než dnešní ženy. K tak dokonalé syntéze obou kvalit došlo.

Vyšší kvalita degenerovala a nižší se kultivovala.

Vývoj lidstva nemá jen jeden, vzestupný či sestupný směr vývoje. Ale je syntézou dvou vývojových trendů různých kvalit.

V okamžiku, kdy Bůh po potopě konstatuje, že **...každý výtvořina lidského srdce je od mládí zlý...** je zřejmé, že nižší, lidská složka se kultivovala natolik, že se stala dominantní v oblasti činů člověka.

Ne, nedokážu být srozumitelnější a nedívám se pokud vám to rozum nebere. Ale tím více o tom sami přemýšlejte. Aby bylo skutečně o čem uvažovat, připomenou Ježíšova slova.

...“Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského./Mat.18,3/.

To byly hlavní **vnitřní** změny, týkající se člověka. Stejnou pozornost zaslouží i **vnější** změny, které po potopě nastaly.

Bůh Noemu a jeho synům požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou. Každý pohybující se živočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto všechno. Jen maso oživené krví nesmíte jíst. A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvěře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra.

**Kdo prolíje krev člověka,
toho krev bude člověkem prolita,
neboť člověka Bůh učinil,
aby byl obrazem Božím.**

**Vy pak se plodte a množte,
hemžete se na zemi a množte se na ní.“/Gen.9,1-7/**

První zásadní změnou je, že lidem je vydán za pokrm i každý pohybující se živočich. Dobře víme, že podle prvotního Hospodinova záměru byla veškeré zvěři i Člověku za pokrm dána každá bylina nesoucí semena a každý strom na němž rostou plody se semeny. To Člověk svévolně sáhl i k masité stravě. A tak Bůh dal lidem to co sami chtěli, ale nebylo to zadarmo. Jednak je třeba si uvědomit přesné vymezení. Jen **pohybující** se živočich je nám povoleným pokrmem. Musíme se namáhat, lovit, chovat dobytek, nesmíme jíst zdechliny. Navrch všeho

platíme bázni. Zvířata nás mohou napadat, strachujeme se z epidemií a morů. Dostalo se nám podle naší vůle.

I když jsme prosadili svou vůli proti vůli Boží, platí jeden absolutní zákaz. Zákaz který zajišťuje ochranu *krve-životu*.

Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita.

Jsmo lehkomyšlní a myslíme si že Bůh hovoří do větru. Můžete si nalhávat co chcete, že příkaz zabít jste dostali od soudce, od velitele, že vám žehná celý Vatikán, vše marné. Nespolehejte ani na to, že odpovědnost končí s koncem vašeho života.

Odpovědnosti nikdo neunikne. Nemůže ani nesmí být úniku!

Protože kdyby tomu tak bylo, pak by Bůh skutečně hovořil jen do větru a jeho vůle by nebyla víc než prázdné fráze kněze nebo politika. Po tom všem čemu musel Bůh přihlížet, zcela pochopitelně nastolil vládu Spravedlnosti s osobní odpovědností.

Zabiješ - budeš zabit, vyrazíš oko - bude ti oko vyraženo, vyrazíš zub, bude ti zub vyražen.

Tak si spravedlnost představoval Bůh!

Tak si to však nepředstavuje naprosto nikdo z lidí!!

Každý se domnívá, že když spravedlnost, reakce nenastane vzápětí po akci, když uteče, schová se, že nestane nikdy. Nejsme schopni a nechceme chápat souvislosti. Proto když nám někdo vyrazí oko, zub nebo dokonce nás chce zabít, domníváme se pošetile, že se nám dějí zlé věci.

Ale to se jen naplňuje Spravedlnost, které jsme, kdo ví kdy unikli.

Opět se nám potvrzuje, že Bůh nesdílí náš obdiv, který tradičně chováme k *formě-tělu*. A my na oplátku odmítáme pochopit, proč Bůh preferuje *obsah-krev*. Bůh opakovaně zdůrazňuje, že tělo nežije, že krev tělo pouze oživuje.

Život není spjat s tělem, ale s krví.

Co se významu krve týče dovolím si poznamenat, že krev byla před 4000 lety natolik individuální, že byla vyloučena manipulace v podobě dnešní krevní transfuze. Až po završení syntézy dvou kvalit, Člověka a lidské, nastal čas pro objevení zákonitosti krevní transfuze. Síce trochu předbímám, ale když Bůh svým vyvoleným sděluje, že je zná jménem, rozhodně to není jméno, které lidé dávají při narození nové *formě-tělu*. To jen lidé lpí na jméně svých předků, na tom co je v Božích očích zcela bezvýznamné.

Když Bůh hovoří o jménu které zná, je to naprosto individuální a nezaměnitelné pojmenování věčného *obsahu-krve*.

Bůh zná jména živých.

Lidé uctívají jména mrtvých.

Vím dobře, že každého již hryže myšlenka, jak může Bůh jedněmi ústy zakazovat zabíjení a stejně vydávat příkaz k zabíjení. A že takových případů v Bibli nalezneme dost a dost. Co k tomu ještě říci? Je třeba pochopit rozdíl mezi vůlí Boží a vůlí člověka, že když dva dělají totéž není to totéž. Vše pochopíme až v konkrétních souvislostech.

Ale nyní již obrátím veškerou pozornost k Noemu.

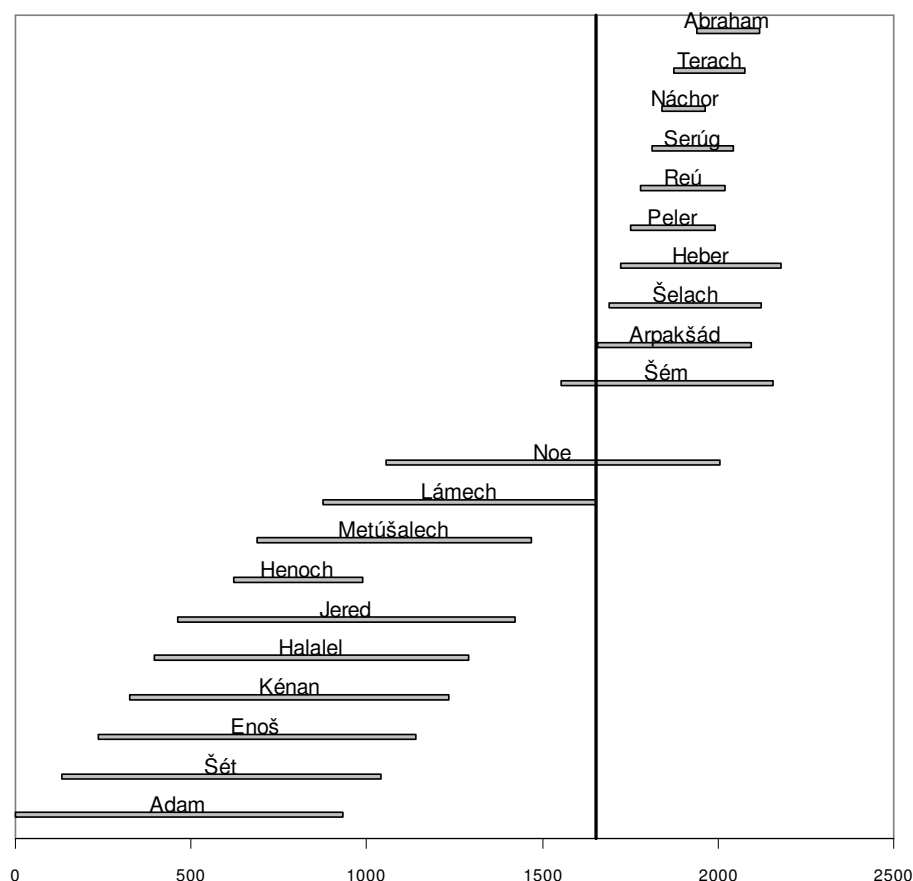
Adamem počínaje, uvádí Bible chronologický přehled předků, které Noe měl.

Nemyslím, že by znalost tohoto rodokmenu z kohokoliv učinila znalce Zákona. Údaje, kdy se kdo komu narodil případný zájemce snadno vyhledá. Uvedu jen údaje bezprostředně související s Noeho narozením.

Ve věku sto osmdesáti dvou let zplodil L á m e ch syna. Dal mu jméno Noe (to je Odpočinutí). Řekl: „Ten nám dá potěšení a odpočinutí od naší práce a od námahy našich rukou, kterou nám přináší země prokletá Hospodínem.“ Po zplození Noeho žil Lámech pět set devadesát pět let a zplodil syny a dcery. Všechn dnů Lámechových bylo sedm set sedmdesát sedm let, a umřel. Když bylo N o e m u pět set let, zplodil Noe Šéma, Cháma a Jefeta. /Gen.5,28-32/

Nabízí se dobrá příležitost, jak si ověřit teorii v praxi. Mnohokrát jsem v Bibli četl přehled všech předků, které Noe měl. Ale v mysli se mi nikdy nevytvořila žádná představa. Pomohl jsem si prostým grafickým přehledem Noeho rodokmenu a nabízím jej i čtenáři.

Nebudu vnucovat co máte vidět. Uvedu jen to, jaké představy nad tímto obrazem vytvořila má mysl. Strpím i posměch, neboť někoho může zajímat co vidí a cítí starý policejní pes.

Hned na první pohled je zřejmé, že nikdo z Noeho předků nezahynul při potopě. Pozoruhodná dlouhověkost dala Noemu možnost, kromě Adama, Šéta a Henocha, osobně se stýkat se všemi svými předky. Pohled na tento prostý obrázek mne uvádí do vytržení, neboť jasně cítím, že Bůh ještě před narozením Noeho dospěl k definitivnímu rozhodnutí smést Člověka a vše živé z povrchu země. Nalezl totiž řešení.

Tím řešením byl Henoch!

Ve věku šedesáti pěti let zplodil H e n o c h Metúšelacha. A chodil Henoch s Bohem po zplození Metúšelacha tři sta let a zplodil syny a dcery. Všechnů Henochových bylo tři sta šedesát pět let. I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, neboť ho Bůh vzal./Gen.5,21-24/

Ano, v okamžiku, kdy Bůh vzal z tohoto světa Henocha, bylo o osudu země a všeho pozemského definitivně rozhodnuto. Proto tím větší obdiv náleží Noemu, že dokázal v Bohu probudit naději v Člověka, víru ve svůj obraz v tento svět. Bůh zásadním ba naprosto převratným způsobem přehodnotil své původní rozhodnutí skoncovat se zemí a vším živým co na zemi bylo.

Bůh vsadil na Noeho.

Žádná bytost ve Stvoření nechápala, proč Bůh své rozhodnutí změnil. Každý Boha zrazoval, aby s Člověkem již vůbec neriskoval. Nikdo Bohu nemohl rozumět, protože nikdo nemá svůj obraz. Ale ani Noe netušil o co se zasloužil. Ze v Bohu vyvolal **ÚZAS**.

Je to ta nejpřevratnější a nejmysterióznější událost k jaké kdy ve Stvoření došlo. Ne náhodou k ní dochází právě ve chvíli, kdy Bůh prožíval nejhlubší zklamání a utrpení, které zakusil s Člověkem.

Právě ve chvíli největšího utrpení Hospodina Boha se zrodila **LÁSKA**. Byla to sice jen nepatrná jiskřička, ale Bůh z ní učiní vládnoucí sílu celého svého stvoření.

A nyní stručně co nám Bible říká k osobě hlavního hrdiny

Toto je rodopis Noeho: Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve svém pokolení; Noe chodil s Bohem. A Noe zplodil tři syny; Šéma, Cháma a Jefeta. Země však byla před Bohem zkažená a plná násilí. Bůh pohleděl na zemi; byla zcela zkažená, protože všechno tvorstvo pokazilo na zemi svou cestu./Gen.6,9-12/

Noe měl možnost osobně se stýkat s většinou svých předků. Ale jeho tři synové se rodí o 400 let později než bylo obvyklé. Tak byli prakticky zbaveni možnosti navázat těsnější vztahy se svými předky. To rozhodně není náhoda, ale rozumné opatření, jak oddělit staré od nového.

Doporučuji k dobrému zapamatování, že 400 let potřebuje Bůh pro přípravu a realizaci globálních změn, kdy tou první byla právě potopa světa.

Při hlubším studiu nelze přehlédnout, že Noe se od všech svých předků jedním lišil. Všichni, včetně Adama, kromě jménem uváděného prvorozeného syna zplodili další syny a dcery, bez uvedení počtů a jmen. Jediný Noe zplodil pouze 3 syny a nikde žádné dcery. Noe tak mohl se všemi nejbližšími, vším živým co s ním nastoupilo do archy překonal vodní práh nového světa.

O počátečních poměrech nového světa toho Bible mnoho neuvádí. Proto tím více pozornosti musíme soustředit na jediný příběh, který se váže k osobě Noeho. Je to známá epizoda kdy Noe při pití vína přebral a byl jedním ze svých synů spatřen ve svém stanu v nepříjemně choulostivé situaci. Z pohledu dnešní reality se to zdá být banální záležitost, ale ve skutečnosti je tomu právě naopak.

Synové Noeho, kteří vyšli z archy, byli Šém, Chám a Jefet; Chám je otec Kenaanův. Tito tři jsou synové Noeho; podle nich se rozdělila celá země. I začal Noe obdělávat půdu a vysadil vinici. Napil se pak vína, opil se a odkryl uprostřed svého stanu. Chám, otec Kenaanův, spatřil svého otce obnaženého a pověděl to venku oběma svým bratřím. Ale Šém a Jefet vzali pláště, vložili si je na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, takže nahotu svého otce nespátřili. Když Noe procitl z opojení a zvěděl, co mu provedl jeho nejmladší syn, řekl:

„Proklet bud' Kenaan,

at' je nejbídnějším otrokem svých bratří!“

Dále řekl:

„Požehnán bud' Hospodin, Bůh Šémův.

At' je Kenaan jejich otrokem!

Kéž Bůh Jefetovi dopřeje

bydlet ve stanech Šémových.

At' je Kenaan jejich otrokem!“

Po potopě žil Noe tři sta padesát let. Všech dnů Noeho bylo devět set padesát let, a umřel./Gen.9,18-28/

Na první pohled by se mohlo zdát, že Noe v novém světě neměl jiný zájem než pěstovat víno a opíjet se.

Ne, tak prostoduché to není. Bůh si nevybral opilce.

Musíme pochopit, že Noe byl základní součástí struktury starého světa, která zanikla. Každý s ním musí cítit, jemu se zhroutil celý dosavadní život. Noe vůbec nesdílel optimismus svých synů, stal se zasmušilým. Překvapilo by mne, pokud by nelitoval, že potopu vůbec přežil. Jeho mladí synové a jejich ženy, ti prakticky nic neztratili. To oni byli určeni pro nový svět.

Situace po potopě byla v mnohém podobná té v níž se ocitl Člověk po vyhnání ze zahrady Edenu. Po vyhnání bylo ego Člověka opojeno smyslovým vnímání dosud netušené reality. Noe naopak prožíval zoufalou beznadějí nad její tvrdostí. Opíjí se, aby ubil své smyslové vnímání, aby unikl z beznadějně situace, aby na vše co bylo zapomněl.

Zapomněl na původ, zašlou slávu, na toho sebevědomého a vševědoucího Člověka.

Noeho příběh není vůbec naivní. To jen lidé chovají tradičně naivní a pošetilou představu jak o Zákoně tak o Autorovi. Musíme se namáhat abychom pronikli k podstatě.

Skutečnost, že Noe ve stavu opilosti ztratil kontrolu nad vlastním chováním a byl spatřen v choulostivé situaci, svědčí pro pokročilé stádium alkoholismu. Alkoholikem se ale dosud nikdo nestal ze dne na den. Noe se do závislosti na alkoholu pomalu a jistě propadal díky své depresivní melancholii.

Bylo to zcela stejné jako dnes. Naprosto všichni to viděli, ale jen mlčky přihlíželi. Nikdo ze synů nic neřešil, až nakonec Chámovi došla trpělivost. Šel za bratry a naléhal aby se Noeho stupňující závislost na alkoholu začala řešit.

Ale Šém a Jefet o tom nechťeli ani slyšet!

Odvraceli tvář!!

Zavírali před problémem oči.

Nakonec se dopustili té největší chyby jaké se jen mohli dopustit. Šli za Noem, který byl po procitnutí ještě pod vlivem alkoholu, aby jej ujistili, že oni dva přece vůbec nic! Ale to Chám jim pověděl, že jemu to jeho pití vadí!!

Zhluboka vydechněte a pomyslete na autora Genesis. Byl to jeho záměr abychom poznali první **POKRYTCE**.

Smáli jste se, když jsem do omrzení připomínal, že věci nejsou takovými jakými se zdají být. Musíme se namáhat, neulpívat na povrchu.

To už zdaleka není onen vševědoucí Člověk, kterého jsme znali. Ten který i když byl uspán ledva procitl z mrákoty poznal, že Hospodin z jeho kosti stvořil ženu. Nyní se musí od jiných dovídat o svém ošudném chování jehož se dopouští v opilosti.

Je to jen troska Člověka!

Noe si toho byl vědom. Ale i když zcela rezignoval, jeho *ego* dosud nikoliv. Bylo zasaženo na tom nejcitlivějším místě.

Byla zasažena **JEŠITNOST** a probudila se **HYSTERIE**.

Jestliže v onom světě se Noe zasloužil o zrod **LÁSKY** pak v našem světě se zasloužil o zrození **NENÁVISTI**.

Ne, nepřeháním ani trochu, jen znovu připomínám, že Člověk a jeho žena byly dvě naprosto rozdílné bytosti. Je proto rozdíl mezi mužskou a ženskou hysterií. Každý muž bude souhlasit, že hysterická žena je neštěstí. Ale je to neštěstí vždy čistě individuální.

Mužská hysterie má zcela odlišný charakter. Muži vytváří kolektivní ega jako je rod, národ, strana, církve aby svou vlastní hysterii umně maskovali zájmy kolektivního ega.

To proto je *historie* lidstva dějinami mužské *hysterie*.

Nepochybuji o tom, že mnohý stále ještě nechápe co to spřádám za teorie nad jednou, z dnešního pohledu, banální příhodou prominentního alkoholika. Ani já jsem to dlouho nechápal.

Co jsem zejména nechápal, proč Noe proklel Kenaana, když jeho nahotu, skrytý problém, odhalil Chám. Již obvinění Cháma bylo problematické, protože Noe se alkoholikem stal ze své vlastní vůle. Ona reakce Noeho je zcela typická pro pokročilého alkoholika, který se vrhá právě na toho, kdo by mu chtěl skutečně pomoci. Jestliže pro člověka je příznačné, že příčinu svých problémů hledá především u jiných, ve vnějším světě, jenom ne u sebe, pak u alkoholika to platí trojnásob.

Trvalo mi dlouho, než jsem pochopil, proč Noe proklel nejmladšího Chámova syna, zcela očividně nevinného Kenaana.

Noe byl zasažen na nejchoulostivějším místě a proto i svou reakci hysterické nenávisti mířil na Chámovo nejcitlivější místo ve snaze způsobit mu ty nejmučivější útrapy. Noe zaručeně dobře věděl co dělá a znal Chámovo nejcitlivější místo.

Ono totiž nejcitlivější a nejzranitelnější místo člověka má s jeho fyzickou podstatou jen pramálo společného.

Chámovým nejcitlivějším místem byl jeho nejmladší a nejmilovanější syn Kenaan. A právě na toho Noe se vši zuřivou nenávistí udeřil.

Je to ten nejodpornější a nejzavrženější způsob k němuž sahají nejpokleslejší lidské bytosti.

I když, ruku na srdce, nedopouští se toho pouze jednotlivci. Ale i církve, zločinci stejně jako politici. Ono, rozumně vzato, není nic účinnějšího.

Nyní ale zbývá pochopit to nejzávažnější. Že Noe svým prokletím zrušil Boží požehnání, kterého se dostalo všemu živému co potopu přestálo! Jsem přesvědčen, že Noe poté co zcela vystřízlivěl hluboce, leč zoufale marně, svého činu litoval. Bylo již pozdě!

S jeho prokletím se lidstvo dodnes nevypořádalo.

To proto je historie lidstva tak tragická.

Že se Noeho osudová chyba zcela spolehlivě a nepozorovaně opakuje dodnes, to si ukážeme pokud se dobereme současnosti.

Skutečný zájemce může sledovat kterak se dál množili synové Noeho, jejich rodopisy a jak z nich vzešly všechny pronárody na zemi. K počátkům tohoto nového světa se vztahuje zásadní Hospodinovo opatření, kterým bylo zmatení řeči.

Celá země byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. Tu si řekli ve spolek: „Nuže nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. Na to řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A to je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Babel (to je Zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi./Gen.11.1-9/

Po tom všem co již bylo probráno zůstalo jen málo co si dovolím před pozornými čtenáři komentovat.

Opět nesmíme přehlédnout vývojový posun, že vůdčí vývojovou silou se na místo synů božích stali synové lidští. Hospodin uvádí v čem byla jejich síla ..*byli jednotní v řeči i v činech...*

Muselo jít o řeč, která zajišťovala, že v mysli všech lidí se vytvářela jediná a společná představa, která zaručovala jednotu činů.

Můžeme vyloučit jakoukoliv mluvenou i psanou řeč, neboť z nich mysl vytváří jen osobité a individuální představy. Ta jediná řeč, kterou je schopna přijímat i dnes mysl kteréhokoliv člověk, bez ohledu na to zda jeho rodnou řečí je čeština či čínština, je řeč obrazová. Tak se komunikovalo v zahradě Edenu, odkud byl Člověk vyhnán. Tam byly pro zajištění jediné vůle Hospodina Boha přenášeny konečné představy. Je pouze jediná řeč, která dokáže zajistit vytvoření nezaměnitelné představy.

Je to řeč čísel.

Jde o digitální obrazy.

Tato dokonalá komunikační schopnost, která původně zajišťovala absolutně bezchybný výkon jediné vládnoucí vůle Hospodina Boha, v dispozici nezávislých lidí vytvářela mocnou opozici Boží vůli.

Tento dokonalý komunikační kanál musel být lidem uzavřen. Tak byli lidé donuceni rozvíjet komunikaci verbální. Ale nedostatečný účinek má stále obraz. Právě na obrazech jsou i dnes postaveny reklamní a všechny nejúčinnější manipulace s lidmi.

Další osobnost, kterou snad ani není třeba doporučovat mimořádné pozornosti je Abraham. Nebudu dopodrobna rozebírat jeho životní pouť. Zastavím se jen u mimořádně zajímavých okamžiků jeho života.

Upozorňuji, že vybírám jen to, co je mimořádně zajímavé dnes a pro mne, když píšu toto dílo. Nikdo se nesmí uspokojit ani nechat odradit od vlastního poznání. Chci pouze povzbudit, nebo prostě ze spaní z letargie probudit.

I řekl Hospodin Abramovi: "Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.

Učiním tě velikým národem,

požehnám tě,

veliké učiním tvé jméno.

Staň se požehnáním!

Požehnám těm, kdo žehnají tobě,

proklejí ty, kdo ti zlořečí.

V tobě dojdou požehnání

veškeré čeledi země."

A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu. Vzal svou ženu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vším jméním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam. Abram prošel zemi až k místu Šekemu, až k božišti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. /Gen.12,1-6/

Stojí skutečně za zamyšlení, koho že si to Bůh vybral. Proč si vybral muže, jehož slunce života se již klonilo k západu?

To nebyla náhoda.

Bůh potřeboval někoho spolehlivého, aby měl dostatečnou záruku, že jím vyvolený bude činit Boží vůli. Někoho, kdo Boží vůli nebude komplikovat svou vlastní. Kdo by se stal nástrojem Boží vůle v tomto světě. To ale nebylo a není vůbec snadné.

Bůh si Abrahama rozhodně nevybral ze dne na den. Konečnému rozhodnutí nepochybně předcházelo dlouhé zvažování. O náročném prověřování a testování ani nemluvě. Právě sama skutečnost, že Abrahám ve svých 75 letech uposlechl Boží příkaz a opustil životní pozici, kterou po celý svůj život budoval je spolehlivým důkazem, že výběr byl správný. Byl vybrán ten, který dával jistou záruku, že dá přednost Boží vůli před svou vlastní.

Bůh věděl jak těžce Abrahám své vykořenění prožíval, co pro něj v jeho pokročilém věku tento krok do neznáma znamenal. Proto se jejich následující dialog dotýká těch nejpálčivějších problémů.

Po těchto událostech se dostalo Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo:

"Nic se neboj, Abrame,

já jsem tvůj štít,

tvá přehojná odměna."

Abram však řekl: "Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damašský Elézer." Abram dále řekl: "Ach, nedopřál mi potomka. To má být mým dědicem správe mého domu?" Hospodin však prohlásil: "Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna." Vyvedl ho ven a pravil: "Pohled' na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat." A dodal: "Tak tomu bude s tvým potomstvem." Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. A řekl mu: "Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Kaldejského Uru, abych ti dal do vlastnictví tuto zemi." /Gen.15,1-7/

Všimněme si dobře, že k Abrahámovi se dostalo Hospodinovo slovo ve vidění, tedy v obrazech, ale nás to již nepřekvapuje. Dostalo se mu tak naprosto přesných a nezaměnitelných informací. Abrahám zřejmě uvěřil, že i v tak požehnaném věku se mu dostane vytouženého syna-dědice.

Ale něčemu takovému nevěřila jeho žena Sára!

Sára byla jen o 10 let mladší než její manžel. Rozumně vzato, v ženě jejího věku naděje na potomka už dávno, dávno vyhasly. A tak nikoliv Abrahám, ale jeho žena Sára zkomplikuje Boží představu. Pravda, jak jinak. Abrahám na tom bude mít svůj lví podíl.

Když po dalších deset let Bohem slíbený potomek stále nepřicházel a Abrahám dosáhl 85 let, rozhodla se Sára podle své představy Bohu „pomoci“. Nejsem si jist, zda právě s touto komplikací Bůh počítal.

Sáráj, žena Abramova, mu nerodila. Měla egyptskou otrokyni, která se jmenovala Hagar. Jednou řekla Sáráj Abramovi: "Hle, Hospodin mi nedopřál, abych rodila, vejdi tedy k mé otrokyni, snad budu mít syna z ní." Abram Sárájiny rady uposlechl. Vzala tedy Abramova žena Sáráj svou

otrokyni, Hagaru egyptskou, deset let po tom, co se Abram usadil v kenaanské zemi, a dala ji svému muži Abramovi za ženu. I vešel k Hagarě a ona otěhotněla. Když viděla, že je těhotná, přestala si své paní vážit. Tu řekla Sáráj Abramovi: "Mé přikoří musíš odčinit. Sama jsem ti dala svoji otrokyni do náruče, ale ona, jakmile uviděla, že je těhotná, přestala si mne vážit. Ať mezi mnou a tebou rozsoudí Hospodin." Abram Sáráji odpověděl: "Hle, otrokyně je ve tvých rukou, nalož s ní, jak uznáš za dobré." Od té doby ji Sáráj pokořovala tak, že Hagar od ní uprchla./Gen 16,1-6/

Bůh se u člověka nemůže spolehnout absolutně na nic. Je to jedním slovem k zbláznění. Rád bych viděl někoho z lidí na místě Boha, jak by se v takové situaci zachoval. Abraham sice Bohu uvěřil, ale zachoval se jako **pokrytec**, když přijal účast na plánu své ženy Sárý. A oba měli obrovské štěstí, že po tom všem se neobrátili k Bohu aby je rozsoudil. To by se asi už ani Bůh neovládl.

To by opravdu bylo jen na zabití.

Některý intelektuální horlivec se možná právě probudil poté co mu došlo, jak se vše seběhlo v zahradě Edenu. Že původní boží záměr také zkomplikovala žena a už by chystal proces. Byl by nepochybně rychlý a trest exemplární.

Prosím, zadržte jej!

Snad již nejsou všichni slepí. Nebo jste zapomněli, jak Člověka a jeho ženu v zahradě Edenu soudil Bůh. Kvůli komu byla země prokleta? Že Abrahám si selhání Člověka jen naprosto spolehlivě zopakoval! Abrahám stejně jako Adam vůbec nic, to přece žena! Sára!! To ona mu Hagar dala!!!

Hagara těhotenstvím získala sebevědomí a odmítala plnit vůli své paní, uplatňuje svou vlastní vůli. Sára si tak zažívala něco málo z trpké zkušenosti, kterou má Bůh se sebevědomým člověkem.

Proto prosím, snažně prosím, dejte ruku na srdce. Uvažte dobře o co všechno bychom přišli, kdyby nebylo právě žen! Na tom co se stalo již nikdo z lidí nic nezmění. Minulost můžeme toliko pochopit a poučit se. A pokud se z minulosti skutečně poučíme, dáme tak smysl životům našich předků. Jen naši potomci mohou naplnit smyslem naše životy.

Po všem tom utrpení, které lidstvo dodnes přestálo, mohli bychom se již vymanit ze závislosti na pokrytectví a hysterii. Právě pokrytečtí a hysteričtí muži, ve své krátkozrakosti či intelektuální slepotě, ve vlastním zájmu, nám všem připravují pekelná utrpení.

Chce to jen trochu odvahy a námahy. Trpíme žízni a přitom stojíme u pramene.

Bylo by už na čase nesoudit minulost.

Bud'me první potomci, co neřkají ti pitomci!

Rád bych se u Abraháмова životního příběhu zdržel déle, ale nemohu. Jednak bych se opakoval a pak, mám jiný cíl a žene mne čas. Je na každém aby se rozhodl, kolik času chce Abrahamovi věnovat, do jaké hloubky jej hodlá pochopit. Nabízí se poznání, jak byl Abrahám Bohem skrytě i otevřeně zkoušen, jak se osvědčil i mnohem víc. Záleží na každém z nás.

Po bohaté žni hysterie, nenávisti a pošetilosti si ale nemohu odpustit jedno. Je to ukázka štěstí a lidské radosti. Triumf, který nemá v Bibli obdoby.

Hospodin navštívil Sárú, jak řekl, a splnil jí, co slíbil. Sára otěhotněla a Abrahamovi, ačkoliv byl stár, porodila syna v čase, který mu Bůh předpověděl. Abraham dal svému narozenému synu, kterého mu Sára porodila, jméno Izák. Když mu bylo osm dní, Abraham svého syna Izáka obřezal, jak mu Bůh přikázal. Abrahamovi byli sto let, když se mu syn Izák narodil. Tu Sára řekla: „Bůh mi dopřál, že se mohu smát. Se mnou ať se směje každý, kdo o tom uslyší.“ A dodala: „Kdo by byl Abrahámovi řekl, že Sára bude kojit syny? A přece jsem mu porodila syna, ačkoliv je stár.“/Gen.21,1-7/

V devadesáti letech se Sáře přece jen narodil syn. Její nepředstavitelné trápení a zoufalství se obrátilo v obrovské štěstí a radost. Sára se dopouští něčeho dosud nebývalého. Nemá možnost udělat požehnaní či prokletí jako potomci Člověka.

Její slova jsou ale balzám na utrpení všech prokletých!

Tak jako jí se dostalo něčeho neslýchaného, dává i ona naději každému prokletému, že nikdo není zatracen navěky.

Sára svými slovy zasáhla i samotného Boha. Bůh zjišťuje, že další pozitivní vývoj Člověka není spjat s Člověkem samotným, ale řídicí kvalitou bude lidská - ženská složka. Na Abrahámovi a Sáře si prakticky ověřil, že je pouze jediný způsob jak získat člověka, který by dával spolehlivou záruku, že bude bezvýhradně konat Boží vůli.

Člověk musí projít utrpením.

Pokud jste to pochopili, nebudete se pohoršovat či divit nad tím, proč byl Abrahám vyzván k obětování toho nejcennějšího, čeho se mu od Boha dostalo, syna Izáka.

Pro záměr, který sleduji se musím vrátit o krok zpět, k epizodě, kdy Bůh Abrahamovi spolu s příslibem narození syna, mu dává i zemi určenou jeho potomkům.

Tu Hospodin Abramovi řekl: „Věz naprosto jistě, že tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam zotročováni po čtyři sta let. Avšak proti pronárodu, jemuž budou otročit, povedu při. Potom odejdou s velkým jméním. Ty vejdeš ke svým otcům v pokoji, budeš pohřben v utěšeném stáří. Sem se vrátí teprve čtvrté pokolení, neboť není dosud dovršena míra Emorejcovy nepravosti. Když pak slunce zapadlo a nastala tma tmoucí, hle, objevila se dýmající pec a mezi těmi rozpálenými kusy prošla ohnivá pochodeň. V ten den uzavřel Hospodin s Abrahamem smlouvu:

„Tvému potomstvu dávám tuto zemi od řeky Egyptské až k řece veliké, řece Eufratu, zemi Kénijců, Kenazejců a Kadmónců, Chetejců, Perizejců a Refájců, Emorejců, Kenaanců, Gorgašejců a Jebúsejců.“/Gen.15,13-21/

Nesmíme ztratit souvislosti. Abrahamovi se dostává všech příslibů poté, kdy uposlechl příkaz Boha a v 75 letech opustil vše co v Kaldejském Uru celý život budoval. Dalšíh 25 let, nekonečných let, byla zkoušena jeho oddanost, víra, než se ve 100 letech se Sárou konečně dočkali naplnění.

Je ohromující, že to co Bůh právě nyní Abrahámovi slíbil se stane realitou až za 400 let. Ti, kteří se narodí za 400 let se budou tradičně domnívat, že mají své osudy ve svých rukou. Že na nich záleží dosažení zaslíbené země a v opojení budou slavit její dosažení. Jen sotva kdo si vzpomene na tento okamžik, na Boha a na tuto jedinou příčinu „svého úspěchu“.

Dodnes nejsme schopni připustit, že o vnějších věcech člověk nerozhoduje, že o nich bylo již rozhodnuto. Je to k vzteku, že právě na změnu vnějšího prostředí, formy, vynakládáme nejvíce, prakticky veškeré své úsilí. Proto si dobře všimneme, že lid, který má vykonat Boží vůli musí být náležitě připraven.

Ano, správně. Jak jinak, musí být zotročen. V ohnivé peci roztaven!

Protože jedině pak bude ochoten vykonat to co je Boží vůlí. Čím hlubší bude zotročení, tím spolehlivěji bude konat Boží vůli.

Pokud jste vše pochopili a sami nyní otročíte, pak přijmete svou roli v povděkem. Politujete ty, kterým jste dosud záviděli, jsou pouze historickým palivem.

Ale to je již na zcela samostatnou kapitulu.

Nyní zaměřím pozornost na Abrahámovu příbuzného, na Lota, se kterým společně vyšli z Kaldejského Uru. Když se jejich cesty rozešly, usadil se po jistém čase Lot v Sodomě. Sodoma s Gomorou byla pro svou hříšnost odsouzena k vyhlazení, ale Lot s nejbližšími byl ze středu záhuby vyveden. Jeho další osud si zaslouží naši pozornost.

Když je Hospodin vyváděl ven, řekl: „Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj. Uteč na horu abys nezahynul.“ Lot jim však odvětil: “Ne tak prosím, Panovníku. Hle, tvůj služebník našel u tebe milost. Prokazuješ mi velké milosrdenství, že mě chceš zachovat při životě. Já však nemohu na tu horu utéci, aby mě nepostihlo něco zlého a abych nezemřel. Hle, tamto město je blízko, tam bych se mohl utéci, je jen maličké. Smím tam utéci? Což není opravdu maličké? Tak zůstanu naživu.“ I řekl mu: „Vyhovím ti i v této věci; město o kterém mluvíš, nepodvrátím. Uteč tam rychle, neboť nemohu nic učinit, dokud tam nevejdeš. Proto bylo to město nazváno Sóar (to je Maličké)/Gen,19,17-22/

Z části obrazu této dramatické události je zcela zřejmé, že město, která měla být vyhlazena bylo víc než jen Sodoma a Gomora. Lot měl obavu, že pokud by utekl do hor, zůstal by sám a co by si počal. Nemyslí jen na svou vlastní budoucnost. O něho ani tak nejde, ale má dvě dcery, které muže dosud nepoznaly, na ně musel myslet. Jeho široké srdce zvažuje, že když už našel u Hospodina milost, mohl by svou přítomností zachránit i docela maličké město a zajistit velké štěstí sobě i jiným. Vždyť toho ani tak moc nechce, jde jen o málo, jen o maličké město a dotazuje se zda by se tam skutečně mohl utéci. A Hospodin s tím souhlasil. Marně by mu v této situaci vysvětloval, že se ničeho dobrého nedočká. Bůh lidi znal, to jen Lot si pošetile představoval, že bude oceněna jeho zásluha na záchraně města, jeho obyvatel, že bude uctíván pro svůj vztah k Bohu.

Lot pak vystoupil ze Sóaru a usadil se se svými dvěma dcerami na hoře, protože se bál usadit se v Sóaru. Usadil se s oběma dcerami v jeskyni. Tu řekla prvorozená té mladší: „Náš otec je stařec a není muže v zemi, aby k nám podle obyčeje celé země vešel. Pojd', dáme otci napít vína a budeme s ním ležet. Tak dáme život potomstvu ze svého otce.“ Daly mu tedy té noci pít víno. Pak vešla prvorozená a ležela s otcem. On však nic nevěděl, ani když ulehla, ani když vstala. Příštího dne řekla prvorozená té mladší: „Hle, na dnešek jsem ležela s otcem já. Dáme mu pít víno i této noci a vejdeš ty a budeš s ním ležet. Tak dáme život potomstvu ze svého otce.“ Daly mu tedy pít víno i této noci a mladší přišla a ležela s ním. On však nic nevěděl, ani když ulehla, ani když vstala. I porodila prvorozená syna a nazvala ho Moáb (to je Z otce zplozený); ten je praotcem Moábců až podnes. A mladší porodila také syna a nazvala ho Ben-ami (to je Syn mého příbuzného); ten je praotcem Amónovců až podnes./Gen. 19,30-38/

Lot musí na vlastní kůži poznat to, čemu by neuvěřil, ani kdyby mu to řekl Bůh. Je naprosto zdeptán zjištěním, že obyvatelé Soáru jej obviňují a pronásledují, že on byl příčinou vyhlazení všech měst, Sodomou a Gomorou počínaje. Je to ten nejběžnější a současně nejtragičtější paradox. Lot nemůže nikoho přesvědčit, proč právě on jediný toto vyhlazení přežil. Natož aby obyvatele Soáru přesvědčil, že jemu mají děkovat za záchranu. Nemůžeme se divit, že je tímto zjištěním naprosto zdrcen. Stejně zdrcen bude každý, kdo nedokáže vysvětlit, proč jemu kráva nechcípala a sousedům ano. Jde o první dokumentovaný případ, jak dopadne ten, kdo má nepovolené, nekontrolované, předem nehlášené a oficiálně neuznané vztahy s Bohem. Kdyby spolu se svými dcerami neutekl, stal by se první známou obětí dnes již tradičního „*honu na čarodějnice*.“

Ano, tak to ve společnosti lidí chodí.

A tak jsme opět svědky, jak přímý potomek Člověka selhává, rezignuje, nechává se opít a lidský prvek, jeho dvě dcery se ujímají iniciativně odpovědnosti. Z přímého potomka Člověka nechávají vzejít národu Moábců a Amónovců.

Na závěr tohoto bloku jsem vybral příklad jakou roli již v dané době hrálo kolektivní ego ve vztahu k individuálnímu. Jde o případ, kdy se Izákův potomek Jákob s celým svým domem usadil v zemi Kenaanské. *Utábořil se před městem a od synů Chamóra, otce Šekemova, koupil za sto kesitů díl pole, na němž si postavil stan./Gen.33,19-20/*

Dína, kterou Jákobovi porodila Lea, si vyšla, aby se podívala na dcery té země. Uviděl ji Šekem, syn Chevičce Chamóra, knížete země, vzal ji a ležel s ní, a tak ji ponížil. Přilnul však k Díně, dceři Jákobově, celou duší, zamiloval si tu dívku a vmlouval se jí do srdce. Svému otci Chamórovi pak Šekem řekl: "Vezmi mně to děvčátko za ženu." Když Jákob uslyšel, že Šekem jeho dceru Dínu poskrvnil, byli jeho synové na poli s dobytkem. Jákob mlčel, dokud nepřišli./Gen.34,1-6/

Poslechli tedy Chamóra a jeho syna Šekema všichni, kdo měli právo vycházet k bráně jeho města; dal se obřezat každý mužského pohlaví, kdo vcházel k bráně jeho města. Ale třetího dne, když byli v bolestech, vtrhli bezpečně do města s mečem v ruce dva Jákobovi synové, Šimeón a Lévi, bratři Díny, a všechny mužského pohlaví povraždili. Zavraždili mečem také Chamóra a jeho syna Šekema, vzali z Šekemova domu Dínu a odešli. Na pobité potom přišli Jákobovi synové a za poskrvnění své sestry město vyloupili. Pobrali jejich brav a skot i jejich osly a co bylo v městě i na poli. Zajali všechny jejich děti a jejich ženy a uloupili všechno jejich jmění, vše, co bylo v domě. I řekl Jákob Šimeónovi a Lévimu: "Přivedete mne do zkázy, způsobili jste, že vzbuzuji nelibost u obyvatel země, u Kenaanců a Perizejců. Mám málo lidí. Seberou-li se proti mně, pobijí mě a budu vyhuben já i můj dům." Odvětili: "Což směl s naší sestrou zacházet jako s děvčkou?" /Gen.34, 24 - 31/

Pozornost zaslouží zejména skutečnost, že Díny, jíž se osobně Šekem dotkl, na její postoj se vůbec nikdo neptal. Naopak, lze se domnívat, že i Dína opětovala citovou náklonnost Šekema a odešla do jeho domu. To vše jejím bratrům, hájícím „čest rodu“, posloužilo pouze k tomu, aby s tím větší lstivostí a krutostí zmasakrovali všechny nevinné. Je očividné, kdo je původcem zlého.

Mužští potomci Abrahámovi se sebevědomou arogancí ignorovali Hospodinova slova „*kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita*“.

Ale Spravedlnosti neuniknou. Kdo zabil, bude člověkem zabit, tak bude naplněna individuální spravedlnost. Ale i celý rod, který masakru nezabránil a nakonec z něj i profitoval bude v budoucnu vystaven podobnému kolektivnímu utrpení. Platí analogie zákona o zachování hmoty. Absolutně nic se netratí, vše se jen transformuje.

Pro Hospodina je to trpké poznání, že Spravedlnost dosud nestačí zajistit pozitivní vývoj lidské společnosti. Lidská společnost, která se na zemi po přestálé potopě vyvíjela nebyla schopna sama sobě dát zákony, které by zajistily její pozitivní vývoj. Lidé neměli o podstatě Života žádnou dobrou představu. To jsme poznali na případu Díny a Šekema. Proto musel místo Satanovy vlády Spravedlnosti přechodně zaujmout **Strach**.

Bůh vládu Strachu ukončí až v okamžiku, kdy bude mít jistou záruku, že Jeho představa lidského života v podobě Desatera, řádů a nařízení denního života se pevně uchytí v životě Izraele. Ale to je zcela samostatné biblické téma.

Nemohu vyčerpat všechna biblická témata a čtenáře rozhodně vyčerpat nechci. Proto opět něco bez komentáře.

Logion 5

Ježíš řekl:

*Poznej, co je před tvou tvář,
a zjeví se ti to, co je ti skryto.
Není totiž nic skrytého,
co nebude zjeveno.³*

Logion 17

Ježíš řekl:

*Dám vám to, co žádné oko nevidělo,
žádné ucho neslyšelo, čeho se žádná ruka nedotkla
a co nevstoupilo na lidskou mysl.*

Logion 53

Jeho učedníci mu řekli:

Prospívá obřízka nebo ne?

Řekl jim: Kdyby to prospívalo,

jejích otec by je z jejich matky plodil obřezané.

Ale pravá obřízka z Ducha přinesla plný užitek.

Logion 58

Ježíš řekl:

Blahoslavený člověk, který se namáhal.

Našel život.

Logion 77

Ježíš řekl:

Já jsem to světlo, které je nade všemi.

Já jsem veškerenstvo.

Veškerenstvo ze mne vyšlo,

veškerenstvo přišlo ke mně.

Rozštípněte dřevo, já jsem tam,

zvedněte kámen a najdete mne tam.

Logion 87

Ježíš řekl:

Nešťastné je tělo, které závisí na tělu.

A nešťastná je duše, která závisí na těch dvou.

Logion 98

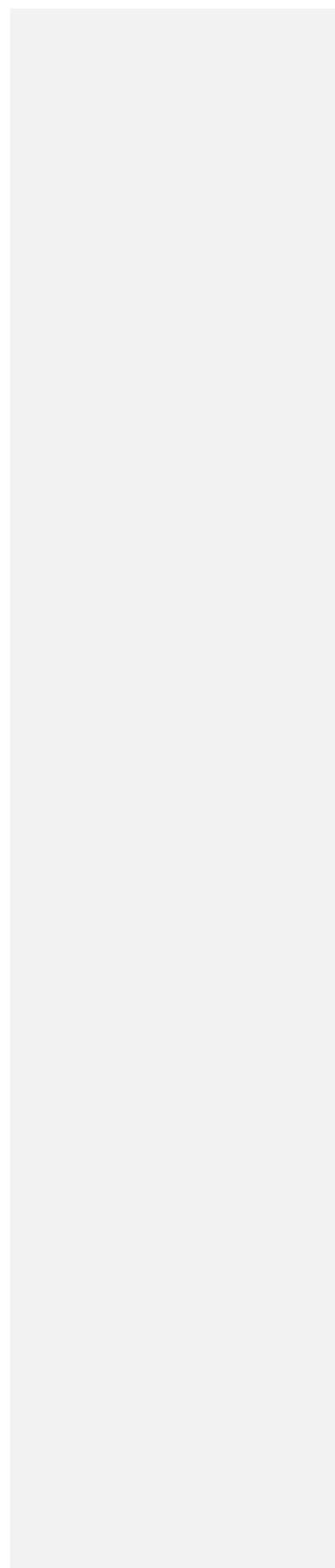
Ježíš řekl:

Království Otce je podobné muži,

kteřý chtěl zabít mocného muže.

³ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ♦I♦ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

*Vytáhl ve svém domě meč a vrazil do stěny,
aby poznal, zda jeho ruka je [dost] silná.
Potom zabil mocného.*

Invence

Po všem co jsme dosud poznali se snad nestane, že by se někdo spokojil jen s poznáním povrchových jevů. Přichází totiž nesmírně důležité a velmi těžké období. Dosavadní vývoj společnosti těch co přežili potopu byl svobodný, ale absolutně živelný. V mnohém si nezačal nic s negativními tendencemi vývoje Člověka po jeho vyhnání ze zahrady Edenu. Lidé, kteří na zemi vzešli po potopě nebyli schopni dát svému pozemskému životu pravidla, která by zaručovala další vývoj podle Boží představy. Lidé neměli dobré představy o pozemském životě.

Proto se Hospodin rozhodl *svému lidu ŘÁD nadiktovat!*

Jen krátce připomenu, že jak vyhnání ze zahrady Edenu, tak i potopa světa byly nutným a mimořádným opatřením Hospodina Boha na selhání Člověka.

Podle prvotního záměru Hospodina měli nad celou zemí nade vším živým panovat *lidé*. Poznali jsme za jakých okolností vše pozemské ovládl vševědoucí Člověk a jakou katastrofu způsobil. Člověka na zemi nic neohrožovalo, za své řádění nenesl odpovědnost.

Proto musel sám Hospodin Bůh vyslovit kolektivní vinu a vykonat rozsudek nad vším živým.

K zásadní změně došlo potopou. Bůh na zemi namísto lidí musel ustanovit jiného vládce. Lidé již nemohli vládnout zemi a všemu živému, neboť Člověk do všeho zanesl svou podstatu. Vládce tohoto světa, ať se to komu líbí nebo ne, ustanovil *Satana*.

Představa Satana je lidskou tradicí zdeformovaná, ale Satan patřil k nejspolehlivějším služebníkům Hospodina Boha.

Satan je zosobněná **SPRAVEDLNOST!!**

Hospodin Bůh, jako nejvyšší rozumová bytost Stvoření rozhodl, že každý člověk ponese individuální odpovědnost za své činy.

Okno za okno, zub za zub.

To je Spravedlnost.

Nyní nebudu rozebírat lidskou spravedlnost, to co praktikujeme je jen naše zlá představa o Spravedlnosti. A stejně zlou představu jsme si vytvořili o Satanovi. Každý člověk odmítá představu, že poté co jinému vyrazil oko, že by se stejně mělo stát i jemu. Že za vyražený zub by měl zaplatit vyražením vlastního zubu.

Ale tak si to představoval Hospodin Bůh!

Zcela důvodně po všech hrozných zkušenostech, které měl s řáděním Člověka před potopou. Hospodin Bůh aplikoval všeobecně osvědčený a rovněž nám dobře známý fyzikální zákon **AKCE a REAKCE**, jehož podstatou je Spravedlnost.

Reakce je **přímo úměrná** Akci.

Boží představa Spravedlnosti byla ovšem absolutně dokonalá. Jestliže ve fyzikálních poměrech musíme počítat se ztrátami, pak Spravedlnost ztráty vylučovala. Akce a reakce byly totožné.

Ale s Člověkem se Hospodin šeredně přepočítal. Nebo raději, v úctě k Jeho vševědčnosti, dobře věděl, že to je pouze první stupeň extrakce Zla.

U člověka se po potopě rozvíjela opačná představa.

Reakce **nepřímo úměrná** Akci.

Stačí, když nyní připomenu reakci Noeho, jak proklel Kenaana a každému podlomím kolena. A dobře uděláte, když na nich v úctě setrváte. Neboť výhradně rozumná bytost by z této situace pro lidi dobré východisko nenalezla. Ale jak víme Hospodin poznal co je Láska a díky tomu se nakonec dostane tomuto světu spasení.

Jestliže před potopou Člověk projevil schopnost kolektivní sebeustrukce, pak ani v individuálním měřítku se mnoho nezměnilo. Prakticky vzato, komu byl vyražen zub, hleděl

nepříteli vyrazit všechny zuby. Kdo přišel o oko, nebyl spokojen ani když celá rodina nepřítel byla oslepena.

Msta byla dědičná a pojila se ke cti! Jen vzpomeňte případ Díny a Šekema.

Hysterická nenávisť hrozila zákonitým sebezničením každému jedinci a z této spirály smrti by lidé sami východisko nenalezli.

Aby Bůh překonal tyto autodestrukční tendence, musel na čas přijmout lidskou představu Spravedlnosti.

Reakci ***nepřímo úměrnou*** Akci

Satana ve vládě na čas vystřídal ***Strach***.

Spravedlnost nahradil ***Teror!***

Strach vládl od dob Jákobových až do doby než Izrael přijal Zákon a vešel do zaslíbené země. Bylo to těžké, velmi těžké období, kdy i drobná přestoupení stíhal krutý a nelítostný trest.

Mohli bychom si zopáknout osvědčený brejk z kauzy Noe versus Chám. Odvrátit tvář, abychom snad nemuseli pohlédnout do tváře své vlastní zbabělosti.

Pokud někdo, věren tradici otců, se tak rozhodne, pak neuvidí nic z obrovského Božího díla. Díla, pro které mám jen jediný přirovnání. To co Hospodin ***!osobně!*** s Izraelem za 40 let vykonal může soudit jen ten, kdo by za stejné období z pytle plného blech vychoval alespoň jednu fotbalovou jedenáctku.

Pochopení tohoto krutě nelítostného období bude činit potíže zejména těm, kdo na vlastní kůži nepoznali manželské soužití, nevědí nic o výchově vlastních dětí a pokud to poznali, pak absolutně selhali. Právě ti, kteří by se pytle blech ani nedotkli, budou nejvíce udiveni a pohoršeni, jak Bůh jedněmi ústy mohl přikazovat „Nezabiješ!“ a stejnými ústy nařizovat zabíjení či dokonce sám Izraelce masakrovat.

Než se sami rozhodnete musím připomenout jedno. „***Věci nejsou takovými jakými se zdají být***“.

Uběhlo 347 let od okamžiku kdy Bůh Abrahámovu potomstvu slíbil do vlastnictví území od řeky Egyptské až k řece Eufratu. Skutečný zájemce si sám nalezne podrobnosti o osudech potomků Izákových. Bible podává barvitě, jak se Jákobovi po tajemném nočním zápasu dostalo nového jména ***Izrael*** (to je zápasí Bůh). Kterak po hektických událostech se díky Josefovi usadil Izrael jako host v Egyptě. Naplnila se slova Hospodinova. Se změnou panovníka se změnilo i postavení Izraelců. Z hostů se stali otroci. Izraelci se množili a byli početnější i zdatnější než Egyptané. A to se jim stalo osudným, neboť budili obavy, že by se v případě války mohli připojit k nepřátelům. Nastoupilo tvrdé zotročování a krutost, což světil sám farao.

“***Ale farao všemu svému lidu rozkázal: „Každého syna, který se jim narodí, hod'te do Nilu; každou dceru nechte na živu.“/Ex.1,22/***

Izrael byl tvrdě zotročován. Kolektivní ego se tak stávalo poddajnější a připravenější konat Boží vůli. Protože čím více by se v lidu zachovalo sebevědomí, tím méně by kolektivní ego bylo ochotné konat cizí, Boží vůli.

Hned z počátku musíme zachytit dlouhý a složitý proces, jímž byl Mojžíš připravován na to co nemělo v dosavadní pozemské historii Člověka obdoby. Mojžíš se narodil za nebývale těžkých podmínek. Jeho původ byl sice prostý, ale jeho role zcela mimořádná. Nenechte se mýlit, že si jej Bůh vybral až u Chorébu. Tam jej pouze poprvé oslovil. Bůh si pečlivě připravoval toho, který měl být pramenem Jeho vůle v tomto světě.

Muž z Léviova domu šel a vzal si lévijskou dceru. Žena otěhotněla a porodila syna. Když viděla, jak je půvabný, ukrývala ho po tři měsíce. Ale děle už ho ukrývat nemohla. Proto pro něho připravila ze třtiny ošatku, vymazala ji asfaltem a smolou, položila do ní dítě a vložila do rákosí při břehu Nilu. Jeho sestra se postavila opodál, aby zvěděla, co se s ním stane. Tu sestoupila faraónova dcera, aby se omývala v Nilu, a její dívky se procházely podél Nilu. V tom uviděla v rákosí ošatku a poslala svou otrokyni, aby ji přinesla. Otevřela ji a spatřila dítě, plačícího chlapce. Bylo jí ho líto a řekla: „Je z hebrejských dětí.“ Jeho sestra se faraónovy dcery otázala: „Mám jít a zavolat kojnou

z hebrejských žen, aby ti dítě odkojila?“ Faraónova dcera jí řekla: „Jdi!“ Děvče tedy šlo a zavolalo matku dítěte. Faraónova dcera jí poručila: „Odnes to dítě, odkoj mi je a já ti zaplatím.“ Žena vzala dítě a odkojila je. Když dítě odrostlo, přivedla je k faraónově dceři a ona je přijala za syna. Pojmenovala ho Mojžíš (to je Vytahující). Řekla: „Vždyť jsem ho vytáhla z vody.“ /Ex.2,1-10/

Snad si dokážete představit jak hluboce a permanentně bylo deprimováno sebevědomí člověka, který neznal svého otce. Mojžíš byl postižen mnohem hlouběji.

Byl nalezenec.

Jak dospíval, bylo jeho sebevědomí stále více svíráno mučivými výčitkami. Byl si vědom, že původem patří k utlačovaným Izraelcům, ale on si užíval privilegií u zotročovateli. Sžíralo jej vědomím, že parazituje na utrpení vlastní krve. Jeho mladická mysl nutně vytvářela naivní představy o tom, jak by mohl svému lidu pomoci. Musel jich být nelítostně zbaven. Mojžíšovo ego nesmělo dostat jedinou šanci.

V oněch dnech, když Mojžíš dospěl, vyšel ke svým bratřím a viděl jejich robotu. Spatřil nějakého Egyptana, jak ubíjí Hebreje, jednoho z jeho bratří. Rozhlédl se na všechny strany, a když viděl, že tam nikdo není, ubil Egyptana a zahrabal do písku. Když vyšel druhého dne, spatřil dva Hebreje, jak se rvají. Řekl tomu, který nebyl v právu: „Proč chceš ubít svého druha?“ Ohradil se: „Kdo tě ustanovil nad námi za velitele a soudce? Máš v úmyslu mne zavraždit, jako jsi zavraždil toho Egyptana?“ Mojžíš se ulekl a řekl si: „Jistě se o věci už ví!“ Farao o tom vskutku uslyšel a chtěl dát Mojžíše zavraždit./Ex.2,11-15/

Nyní Mojžíš neměl nic než holý život. Nemá kde by se schoval. K Egyptanům nemůže a i když je z Izraelců nemá za kým by šel. Nestačilo, že byl nalezenec, stal se z něj i psanec. Neměl vůbec nikoho a nic! Zoufalost takové situace si lze jen těžko představit. Jeho sebevědomí bylo dokonale rozvráceno. Prchal do neznáma.

Ale Mojžíš před faraónem uprchl a usadil se v midjánské zemi; posadil se u studny. Midjánský kněz měl sedm dcer. Ty přišly, vázily vodu a plnily žlaby, aby napojily stádo svého otce. Tu přišli pastýři a odháněli je. Ale Mojžíš vstal, ochránil je a napojil jejich stádo. Když přišly ke svému otci Reúelovi, zeptal se: „Jak to, že jste dnes přišly tak brzo?“ Odpověděly: „Nějaký Egyptan nás vysvobodil z rukou pastýřů. Také nám ochotně navázil vodu a napojil stádo.“ Reúel se zeptal svých dcer: „Kde je? Proč jste tam toho muže nechaly? Zavolejte ho, ať pojt chléb!“ Mojžíš se rozhodl, že u toho muže zůstane, a on mu dal svou dceru Sipuru za manželku. Ta porodila syna a Mojžíš mu dal jméno Geršom (to je Hostem-tam). Řekl: „Byl jsem hostem v cizí zemi.“/Ex.2,15-22/

Epizoda u studny, kde se zastal žen před pastýři je znamením, že jeho představy nerespektovaly ani všeobecně uznávanou nadřazenost mužů nad ženami. V beznadějně situaci nehledal spojence mezi muži. Nalezne soucit u nejslabších a nejopovrhovanějších. U žen. Mezi ženami se ale jeho mužské ego zaručeně nevzpamatuje. A tak Mojžíš zcela vykořeněn, rezignuje a pase stáda ovcí svého tchána. Nepropadá však alkoholismu, nad vodou jej drží rodina a víra v Hospodina. Jeho osamělé ego strádá více jak ego Izraele v egyptském otroctví.

Po mnoha letech egyptský král zemřel, ale Izraelci vzdychali a úpěli v otročině dál. Jejich volání o pomoc vystupovalo z té otročiny k Bohu. Bůh vyslyšel jejich sténání, Bůh se rozpomněl na svou smlouvu s Abrahámem, Izákem a Jákobem, Bůh na syny Izraele pohleděl, Bůh se k nim přiznal./Ex.2,23-24/

Bůh vidí, že nastala příznivá doba. Zdecimované kolektivní ego Izraelců bylo připraveno přijímat a konat cizí vůli. Připraven byl i Mojžíš, který byl schopen přijímat Boží představy. Mojžíš ale nebyl schopen Izraelce vést.

Dokázal vést jen stáda ovcí na pastvu, nic víc.

Hospodin po všech dosavadních zkušenostech se sebevědomým člověkem si byl dobře vědom toho, že žádný člověk nikdy neskýtá záruku, že by nedal přednost své vlastní vůli před Boží vůlí.

Bůh ale našel geniální řešení.

Vzpomeňme co bylo řečeno o zlých výtvorech *mysli a srdce*.

Před potopou byly všechny **činy**, výtvořiny srdce, jen zlé, protože **představy**, které vytvářela mysl člověka byly vždy a všechny v protikladu Boží vůli.

Bůh tyto dvě funkce, současně přítomné v každém lidském jedinci, uměle oddělil.

Sice předbílám, ale souvislost je tak významná, že ji uvedu již nyní. Až budeme zkoumat pozdější epochální změny a osobnost protagonisty Ježíše, myslete na Mojžíše a Árona. V Ježíšovi budou obě tyto funkce zcela zachovány a přítomny současně v té nejdokonalejší formě.

Uvažte, jak dokonalý Ježíš byl, jak bezmezně mu Bůh věřil, co vše mu svěřil a jakou jedinečnou pokorou se osvědčil!

Ale nyní zpět k Mojžíšovi. Prvotní bylo zde na zemi připravit člověka, který by nevytvářel žádné vlastní představy, který by pouze přijímal Boží představy. Pro vyloučení vlastních představ musela být zcela potlačena funkce ega. Schopnost převádět představy v činy, aby při realizaci představ ego zpětně nezískávalo sebevědomí.

Pro tuto roli byl kultivován Mojžíš.

Bylo to právě za cenu potlačení schopností ega, převádět představy v činy. Proto musel být někdo jiný, dostatečně sebevědomý, u něhož naopak byla potlačena schopnost vytváření primárních představ. Zejména, aby mysl netvořila nežádoucí osobně ambiciózní představy. Aby po vykonaných činech nedocházelo k opojení ega sebou samým.

Získat mezi lidmi dostatečně sebevědomého jedince není ani dnes až takový problém. Bůh bezpochyby vybral okouzujícího a výmluvného muže dobrého původu. Podobného dnešním hereckým hvězdám na politickém nebi, které snadno získávají sympatie mas, aniž by kdo co tušil o jejich prostoduchosti nebo morální prohnalosti.

To nejobtížnější ale bylo připravit člověka, který by přijímal Boží představy se zárukou, že je nebude deformovat svou vůlí. Proto musel být Mojžíš náležitě prověřen.

Mojžíš pásl ovce svého tchána Jitra, midjánského kněze. Jednou vedl ovce až za step a přišel k Boží hoře, k Chorébu. Tu se mu ukázal Hospodinův posel v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře. Mojžíš viděl, jak keř v ohni hoří, ale není jím stráven. Řekl si: „Zajdu se podívat na ten veliký úkaz, proč keř neshoří.“ Hospodin viděl, že odbočuje, aby se podíval. I zavolal na něho Bůh zprostředku keře: „Mojžíši, Mojžíši!“ Odpověděl: „Tu jsem.“/Ex.3,1-4/

Poté co je Mojžíš Hospodinem osloven je jeho první reakce slibná.

Tu jsem.

Přesně tak si to Hospodin představoval. Stojí před ním člověk, který je připraven sloužit! Neptá se. **Kdo je? Co je?** Ne. Zdá se, že je skutečně plně k dispozici.

TU JSEM.

A Bůh si začal ověřovat do jaké míry skutečně dává Mojžíš záruku, že nebude Boží představy deformovat svou vůlí.

Řekl: „Nepřibližuj se sem! Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.“ Mojžíš si zakryl tvář, neboť se bál na Boha pohledět. Hospodin dále řekl: „Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho poháněčů. Znam jeho bolesti. Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej z oné země do země dobré a prostorné, do země oplývající mlékem a medem, na místo Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chevijců a Jebúsejců. Věru, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egyptané utlačují. Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce z Egypta.“ Ale Mojžíš Bohu namítal: „Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ Odpověděl: „Já budu s tebou! A toto ti bude znamením, že jsem tě poslal: Až vyvedeš lid z Egypta, budete Bohu sloužit na této hoře.“/Ex.3,5-12/

Vypadalo to nadějně. Po naivních mladických představách, jak bojovat proti bezpráví ani stopa. Tak jak Mojžíš vzdoruje Božím požadavkům je jistota, že nepodlehne ani jiným vlivům, žádné lidské vůli. Že nevykoná žádný čin, po kterém by se mohlo probudit jeho sebevědomí. Slepí čtenáři Zákona vidí jen Mojžíšovu opovážlivou drzost Bohu odporovat. Nevidí Boží uspokojení, nad tím, jak Mojžíš přes stupňující se naléhání stále odolává, neselhává. Vychutnejme si Mojžíšovo vzdorování.

Avšak Mojžíš Bohu namítl: "Hle já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mě k vám Bůh vašich otců. Až se mě však zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím?" Bůh řekl Mojžíšovi: "JSEM, KTERÝ JSEM." A pokračoval: JSEM posílá mě k vám./Ex.3,13-14/

Přesně takto si to Bůh představoval. Ale Boží záměr byl epochální a proto prověřování nekončí, náročnost se stupňuje. A Mojžíš neselhává.

Mojžíš však znovu namítal: "Nikoliv, neuvěří mi a neuposlechnou mě, ale řeknou: Hospodin se ti neukázal. Hospodin mu řekl: "Co to máš v ruce?" Odpověděl: "Hůl." Hospodin řekl: "Hod' ji na zem." Hodil ji na zem a stal se z ní had. Mojžíš se dal před ním na útěk. Ale Hospodin Mojžíšovi poručil: "Vztáhni ruku a chyt' ho za ocas." Vztáhl tedy ruku, uchopil ho a ve dlani se mu z něho stala hůl. "Aby uvěřili, že se ti ukázal Hospodin, Bůh jejich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův."/Ex.4,1-5/

Je vskutku obdivuhodné, že Bůh Mojžíšem nepohnul žádnými sliby, ani příslibem své vlastní přítomnosti, ani když učinil jeho ruku malomocnou a v zápětí ji opět zdravil a byla jako ostatní tělo.

Ale Mojžíš Hospodinu namítal: "Prosím, Panovníku, nejsem člověk výmluvný, nebyl jsem dřívě, nejsem ani nyní, když ke svému služebníkovi mluvíš. Mám neobratná ústa a neobratný jazyk." Hospodin mu však řekl: "Kdo dal člověku ústa? Kdo působí, že je člověk němý nebo hluchý, vidící nebo slepý? Zдали ne já, Hospodin? Nyní jdi, já sám budu s tvými ústy a budu tě učit co máš mluvit!" Ale Mojžíš odmítl: "Prosím, Panovníku, pošli si, koho chceš."/Ex.4,10-13/

Jak by mohl mezi ovce získat potřebnou výřečnost? To Bůh velmi dobře věděl, a právě proto byl s výsledkem prověrky navýsost spokojen. Až Boží hněv pohnul Mojžíše k činu. Nyní si povšimneme zejména toho, že Bůh otevřeně uvádí, co je podstatou jeho plánu.

Tu Hospodin vzplanul proti Mojžíšovi hněvem a řekl: „Což nemáš bratra Árona, toho lévívce? Znáš ho, ten umí mluvit. Jde ti už naproti a bude se srdečně radovat, až tě uvidí. Budeš k němu mluvit a vkládat mu slova do úst. Já budu s tvými ústy i s jeho ústy a budu vás poučovat, co máte činit. On bude mluvit k lidu za tebe, on bude tobě ústy a ty budeš jemu Bohem. A tuto hůl vezmi do ruky; budeš jí konat znamení.“/Ex.4,14-17/

Bůh říká zcela jasně, že pramenem Jeho vůle v tomto světě bude Mojžíš. Áron bude dávat obsahu pouze formu. Formou Boží vůle budou Áronova slova.

Potom, co se Mojžíš dal pohnout k cestě do Egypta přichází mimořádně šokující událost. Bez jakéhokoliv varování a zřejmě příčiny, byl to blesk z čistého nebe.

Bůh chtěl Mojžíše usmrtit!!

Hospodin pak řekl Mojžíšovi ještě v Midjánu: „Jen se vrat' do Egypta, neboť zemřeli všichni, kteří ti ukládali o život.“ Mojžíš tedy vzal svou ženu a syny, posadil je na osla a vrátil se do egyptské země. A do ruky si vzal Boží hůl./Ex.4,19-20/

Když se na cestě chystali nocovat, střetl se s ním Hospodin a chtěl ho usmrtit. Tu vzala Sipora kamenný nůž, obřezala předkožku svého syna, dotkla se jeho nohou a řekla: „Jsi můj ženich, je to zpečetěno krví.“ A Hospodin ho nechal být. Tehdy se při obřízkách říkalo: „Jsi ženich, je to zpečetěno krví.“/Ex.4,24-26/

Bylo by jednoduché vysvětlení, ale až tak prosté to vůbec nebylo.

Slepý čtenář Zákona si spolehlivě zopakuje tradiční a osvědčený brejk z kausy Noe versus Chám. Odvrátí tvář a dobře si začepe obě uši.

Starý policejní pes však cítí příležitost.

Něco podobného potká i věstce Bileáma, kterého Moábští velmožové budou zvat, aby zlořečil Izraeli. Jde o podobný a neméně zajímavý případ, který stojí celý za přečtení, protože nyní uvádím jen základní fragment.

V noci přišel Bůh k Bileámovi a řekl mu: „Když ti muži tě přišli pozvat, jdi s nimi. Ale budeš dělat jenom to, co ti poručím.“ Bileám tedy ráno vstal, osedlal svou oslici a jel s moábskými velmoži.

U vzplanul Bůh hněvem, že jede, a Hospodinův posel se mu postavil do cesty jako protivník. On pak jel na své oslici a byli s ním dva jeho mládenci. Oslice spatřila Hospodinova posla, jak stojí v cestě s taseným mečem v ruce, uhnula z cesty a šla polem. Bileám oslici bil, aby ji zase zavedl na cestu. Tu se postavil Hospodinův posel na pěšinu mezi vinicemi, kde byly zídky z obou stran. Oslice spatřila Hospodinova posla, přitiskla se ke zdi, přitiskla ke zdi i Bileámovu nohu a on ji znovu bil. Hospodinův posel opět přešel a postavil se v soutěsce, kde nebylo možno uhnout napravo ani nalevo. Oslice spatřila Hospodinova posla a klesla pod Bileámem. Bileám vzplanul hněvem a bil oslici holí. Tu otevřel Hospodin oslici ústa a ona řekla Bileámovi: „Co jsem ti udělala, že mě již potřetí biješ?“ Bileám oslici odpověděl: „Protože si ze mně děláš blázný! Mít v ruce meč, byl bych tě už zabil. Oslice Bileámovi odpověděla: „Což nejsem tvá oslice, na níž jezdíš odjakživa až do dneška? Udělala jsem ti někdy něco takového?“ Řekl: „Ne.“ I sňal Hospodin clonu z Bileámových očí a on spatřil Hospodinova posla, jak mu stojí v cestě s taseným mečem v ruce. Poklonil se a padl na tvář. Hospodinův posel mu řekl: „Proč jsi svou oslici už třikrát bil. Hle, to já jsem vyšel jako tvůj protivník, protože mám tu cestu za pochybenou. Oslice mne spatřila a vyhnula se mi, teď už potřetí. Kdyby se mi nevyhnula, byl bych tě věru zabil a ji nechal naživu.“ Bileám odpověděl Hospodinovu poslu: „Zhřešil jsem. Nevěděl jsem, že ty ses mi postavil do cesty. Avšak jestliže se ti to nelíbí, vrátím se zpátky.“ Hospodinův posel odpověděl Bileámovi: „Jdi s těmi muži, ale nebudeš mluvit nic než to, co já budu mluvit k tobě.“ Bileám tedy šel s Balákovými velmoži./Num.22,22-35/

Na rozdíl od případu Mojžíšova je v Bileámově zřejmé, že věstec málem propadl smrti jen proto, že místo aby s velmoži *šel*, sedl na oslici a *jel*!

Mimochodem se rovněž dovídáme, že zvíře vidí něco co člověk až poté, kdy je mu z očí sňata clona. Ale to nejpodstatnější na příběhu Bileáma je, že by byl zabit pro zdanlivou malichernost.

Bůh se proto může jevit jako nesmírně až nemístně náročný či dokonce nepřiměřeně krutý.

Ale ruku na srdce a naprosto vážně!

Kdyby tomu tak nebylo, pak by nikdy, naprosto nikdy na konci šestého dne Hospodin neviděl, že vše je velmi dobré. Jen když je vše podle vůle jediného Boha, pak je vše dobré.

Není dobré, pokud to člověk nechápe.

Jen si dobře vzpomeňte, jakou "maličkostí" v zahradě Edenu vše začalo, jak *zlo* povstalo! A nyní, neuběhla ani tak dlouhá doba, co Sára zkomplikovala Boží plán, a bylo to tu zase!

Bůh přikázal Mojžíšovi, aby se vrátil do Egypta, ale co on udělal?! Veze sebou celou rodinu, oba syny i svou ženu Siporu! Ano, je to základ zbytku jeho sebevědomí, na kterém si Mojžíš nepochybně zakládal. Ale to bylo pro Boží plán naprosto nežádoucí. Bůh si prostě nemohl nevzpomenout na všechny komplikace, které mu kdy Člověk přivodil. Člověk si zase dělá co chce.

Bylo to prostě na zabití!!

Situaci nezachraňuje Mojžíš, ale duchapřítomná Sipora, která se vrátí se syny zpět ke svému otci, midjánskému knězi Jitrovi.

Mojžíš tak dál zůstal zcela závislý jen na Boží vůli a Áronovy činy zcela závisely na Mojžíšových představách.

Životní příběh Mojžíšův není žádným čtením na dobrou noc. Pouze s vlastní životní zkušeností můžete v Zákoně něco nového objevovat. Jak jsem již předeslal, Zákon se nemění, to jen a výhradně sami můžete poznat, jak se proměňujete ve své podstatě. Jen každý sám může poznat svou slepotu, kterou dosud netušil. Užasne co vše mu bylo skryto co neviděl.

Nikdo zaručeně nepřehlédne veliké věci a mocné činy, které Bůh učinil při vyvádění Izraele z Egyptského otroctví. Je na každém jednom samotném, do jaké míry tomu všemu uvěří. A vůbec se nestyděte a jiné nesuďte, vždyť ani Izraelci, kteří vše prožívali na vlastní kůži, ani oni tomu nevěřili. Lidskému rozumu je to nutně nepochopitelné, když navrch všeho prchající Izrael prošel středem Rákosového moře suchou nohou a naopak všichni pronásledovatelé uprostřed moře našli smrt.

Onoho dne zachránil Hospodin Izraele z moci Egypta. Izrael viděl na břehu moře mrtvé Egypt'any. Tak uviděl Izrael velikou moc, kterou osvědčil Hospodin na Egyptu. Lid se bál Hospodina a uvěřil Hospodinu i jeho služebníkovi Mojžíšovi./Ex.14,30-31/

Viděli, ale stejně nevěřili! Kdyby uvěřili, pak by se nebáli.

My uchováme v dobré paměti, že od slibu, kterého se dostalo Abrahámovi to bylo na den přesně 430 let, kdy byl Izrael vyveden z Egypta. Že Mojžíšovi bylo 83 let a Áronovi osmdesát. Že toho nejdůležitějšího jsme se dosud ještě ani nedotkli.

V Bibli může každý vidět **JAK** se vše seběhlo, ale nám jde o to poznat **PROČ** tomu tak bylo.

Jestliže je neuvěřitelné druhotné, **jak** byl Izrael vyveden z Egyptského otroctví, pak daleko významnější je prvotní, **proč** vůbec vyšli. O tom by neměla být pochybnost. Izrael jednak prchal z otroctví, ale zejména jej hnala představa vlastní země a svobody, že se budou mít jako se měli Egypt'ané. Netrapte se pochybnostmi, **jak** všechny ty zázraky a divy mohl Bůh vykonat. Je mnohem významnější poznat, **proč** to Bůh vůbec dělal.

Víme dobře, že Hospodin Člověka stvořil, aby byl Jeho obrazem. Dosud se nám dařilo sledovat zájem, který Bůh osudu Člověka věnoval i po vyhnání ze zahrady Edenu. Potopou byl položen základ nového světa. Došlo k rozmnožení a rozčlenění Noeho potomků. Bůh zasahoval do vývoje lidstva již jen lokálně, vyhlazením měst Sodomy a Gomory a zmatením řeči.

Nyní přišel čas dát pozemskému životu pravidla, **ŘÁD**. Za tímto účelem si vybral zotročený Izrael. Protože právě život v otroctví uchránil Izrael od ohavností a zvrhlosti, které díky svobodě a nevázanosti se rozmohly u národů, které budou vyhnány z území, zaslíbeného Izraeli. Míra jejich nepravosti byla završena.

Vy tedy dbejte na má nařízení a na mé řády, at' se nedopustíte žádné z těchto ohavností, ani domorodec, ani ten, kdo přebývá mezi vámi jako host. Všechny těchto ohavností se totiž dopouštěli mužové této země, kteří byli před vámi, takže země byla znečištěna. Nebo i vás země vyvrhne, kdybyste ji znečistili, jako vyvrhla pronárod, který byl před vámi./Lv.18,26-28/

Bůh si zjevně představoval život lidí zcela jinak, než jak si jej představovali sami lidé. O tom jenom něco málo z Božích úst.

Nepřiblížíš se k ženě, abys odkryl její nahotu v období jejího krvácení, kdy je nečistá. Nebudeš obcovat se ženou svého bližního a neposkvrníš se s ní. Nedopustíš, aby někdo z tvých potomků byl přiveden v obět' Molekovi. Neznešvítíš jméno svého Boha. Já jsem Hospodin. Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost. Nebudeš obcovat s žádným dobytčetem a neznečistíš se s ním. Ani žena se nepostaví před dobytče, aby se s ním pářila. Je to zvrhlost./Lv.18,19-23/

Pochybuji, že by se do současnosti Boží představa podstatněji změnila. Je zřejmé, že primárním nositelem všech ohavností je mužská část lidské populace. Dnes by Bůh se svou představou mravného života mnohde neuspěl. Ne náhodou právě tam, kde se pyšní svobodou a nezávislostí. Bez homosexuální zkušenosti by mnohdy společensky vůbec neobstál. Poznal by, že zavládlo přesvědčení, že pozemský život se již neřídí Božími, ale lidskými zákony. Zákony podle naší, lidské představy. Nicméně stojí za to uvést varování, kterého se dostalo Izraeli. Protože dnes se to dotýká již každého bez výjimky.

Budete dbát na všechna má nařízení a na všechny moje řády a jednat podle nich, aby vás nevyvrhla země, do které vás vedu, abyste v ní sídlili. Nebudete se řídit zvyklostmi pronároda, který před vámi vyháním. Zprotivil jsem si je, protože se toho všeho dopouštěli./Lv.20,22-23/

Po vyvedení z Egypta byla před Izraelem svízelná cesta pouští k hoře Sion, kde nakonec Mojžíš vystoupil k Bohu pro dvě kamenné desky svědectví. Organizovat přechod pouště, ale zejména zajistit stravu a vodu pro více jak milionovou společnost bylo nad lidské síly. Izraeli se díky Boží podpoře dostalo jak vody, tak chleba a to přímo z nebe. Svou pozornost soustředíme zejména na to, jak se v extrémních podmínkách osvědčí spojení Mojžíš-Áron.

Celá pospolitost synů Izraele táhla z pouště Sinu od stanoviště ke stanovišti podle Hospodinova rozkazu. Utábořili se v Refidimu, ale lid neměl vodu k pití. Tu se lid dostal do sváru s Mojžíšem a naléhali: „Dejte nám vodu, chceme pít!“ Mojžíš se jich zeptal: „Proč se se mnou přetě? Proč pokoušíte Hospodina?“ Lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Vyčítali: „Proto jsi nás vyvedl z Egypta, abys nás, naše syny a stáda umožnil žízni?“ Mojžíš upěl k Hospodinu: „Jak se mám vůči tomuto lidu zachovat? Taktak že mne neukamenují.“ Hospodin Mojžíšovi řekl: „Vyjdi před lid. Vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi do ruky a jdi. Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní voda aby lid mohl pít.“ Mojžíš to udělal před očima izraelských starších. To místo pojmenoval Massa a Meriba (to je Pokušení a Svár) podle sváru Izraelců a proto, že pokoušeli Hospodina pochybováním: „Je mezi námi Hospodin nebo není?“/Ex.17,1-7/

Nejde o první ani poslední případ, kdy kolektivní ego prokazuje svou moc a vzdoruje. Je očividné, že Bůh začal významně posilovat Mojžíšovu pozici u izraelských starších, když dovolil, aby Mojžíš zástupce lidu ohromil vyvedením vody ze skály. Dosud sehrával roli vůdce Áron. Ten byl v očích celého národa obdivovaným mluvčím a vůdcem.

Boží taktika zaznamenává proměnu. První krok byl úspěšný. Izrael byl fyzicky a fakticky vyvázan z egyptského vlivu. Ale daleko obtížnější bude zbavit lid vzpomínek na poměry ve kterých v egyptském otroctví žili. Na poušti bude lid strádat nedostatkem jídla, masa. Jeho představy o budoucím životě budou vycházet ze vzpomínek na radostné chvíle v egyptském otroctví. Překonání a vykořenění právě těchto představ bude daleko obtížnější. Tím důležitější bude funkčnost spojení Áron-Mojžíš. S každým dnem pobytu v těžkých pouštních podmínkách se Izrael pomalu a nepozorovaně dostával do stále větší závislosti na Boží vůli. Do těchto podmínek přivedl tchán Jitro Mojžíšovi rodinu.

Jitro, midjánský kněz, Mojžíšův tchán, uslyšel o všem, co Bůh učinil Mojžíšovi a svému izraelskému lidu, že Hospodin vyvedl Izraele z Egypta. Tu vzal Jitro, Mojžíšův tchán, Siporu, Mojžíšovu manželku, kterou on poslal zpět, a dva její syny; první se jmenoval Geršom (to je Hostem-tam), neboť Mojžíš řekl: „Byl jsem hostem v cizí zemi“ a druhý se jmenoval Elíezer (to je Bůh-je-pomoc), neboť řekl: „Bůh mého otce je má pomoc, vysvobodil mne od faraónova meče.“ Jitro, Mojžíšův tchán, přišel k němu s jeho syny a manželkou na poušť, kde on tábořil, k hoře Boží. /Ex.18,1-5/

Jak poznáme Sipora sama nebude komplikovat Boží plán. Pramenem obtíží se stane její přítomnost, její původ. Tyto obtíže byly vyváženy cennou radou, kterou Jitro zachránil Mojžíše od vyčerpání.

Nazůří se Mojžíš posadil, aby soudil lid. Lid musel stát před Mojžíšem od rána do večera. Mojžíšův tchán se díval na celé jeho jednání s lidem a řekl: „Jakým způsobem to s lidem jednáš? Proč sám sedíš a všechen lid kolem tebe stojí od rána do večera?“ Mojžíš tchánovi odpověděl: „Lid ke mně přichází dotazovat se Boha. Když něco mají, přijde ta záležitost přede mne a já rozsoudím mezi oběma stranami; učím je znát Boží nařízení a rády.“ Mojžíšův tchán mu odpověděl: „Není to dobrý způsob, jak to děláš. Úplně se vyčerpáš, stejně jako tento lid, který je s tebou. Je to pro tebe příliš obtížné. Sám to nezvládneš. Poslechni mě, poradím ti a Bůh bude s tebou: Ty zastupuj lid před Bohem a přednášej jejich záležitosti Bohu. Budeš jim vysvětlovat nařízení a rády a učit je znát cestu, po které mají chodit, i skutky, které mají činit. Vyhlédni si pak ze všeho lidu schopné muže, kteří se bojí Boha, muže důvěryhodné, kteří nenávidí úplatek. Dosad' je nad nimi za správce nad tisíci, sty, padesáti a deseti. Oni budou soudit lid, kdykoli bude třeba. Každou důležitou záležitost přednesou tobě, každou menší záležitost rozsoudí sami. Ulehči si své břímě, ať je nesou s tebou. Jestliže se podle toho zařídíš, budeš moci obstát, až ti Bůh vydá další příkazy. Také všechen tento lid dojde na své místo v pokoji./Ex.18,13-23/

Byla to neocenitelná a spásná rada, jak pro Mojžíše, tak pro celý Izrael. V lidech byl zachován pocit odpovědnosti za vlastní rozhodování a jednání, aniž by byla jakkoliv zeslabena role Boží přítomnosti.

Není čas rozebírat celou čtyřicetiletou anabázi Hospodina s Izraelem. To ponechám každému jednotlivci. Chci jen připomenout, že vedle klíčových událostí, jako bylo vyhlášení Desatera či porušení smlouvy jsou i zdánlivě méně významné. Ale každá i ta nejbanálnější událost, pokud bude skutečně pochopena ve všech souvislostech je jedinečná a neocenitelná.

Neuhýbám hodnocení hektických okamžiků, naopak. Zaměřím pozornost na pozadí velkých událostí, na nuance, které lze snadno přehlédnout.

Možná budete pochybovat, že Satana nahradil Strach, že na místo Spravedlnosti zavládl Teror. Ale z barvitého vyličení okolností za jakých se Mojžíš stal prostředníkem bych o tom vůbec nepochyboval.

Všechn lid pozoroval hřmění a blýskání, zvuk polnice a kouřící horu. Lid to pozoroval, chvěl se a zůstal stát opodál. Řekli Mojžíšovi: „Mluv s námi ty a budeme poslouchat. Bůh at' s námi nemluví, abychom nezemřeli.“ Mojžíš lidu odpověděl: „Nebojte se! Bůh přišel proto, aby vás vyzkoušel, aby bylo zřejmé, že se ho budete bát a přestanete hřešit.“ Lid zůstal stát opodál a Mojžíš přistoupil k mračnu, v němž byl Bůh./Ex.20,18-21/

Je zřejmé, že právě působivé zvukové a světelné efekty byly naprosto nezbytnou součástí Božího plánu. Kdyby jich nebylo, pak by Mojžíš mohl od Boha přinést cokoli, ale potřebnou pozornost lidu by nikdy nezískal! Díky ohromujícím efektům měl zajištěnou jak pozornost, tak respekt. Ale i tak ohromující a děsivé efekty měly na Izrael jen časově omezený účinek. To se projevilo, když se Mojžíš vzdálil k Bohu na 40 dní.

Když lid viděl, že Mojžíš dlouho nesestupuje z hor, shromáždil se k Áronovi a naléhal na něho: „Vstaň a udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s Mojžíšem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země. Áron jim řekl: „Strhněte zlaté náušnice z uší svých žen, synů a dcer a přineste je ke mně!“ I strhal si všechny lid z uší zlaté náušnice a přinesli je k Áronovi. On je od nich vzal, připravil formu a odlil z toho sochu býčka. A oni řekli: „To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.“ Když to Áron viděl, vybudoval před ním oltář. Potom Áron provolal: „Zítřka bude Hospodinova slavnost.“ Nazíří za časného jitra obětovali oběti zápalné a přinesli oběti pokojné. Pak se lid usadil k jídlu a pití. Nakonec se dali do nevázaných her./Ex.32,1-6/

Tak a došlo na to, že bylo dočasně přerušeno spojení Mojžíš-Áron, které Hospodin uměle a účelově vytvořil. Díky tomu můžeme sledovat, co bude dělat Áron bez Mojžíše.

Jak vidno, Áron svým chováním jednoznačně a naprosto spolehlivě potvrzuje funkci pro kterou byl Bohem určen a jakou roli měl hrát. Áron bez Mojžíše neměl vůbec žádnou představu co by měl dělat. Jeho neschopnost je tak očividná, že lid jej musel donutit aby vůbec vstal! Áron sice na jejich naléhání odlil sochu býčka, ale bez jakékoliv představy k čemu by měl sloužit. Ne Áron! Ale lid musel sochu jím vyrobeného býčka prohlásit za boha Izraele, který je vyvedl z Egypta!! Až když Áron *viděl*, že by to měl být bůh Izraele, tak mu ve své prostoduchosti poslušně vybudoval oltář a vyhlásil to co se podle tradice slušelo. Soustředíme se na Mojžíšovu reakci, až se vrátí s hory, kde prodléval po 40 dní a přijal od Hospodina dvě desky svědectví.

Když se Mojžíš přiblížil k táboru a uviděl býčka a křepčení, vzplanul hněvem, odhodil desky z rukou a pod horou je roztrástil. Pak vzal býčka, kterého udělali, spálil jej ohněm, rozemlel na prach, nasypal do vody a dal Izraelcům pít. Áronovi Mojžíš řekl: „Co ti tento lid udělal, že jsi naň uvedl tak veliký hřích? Áron odvětil: „Necht' můj pán tolik neplane hněvem! Ty víš, že tento lid je nakloněn ke zlému. Řekli mi: »Udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s Mojžíšem, tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země.« Řekl jsem jim: Kdo má zlaté náušnice, at' si je strhne a donese mi je. Hodil jsem to do ohně, a tak vznikl tento býček./Ex.32,19-24/

Mojžíš byl bezpochyby vrcholně rozezlen, vždyť viděl stejně jako Bůh, kterak se hroutí vše čeho bylo dosaženo. Není se co divit, že roztrástil i desky svědectví. Veškeré dosavadní úsilí přicházelo vníveč, bylo třeba začít od počátku. V takovýchto krajně vypjatých situacích se odhaluje ta nejhlubší podstata a tak si protřete oči, ať dobře vidíte. Všimněte si, že Mojžíš neobviňuje Árona, dokonce mu ani nevyčítá „cos to udělal?“

Pro Mojžíše to byla záhada.

Věděl totiž dobře, jak jejich spojení funguje, že Áron nebyl schopen žádného samostatného činu, že jeho mysl nevytvářela žádné představy. Ty mu přece musel dodávat on! Mojžíš. To proto se Árona ptá *„...Co ti tento lid udělal...?“* A Áron svou upřímně bezelstnou a prostoduchou odpovědí potvrzuje to co už jsme dříve zjistili.

Je to jako s pytlek blech.

Je to k zbláznění. Je to na zabít! Ale nikdo lepší není.

Árona bude ještě třeba.

Situace byla nadmíru kritická a tak se podíváme i na první spásný krok, který zcela nepochybně vedl ke stabilizaci situace.

Mojžíš viděl, jak si lid bezuzdně počíná; to Áron jej nechal počínat si bezuzdně ke škodolibosti jejich protivníků. Tu se Mojžíš postavil do brány a zvolal: „Kdo je Hospodinův, ke mně!“ Seběhli se k němu všichni Léviovcí. Řekl jim: „Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Všichni si připněte k boku meč, projděte táborem tam i zpět od brány k bráně a zabijte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého nejbližšího. Léviovcí vykonali, co jim Mojžíš rozkázal; toho dne padlo z lidu na tři tisíce mužů. Potom Mojžíš řekl: „Ujměte se dnes svého úřadu pro Hospodina každý, kdo povstal proti svému synovi či bratru, aby vám dnes dal požehnání.“/Ex.32,25-29/

Dobře a přesně si pamatuji vlastní životní situaci, za níž jsem tuto naprosto vyjíměčnou událost pochopil. Proto mohu každému doporučit. Nejlépe uděláte, když si danou scénu promítnete do reality svého vlastního života. A vůbec nespíchejte. Uvědomte si, že ti, kteří se na Mojžíšovu výzvu seběhli, vůbec netušili co po nich bude požadováno.

Příkaz sice vydal Mojžíš, ale nebyl z Mojžíšovy hlavy!

Zvažte, jak asi ti, kteří se seběhli reagovali, když jim Mojžíš tlumočil Hospodinův příkaz. Každý měl zabít 3 sobě nejbližší. Bratra, přítele a nejbližšího. To byl maximální požadavek, který je zcela nad lidské síly. Nebo si snad dokážete představit, že byste svou vlastní účast v revoluci či „svaté válce“ zahájili ve své rodině usmrcením vlastního syna či bratra. Jak byste vybírali mezi přáteli toho pravého, abyste jej „poctili“ svou návštěvou? Představte si, jak by vám všichni nejbližší byli do smrti vděční, že právě na ně jste nevpomněl a nezaskočil je „navštívit“!?

I ze slov Mojžíšových je patrné, že zřejmě nikdo nedokázal naplnit maximalistický požadavek Hospodinův, že stačilo zabít syna či bratra. Však také na to, o jak vážný hřích se jednalo, je tři tisíce usmrcených neobvykle málo. Zcela zákonitě a logicky nejvíce postiženým byl samotný rod Lévioců. Proto se jim od Hospodina dostalo naprosto výsadního postavení. Ti, kdo se k této neobyčejné oběti odhodlali byli poznamenáni utrpením po zbytek svého života a spolu s nimi i celý rod. Svým utrpením se však stali solidární s utrpením, které Hospodin zažíval s Izraelem.

Pochybuji, že by se kdy v lidských dějinách něco podobného opakovalo. Každá revoluce je bojem proti nepříteli. Likvidace nepřítelů je samozřejmost a hrdinství. Vždy se zabíjí jen cizí, nikdy nejbližší!

Vůbec nic nechápeme a podle toho to i vypadá. Je třeba uznat, že jde o zcela jedinečný a náležitě nepochopený případ hromadné lidské oběti.

Přes fatální selhání Izraele se Mojžíšovi podařilo obnovit u Hospodina přízeň a nejen to! Získal Hospodina, aby se **!!osobně!!** účastnil na dalším tažení Izraele do země zaslíbené. To zřejmě netušili, jak se vše protáhne. Když vyslaní zvědové znectili zaslíbenou zemi byl Izrael podroben čtyřicetiletému pouštnímu martyriu. Nebyl to jen krutý trest, byla to tvrdá výchova! Nikdo jistě nepřehlédne utrpení Izraele. Co si ale za ten čas s Izraelem vytrpěl Hospodin, to si už nikdo neuvědomuje, natož aby si to dokázal představit.

40 let a v Izraeli byly všechny Hospodinovy řády a nařízení uvedeny do života. Byla to nesmírně tvrdá výuka. Alespoň jeden příklad za všechny.

Když Izraelci prodlévali na poušti, přistihli muže, který v den odpočinku sbíral dříví. Ti, kdo jej přistihli, jak sbírá dříví, přivedli jej před Mojžíše a Árona a před celou pospolitost. Dali ho strážiti, neboť nebylo zřejmé, co se s ním má stát. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Ten muž musí zemřít. Celá pospolitost jej ukamenuje venku za táborem.“ Celá pospolitost jej vyvedla ven za tábor a ukamenovala ho, až zemřel, jak Hospodin Mojžíšovi přikázal./Nu.15,32-36/

Jak již bylo vzpomenu dříve, nevládl Satan, ale Strach a jeho nástrojem byl Teror. Kdo vzpomene na Velkou francouzskou revoluci a nechvalně známé období teroru, kdy přestupky byly trestány zločinem, již nebude o vládě Strachu pochybovat. Já pouze připomínám, že věci nejsou takovými jakými se zdají být. I když dva dělají totéž, není to totéž. Cíl je rozdílný. Je rozdíl mezi **pokorou** a **pokořením**. Hospodinovým cílem bylo dosažení pokory v Izraeli. Cílem lidského vládnutí je vítězství-pokoření. K tomuto příběhu se v budoucnu ještě vrátíme.

Neboť Ježíš znesvěcoval den odpočinku ustavičně a zcela **záměrně!**

Všechny židy, mírně řečeno, tím uváděl do rozpaků a ve vládnoucí elitě probudil zuřivou snahu usvědčit jej z porušení Zákona a odsoudit ke stejnému trestu. Ale to je již na zcela samostatné téma.

Abych dosáhl vytčený cíl, sledovat funkčnost spojení Mojžíš-Áron, uvedu další případ, kterým bylo toto spojení vážně ohroženo a to opět skrze Árona. Došlo k tomu v průběhu pouštního martyria. Ohrožení si co do závažnosti v mnohém nezařadilo s případem, kdy Áron odlil Izraeli zlatého býčka.

Mirjam s Áronem mluvila proti Mojžíšovi, kvůli kúšské ženě, kterou si vzal, pojal totiž za ženu Kúšanku. Říkali: „Což Hospodin mluví jenom prostřednictvím Mojžíše? Což nemluví i našim prostřednictvím?“ Hospodin to slyšel. Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi. Hned nato řekl Hospodin Mojžíšovi a Áronovi a Mirjamě: „Vy tři vyjděte ke stanu setkávání!“ Všichni tři tedy vyšli a Hospodin sestoupil v oblakovém sloupu a stanul u vchodu do stanu. Zavolal Árona a Mirjam a oba předstoupili. Řekl:

Poslyšte má slova:

Bude-li mezi vámi prorok,

já Hospodin se mu dám poznat ve vidění,

mluvit s ním budu ve snu.

Ne tak je tomu s mým služebníkem Mojžíšem.

Má trvalé místo v celém mém domě.

S ním mluvím od úst k ústům

ve viděních, ne v hádankách;

smí patřit na zjev Hospodinův.

Jak to, že se tedy nebojíte

mluvit proti mému služebníku Mojžíšovi?“

Hospodin vzplanul proti nim hněvem a odešel. Když oblak od stanu odstoupil, hle, Mirjam byla

malomocná, bílá jako sníh. Áron se obrátil k Mirjamě, a hle, byla malomocná. Tu řekl Áron

k Mojžíšovi: „Dovol, můj pane, nenech nás pykat za hřích, jehož jsme se ve své pošetilosti dopustili.

Ar' není Mirjam jako mrtvě narozené dítě, jehož tělo je z poloviny stráveno, hned jak vyšlo

z matčina lůna. I volal Mojžíš k Hospodinu: „Bože, prosím uzdrav ji, prosím!“ Hospodin Mojžíšovi

odvětil: „Kdyby jí otec naplil do tváře, nenesla by hanbu po sedm dní? Sedm dní bude vyloučena

z tábora, potom se zase připojí.“ Tak byla Mirjam sedm dní vyloučena z tábora a lid netáhl dál,

dokud se Mirjam nepřipojila. Potom táhl lid z Chaserótu a utábořili se na poušti

Páranské./Ex.12,1-16/

Mirjam, Áronova sestra, nebyla jen tak ledajaká žena. Byla to prorokyně, která poté, co se vody Rákosového moře zavřely nad egyptskými pronásledovateli Izraele, vedla oslavný taneční rej, a střídavě s muži prozpěvovala:

„Zpívejte Hospodinu, neboť se slavně vyvýšil, smetl do moře koně i s jezdcem.“/Ex.15,21/

Křivdili bychom jí, kdybychom se domnívali, že tato mimořádně vnímavá žena, nepochybně patřičně sebevědomá, se chtěla s bratrem Áronem vyvýšit nad vůli Hospodina. Nebyla to ani tak zárlivost vůči Sipoře, kterou její otec Jitro přivedl Mojžíšovi s oběma syny na poušť. Mirjam znepokojovalo, že s vyvedením Izraele z Egypta, skončily nejen velké divy, ale i velký obdiv Izraele k vůdci Áronovi. Při putování pouští rostl vliv Mojžíšův. Je spíše k politování, že právě ona nepochopila funkci spojení Mojžíš-Áron. Měla starost o svého bratra, nechápala jeho lhostejnost a nezáměr o slávu a uznání. Jedině pod trvalým tlakem výčitek své sestry se mohl Áron dát pohnout k účasti na rebelii proti Mojžíšovi, potažmo proti Hospodinovi.

Sama skutečnost, že Hospodin trestá pouze Mirjam a nikoliv Árona nám opět spolehlivě potvrzuje, pro jakou funkci byl Áron Bohem vybrán a jakou roli hrál. Áron nebyl schopen vlastního jednání, jeho mysl nevytvářela žádné představy. To sebevědomá a praktická Mirjam, Áronovi osobně blízká, jediná ta mu svým osobním vlivem mohla vnuknout představy o právech na společenské ocenění, mocenské ambice o nichž Áron neměl vůbec žádnou představu. Proto podobně jako v případě porušení smlouvy, kdy trest padl na Izrael a nikoliv na Árona, který býčka odlil, postihl i nyní trest Mirjam a nikoliv Árona.

Zvláštní pozornost je třeba věnovat tomu, proč Hospodin dopřával Mojžíšovi tak mimořádnou náklonnost. Mojžíš byl totiž ze všech lidí na zemi **nejpokornější!**

Co ale nesmíme přehlédnout, že Áron se k Mojžíšovi choval jako k bohu. Takové uctívání je sice člověku přjemné, ale velmi, velmi nebezpečné! Mojžíš byl pouze člověk a stal by se zázrak, kdyby se ubránil vlastní představě, že je jako Bůh.

Hospodin to dobře věděl. Aby k tomu pokud možno nedošlo, udržoval Mojžíše v té nejhlubší pokoře tím, že jej činil odpovědným za provinění celého Izraele. Že právě to byla Achillova pata spojení Mojžíš-Áron nás přesvědčí hned následující příběh.

Po uzdravení se Mirjam připojila k lidu a Izrael táhl pouští dál. U Kádeše na poušti Sin zemřela Mirjam a tak byl odstraněn pramen potíží narušující funkčnost spojení Mojžíš-Áron. Obtíží neubývalo, nespokojenost přetrvávala, lid opětovně reptal a shromáždil se proti Mojžíšovi a Áronovi. Právě při zažehnavání této rebelie došlo k selhání spojení Mojžíš-Áron. Došlo na to, co Hospodin předvídal. Je to jedinečná příležitost k poznání podstaty všech událostí. Buďte prosím pozorní a velmi vnímaví!

Pospolitost neměla vody. Proto se srotili proti Mojžíšovi a Áronovi. Lid se dal s Mojžíšem do sváru. Nařikali: „Kéž bychom také zahynuli, když zahynuli naši bratři před Hospodinem! Proč jste zavedli Hospodinovo shromáždění na tuto poušť? Abychom tu pomřeli, my i náš dobytek? Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás uvedli na toto zlé místo? Na místo, kde nelze sít obilí ani pěstovat fíky nebo vinnou révu či granátová jablka, ba není tady ani voda k napítí.“ I odešli Mojžíš a Áron od shromáždění ke vchodu do stanu setkávání a padli na tvář. Tu se jim ukázala Hospodinova sláva.

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Vezmi hůl, svolj spolu se svým bratrem Áronem pospolitost a před jejich očima promluvejte ke skalisku, ať vydá vodu. Vyvedeš jim tak vodu ze skaliska a napojíš pospolitost i jejich dobytek.“ Mojžíš tedy vzal hůl, která byla před Hospodinem, jak mu přikázal. I svolal Mojžíš s Áronem shromáždění před skalisko. Řekl jim: „Poslyšte odbojníci! To vám z tohoto skaliska máme vyvést vodu?“ Nato Mojžíš pozdvihl ruku, dvakrát udeřil svou hůl do skaliska a vytryskl proud vody, takže se napila pospolitost i jejich dobytek. Hospodin však Mojžíšovi a Áronovi řekl: „Protože jste mi neuvěřili, když jste měli před syny Izraele dosvědčit mou svatost, neuvedete toto shromáždění do země, kterou jim dám.“ To jsou Vody Meriba (to je Vody sváru) protože se Izraelci přeli s Hospodinem; on však mezi nimi prokázal svou svatost./Nu.20,1-13/

Mojžíšovo a Áronovo provinění nebylo tak banální jak se může zdát. Ono totiž bylo zcela zásadní! Pozornému čtenáři neunikne, že Mojžíš dostal pokyn ke skalisku **promluvit**. On však na místo toho pozdvihl ruku a dvakrát hůl do skaliska **udeřil**. To ale zdaleka nebyl důvod proč na samém konci čtyřicetiletého pouštního martyria musel Áron zemřít a ani Mojžíšovi nebylo dopráno vejít do zaslíbené země, že jen z dálky ji směl spatřit. Mojžíš prosil o milost, ale Bůh jeho prosbu jednoznačně a kategoricky odmítl s tím, že má dost a aby o té věci již k němu nemluvil.

Chyba nebyla v tom, že místo aby ke skalisku promluvil, do něj 2x hůl udeřil. Mohl do skaliska udeřit třeba 5x.

Ale tím co Mojžíš řekl! Tím propadli dříve než do skaliska udeřil poprvé.

Podívejte se znovu a dobře.

Řekl jim: „Poslyšte odbojníci! To vám z tohoto skaliska máme vyvést vodu? Nato Mojžíš pozdvihl ruku, dvakrát udeřil svou hůl do skaliska a vytryskl proud vody, takže se napila pospolitost i jejich dobytek.

Ano, pokud jste pozorní, vnímáte to samé co Izrael.

Vodu nedával Hospodin!

Ale Mojžíš a Áron!!

Osudové selhání Mojžíšovo bylo v tom, že si vytvořil falešnou představu, že je jako Bůh. Dříve selhával sekundární Áron, nyní selhal primární Mojžíš a tím i celé spojení Mojžíš-Áron

Tímto okamžikem selhala funkčnost spojení Áron-Mojžíš. Splnili však roli, kterou Bůh očekával. Byla již připravena jiná dvojice, která po smrti Mojžíšově zcela převzala funkci kterou vykonával Mojžíš-Áron. Syn Áronův Eleazar zastoupil Árona a Jozue syn Núnův Mojžíše. To s nimi bude Bůh realizovat obsazení země zaslíbené a její rozdělení mezi kmene Izraele.

Téma, které jsem si předsevzal jsem vyčerpá. Zdaleka nejsou vyčerpány možnosti pro vlastní, samostatné poznání. Bylo by hříchem nevyužívat příležitosti a nevracet se

k Božskému prameni, který dal pozemskému životu Izraele **ŘÁD**. Co nesmí být opomenuto, že je to jen aktuální, dobová představa Hospodina o životě lidí na zemi.

Myslím, že již dozrál čas vyjasnit si pojmy **Hospodin** a **Bůh**. Nejde pouze o pojmy, jde o pochopení samé podstaty dosavadního vývoje. Pro pozorného čtenáře Zákona to nebude až tak složitá záležitost. Do začátku si pomůžeme tím, co řekl Jitro, Mojžíšův tchán, poté co mu na poušť přivedl Siporu se syny.

Mojžíš vypravoval svému tchánovi o všem, co Hospodin kvůli Izraeli učinil faraónovi a Egyptanům, a o všech útrapách, které je potkaly na cestě, a jak je Hospodin vysvobodil. Jitro měl radost ze všeho dobrého, co Hospodin Izraeli prokázal, a že je vysvobodil z moci Egypta. Rekl: „Požehnaná buď Hospodin, že vás vysvobodil z moci Egypta a z ruky faraónovy, že vysvobodil tento lid z područí Egypta. Nyní jsem poznal, že Hospodin je větší než všichni bohové; odplatil jim podle toho, jak se vypínali nad Izraele.“/Ex.18,8-11/

Jitro nebyl první, kdo poznal, že **Hospodin je Bůh nad všemi bohy.**

První byl šálemský král Melchisedech, pak gerarský abímelek a píkol, velitel jeho vojska. Však také hleděli aby si alespoň zprostředkovaně, uzavřením smlouvy s vyvoleným Abrahamem, zajistili přízeň u Hospodina. Jen blázen či pošetilec by pohrdal přízní Hospodina. Problém však je, že o bláznivosti a pošetilsti nelze sebevědomého člověka přesvědčit.

Musí se přesvědčit sám.

Kdo nevěří, snad jediné vlastní utrpení jej přesvědčí!!

Již nelze být první, ale nemusíte být poslední kdo pochopí, že mezi Izraelem a Hospodinem jde o citový vztah. Že na rozdíl od všech ostatních národů, které si svá tradiční božstva vybíraly, Hospodin si Izrael vybral sám!!

Neboť Abraham, podobně jako Noe, Hospodinovi učaroval!

Vážení, jde o **LÁSKU!**

Právě proto, že jde o **Lásku** rozumní stále tápají a vzdělaní zase nemohou vůbec pochopit! Jde o žalostně tragický a osudný omyl lidstva, když péčí o vztah mezi Hospodinem a člověkem svěříli mužům. Navíc takovým, co nemají o Láске žádnou představu, natož aby měli s Láskou vlastní zkušenost! A pokud přece jen něco mají, pak představy výhradně infantilní a zkušenosti perverzně úchylné!

Neuškodí znovu a dobře se podívat na cestu, kterou jsme dosud prošli a uvidíte, že počáteční vývoj Člověka a jeho potomků zde na zemi probíhal v těsném spojení s bytostmi světa z něhož byl vyhnán. Člověku byl sice znemožněn přístup, ale neztratil kontakt s tímto světem. Proto všechny dochované záznamy o životě zaniklých kultur jsou tak významně spjaty s životem božských bytostí.

To co dosud pošetile obdivujeme jako velkolepý výplod bájně fantazie našich předků byla realita, kterou lidé skutečně prožívali.

Člověk s rozvojem sebevědomí a sebedůvěry zákonitě ztrácel jak zájem, tak schopnost nahlížet svět ze kterého byl vyhnán i všechny jeho bytosti. Bytosti primárního světa tak postupně ztrácely **přímý** vliv na život lidí tohoto světa.

Ale ani v prvopočátku, lidé schopní nahlížet primární svět, nemohli spatřit zjev Hospodina. Hospodin Bůh, který vše stvořil, nebyl součástí vlastního Stvoření a proto jej člověk nemohl spatřit. Každý člověk by si rád, bez jediného zaváhání, vyvolil Hospodina - Boha nad všemi bohy - za svého boha. Bylo to však nemožné, nikdo z lidí Hospodina neviděl. Jedině Hospodin si mohl vybírat. Že si vybral Izrael o tom bude každý, kdo není žid, pochybovat. Je to tradiční a osvědčený způsob jak Hospodinovu vůli ignorovat.

Však ani sám Izrael mnohé nechápe a ne vždy bude nenáviděn bez příčiny.

Ale ať už si o Izraeli budete myslet cokoli, doporučuji k dobrému zapamatování. Kdo se proti vůli Hospodina dotkne Izraele, jako by se dotkl zřítelnice Jeho oka!

Přestože nejsem ve věcech lásky odborně erudován, díky vlastní zkušenosti vím, co dokáže láska udělat.

Pokud jste vážení dosud všemu rozuměli, musíte se smířit s tím, že Láska svou kouzelnou mocí dokáže i těm nejrozumnějším hlavu zamotat.
Člověku mnohdy zůstane rozum stát!

Proto nepustíme ze zřetele, že Láska bude primární ve vývoji vztahu mezi Hospodinem a Izraelem. Jde o citový vztah dvou živých bytostí, který nemá ve Stvoření obdoby!

Všem bohům zůstane rozum stát!
To až uvidí co dokáže Láska s Hospodinem udělat!

Na druhé straně nesmí být zpochybňován žádný ať známý či neznámý bůh, ani jediná bytost ze širokého nebeského zástupu. Na rozdíl od Hospodina však nikdo ve Stvoření nemá svůj vlastní obraz! Pouze vztah mezi Hospodinem a člověkem je podložen mimořádnou citovou kvalitou, jakou je láska. Jde o vztah interaktivní, který dává oběma účastníkům možnost pozitivního rozvoje. Že jde pouze o **možnost**, doporučuji k dobrému zapamatování.

Oproti tomu vztah člověka s kteroukoliv jinou bytostí primárního světa postrádá lásku. I to nejmocnější božstvo je k člověku pouze v reagentním vztahu. Reagují na aktivitu, iniciativu člověka.

Pokud by se přece jen zdálo, že některý bůh či jiná bytost projevuje lásku, pak je to stejný cit, jaký projevuje bankéř klientovi při poskytnutí úvěru. Žádná bytost nechová k člověku nic co známe jako nenávisť. Jsou rozumoví, pragmatičtí, spolehliví, přesní. Nemají co rozumného by od lidí získali, ba naopak. Znají radost, smutek i bolest a utrpení, ale s láskou zkušenost nemají.

Ostatně, právě ti nejrozumnější, co o Lásce vědí vše, ale vůbec ji nepoznali, ti ji budou diskreditovat. Je proto na každém co dokáže pro Lásku obětovat.

Zamýšlel jsem z posledních Mojžíšových slov před smrtí široce citovat a přesvědčovat. Dokázal jsem se však ovládnout. Dál už musíte sami.

Ale z posledních Mojžíšových slov přece jen něco málo uvedu.

Hled', předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; když ti dnes přikazuji abys, miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít a rozmnožíš se; Hospodin, tvůj Bůh, ti bude žehnat v zemi, kterou přicházíš obsadit./Dt.30,15-16/

Na rozdíl od ostatních národů, které byly na svých božstvech závislí, Hospodin dal Izraeli svobodu. Dal jim řád a mohli si vybrat. Že se zachovali slušně řečeno, lidsky, to je jiná věc. Však si za to také vytrpí své.

Pochopení následujících Mojžíšových slov je důležité i pro ty z lidí, kdo nepatří k Izraeli.

V den, kdy k vám Hospodin mluvil na Chorébu z prostředku ohně, jste neviděli žádnou podobu; velice se tedy strážte, abyste se nezvrhli a neudělali si tesanou sochu, žádné sochařské zpodobení; zobrazení mužství nebo ženství, zobrazení jakéhokoliv zvířete, které je na zemi, zobrazení jakéhokoli okřídleného ptáka, který létá po nebi, zobrazení jakéhokoli plazu, který se plazí po zemi, zobrazení jakékoli ryby, která je ve vodách pod zemí; abys nepovznášel své zraky k nebesům, a když bys viděl slunce, měsíc a hvězdy, všechen nebeský zástup, nedal se svěst a neklaněl se jim a nesloužil tomu, co dal Hospodin, tvůj Bůh, jako podíl všem národům pod celým nebem. Ale vás Hospodin vzal a vyvedl z tavící pece, z Egypta, abyste byli jeho dědičným lidem, jak tomu je dnes./Dt.4,15-20/

Co bylo dovoleno ostatním národům, bylo Izraeli zapovězeno. Jestliže čtvrtého dne stvoření bylo nastoleno všeobecné panství vůle Jediného Hospodina, pak Izrael byl vyňat z vlády světél a hvězd na nebeské klenbě, ze znamení časů. Hospodin vůči Izraeli, svému prvorozenému synovi, uplatňuje svou vůli nezprostředkovaně, přímo. V dobách Mojžíšových i osobně.

Snad si dokážete sami upravit tradiční představu, že Bůh Izraele byl zlý a krutý. Hospodin byl **žárlivě milující**. Bylo to počáteční stádium citového vztahu. Že zakazuje chodit za jinými, to pohorší vyznavače promiskuity a nevázanosti. Musíte oprášit své vlastní vzpomínky na chvíle kdy jste sami prožívali svou první lásku, jediné pak můžete vše pochopit. Ale s rozumem a intelektem se vůbec nechytáte!

Jen pak otevřete oči a oceníte, že Hospodin si byl plně vědom počáteční oboustranné problematičnosti citového vztahu s Izraelem. Skutečnost, že Bůh přiznal, že je žárlivě milující, byla nesmírně významná. Protože z lidí si to nepřiznává nikdo! A kdo si to nepřizná, nemůže ze žárlivosti vyvážnout, nestane se **dokonalým**.

Kdo má s láskou zkušenost ví dobře, že žárlivost je příznačná pro nižší, majetnické stádium, kdy city jsou panující, ovládající a někdy i terorizující. Projděte si znovu Zákon a nepřehlédněte, že jak Hospodin svému milovanému působil bolest, tak mu i vyčítal, že svým jednáním Jeho žárlivé reakce vyvolal.

Láska je interaktivní vztah, kde se zúčastněným nabízí poznání sebe sama. Láska nepřipouští žádnou rozumnou spekulaci. Buď všechno, nebo nic. Rozum je zcela vyloučen. V lásce vládne jen věrnost a povinnost. Právo je základem pro žárlivost.

Nejde o klišé a přetvářku ze společenských magazínů. Jde o vnitřní přeměnu těch co se lásky účastní.

Není žádnou výjimkou, že až poté co člověk citový vztah ukončí si uvědomí o co vlastně přišel. Možno říci, že lidem je to příznačné. Nevází si citů a neumí je ocenit. Ani Izraelci nebyli výjimkou. Proto i všechna Mojžíšova napomenutí a výzvy k vděčnosti, byly jen házením hrachu na stěnu. Přesto neuškodí něco málo ocitovat.

Střez se však, abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nepřestal dbát na jeho přikázání, práva a nařízení, která ti dnes udílím. Až se dosyta najíš a vystavíš si pěkné domy a usídlíš se, až se ti rozmnoží skot a brav, až budeš mít hodně stříbra a zlata, až se ti rozmnoží všechno, co má, jen ať se tvé srdce nevypiná, takže bys zapomněl na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, domu otroctví. Vodil tě velikou a hroznou pouští, kde jsou ohniví hadi a štíři, žíznivým krajem bez vody, vyvedl ti vodu z křemene skály, krmil tě na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali, aby tě pokořil a vyzkoušel a aby ti nakonec prokázal dobro. Neříkej si v srdci: „Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou.“ Pamatuj na Hospodina, svého Boha, neboť k nabytí blahobytu ti dává sílu on, aby utvrdil svou smlouvu, kterou přísahal tvým otcům, jak tomu je dnes./Nu.8,11-18/

Jen sotva kdo se ubrání přesvědčení, že všeho se domáhá vlastním přičiněním, silou svých paží. Jestliže u jednotlivce lze jisté pokory i pochopení dosáhnout, pak u společenství lidí je to prakticky nemožné. Právě toho se dotýkají následující Mojžíšova slova.

Slyš Izraeli, dnes přejdeš Jordán, aby sis podrobil pronárody větší a zdatnější, než jsi ty, města veliká a opevněná až k nebi, veliký a vysoký lid, Anákovce, o kterých víš. Slyšel jsi o nich úsloví: "Kdo se postaví proti Anákovcům?" Dnes poznáš, že Hospodin, tvůj Bůh, který jde před tebou, je jako šířící oheň. On je vyhladí a on je před tebou pokoří, takže si je podrobíš a rychle je vyhubíš, jak ti Hospodin slíbil. Neříkej si však v srdci, až je Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vypudí: "Pro mou spravedlnost mě Hospodin přivedl, abych obsadil tuto zemi." Vždyť tyto pronárody vyhání před tebou pro jejich zvěli. Přicházíš obsadit jejich zemi ne pro svou spravedlnost a přímou svého srdce. Hospodin, tvůj Bůh, vyhání před tebou tyto pronárody pro jejich zvěli a proto, aby splnil, co přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Věz tedy, že ne pro tvou spravedlnost ti Hospodin, tvůj Bůh, dává tuto dobrou zemi, abys ji obsadil, neboť jsi lid tvrdé šíje./Dt.9,1-6/

Dříve než se přeneseme do období Ježíšova působení v Izraeli bude dobře, když pochopíte, že Izrael v tomto citovém vztahu ustrnul, díky tomu, že city nahradil rozumem. Zavládli intelektuálové, znalci Zákonu. Jestliže za Mojžíše byl Izrael lidem **tvrdé šíje**, pak v době Ježíšově to již byl lid **tvrdého srdce**. Nepoznali, že jde o cit o lásku a že Hospodin přes všechnu bolest, kterou mu působili, nebo snad právě proto, se vyvinul v **dokonalého** Otce.

Nyní prosím neberte až tak zřetel na to co budu psát. Abych mohl pokračovat, musím se zbavit jedné neodbytný představy.

Trápí mne pomyslení, že pochopení spojení Mojžíš-Áron má pro nás daleko hlubší význam, než se domníváme. Máme v dobré paměti, jak na počátku Hospodin rozdělil

Člověka. Nyní jsme byli svědky jak Mojžíše s Áronem spojil. Vnucuje se mi představa, že tak, jako Hospodin účelově spojil Mojžíše s Áronem, tak by mělo fungovat spojení muže a ženy. Mojžíš zastupoval mužský prvek, když přijímal Hospodinovy představy a Áron ženský, když je realizoval. Že tak by měl, podle představy Hospodina, působit celý Člověk. Výtvar myslí a výtvar srdce.

Nazrává sice čas zabývat se otázkou **DOBRA** a **ZLA**. To už bych však přišel i o zbytek sympatií. Proto raději něco bez komentáře z Tomášova evangelia.

Logion 1

A on řekl:

*Kdo najde výklad těchto výroků,
neokusí smrtí⁴*

Logion 2

*Ježíš řekl: Člověk, který hledá,
ať nepřestává hledat, dokud nenajde.*

*Když najde, bude otřesen
a jakmile bude otřesen,
bude se divit a stane se králem veškerenstva.*

Logion 43

Jeho učedníci mu řekli:

Kdo jsi ty, že nám tohle říkáš?

(Ježíš řekl):

Nepochopíte z toho, co vám říkám, kdo jsem?

Ale jste jako židé,

*protože oni milují strom - nenávidí jeho plod
a milují plod - nenávidí strom.*

(tragédie paradoxu)

⁴ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ♦I♦ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

Esprit

Jen těžce by se hledal člověk, jemuž by osobnost Ježíše nic neříkala. Ale ještě obtížnější je nalézt takového, který by dokázal ke všeobecné spokojenosti zodpovědět otázku kým ve skutečnosti byl. Tak jako není pochyb o Ježíšově dějinném vlivu paradoxně stejně pochybná a diskutovaná je otázka jeho samotné existence a původu.

Dávno před tím, než se mi poprvé Bible dostala do ruky i já dobře věděl, že Ježíš nikdy nic zlého nevykonal, ba právě naopak. O to více mi byl záhadou jeho těžký osud i skutečnost, že předem dobře věděl, jak zlý konec jej očekává.

Po radikálních společenských změnách v roce 1989 na mně, coby "*starou policejní strukturu*" začal nepříjemně doléhat osud. Nebyl jsem si vědom, že bych ve svém životě něco až tak zlého udělal. Proto tím více mne začalo zajímat, zda vůbec existuje jiná, než lidská spravedlnost. Zejména, když jsem musel přihlížet co některým lidem beztrestně prochází. Proto z čistě osobních důvodů jsem před sedmi lety soustředil zájem na Ježíše. Neboť, rozumně vzato, pokud bych pochopil Ježíšův osud, nemohlo by mne v životě již nic překvapit.

Až s postupem času a jen pomalu jsem poznával, že tak jako nic není náhoda, nebyla náhodná ani chvíle, kdy se mi Bible poprvé dostala do ruky. Bylo to přesně ve chvíli, kdy jsem byl připraven. Jak dlouhou a intenzivní přípravou jsem nic netušíc prošel, to jsem dokázal zhodnotit až po dalších šesti letech.

Prozradím jen jednu významnou událost, která zásadním způsobem ovlivnila můj postoj k Ježíšovi. Uvádím ji výhradně proto, aby bylo zřejmé, že má teorie se podřizuje životu a na konci bylo víc než pochopení jednoho Ježíšova výroku.

Byl květen roku 1990. Sametová revoluce již spolehlivě ovládla celou společnost. Vítěz byl jasný a poražení to měli sečtený. Nebylo pochyb odkud kam se nový vítr žene a na kterou stranu je vhodné se postavit. V té době kolegové ze státní bezpečnosti již byli postaveni mimo službu a ani já sám nic lepšího nečekal. Byl jsem vyšetřovatelem inspekce náčelníka krajské správy SNB, vyšetřování vnitřních záležitostí a bylo jen otázkou času, kdy dojde i na mne.

Vše se začalo nenápadně. Pěťadvacetiletý policista oznámil pohřešování své stejně staré manželky. Podle manžela odcházela večer s penězi ke své známé, ale do rána se již nevrátila. Skutečnost, že doma nechala svou sotva měsíční dceru dodávala oznámení na závažnosti. Pátrání bylo bezvýsledné. Manžel byl poslední, kdo ji při odchodu viděl živou. Jako inspekční důstojník jsem se připojil k policejnímu pátrání, neboť i pohřešovaná byla policistkou. Když jsem od mladého kolegy požadoval vysvětlení k jejich manželském soužití, kladl jsem důraz na to aby pečlivě zvážil svou odpověď. S údivem jsem zjistil, že pokud něco postrádal, pak sebevědomí rozhodně neztratil ani na chvíli.

Zaskočil mne varováním, abych mu nevyhrožoval a doslova mne ohromil sdělením; „**Já mám všechno!**“ Využil jsem příležitost, která se jen tak nenaskytne a nechal si vyprávět, jaké to vlastně je, když má člověk všechno.

A skutečně. Musel jsem uznat, že já sám, po dvacetiletém manželství z toho jeho "všeho" měl sotva polovic.

Jen žena mi nechyběla!

Můžete být objektivní, nestranní, hrát profesionála, že se vás vyšetřování netýká. Ale museli byste být lhotejší aby se vás vyšetřování nedotklo.

A tak jsem si musel v duchu přiznat, že *staré* se střetlo s *novým*. Sebevědomí *neschopné* a *všehoschopné*.

Zatím co jsem sepsával výpověď o okolnostech odchodu manželky a jeho vlastním chování do doby než oznámil pohřešování, proběhla v bytě prohlídka. Nepřinesla nic co by objasnilo pohřešování manželky. Prohlídku oblečení, které měl při výslechu na sobě jsem považoval za rutinní záležitost a nic jsem si od ní nesliboval. Výsledek byl negativní, ale jen do doby než došlo na obuv. Až pečlivou prohlídkou byly na vrchní straně zjištěny nepatrné stopy vykazující známky lidské krve. Vůbec mne neuspokojilo tvrzení, že obuv odkládal na

chodbě domu a do bytu v ní nechodil. Když byly podobné stopy zjištěny i na boční straně podešve, bez delšího rozvažování jsem mu oznámil, že domů rozhodně nepůjde a zadržel jej jako podezřelého.

Ale velký problém.
Nebylo tělo jeho ženy!
Pouze trocha lidské krve na botách.
Ale ta mlčela!

Ani nevím, kde se ve mně vzala drzost, že jsem jej obvinil z napadení manželky. Putoval do cely a já pozdě po půlnoci padl do své postele. Zda a jak tu noc v cele spal, to jsem si neověřoval. Ale já do rána neusnul.

Lámal jsem si hlavu co dál?! Pokud by tělo jeho ženy skončilo v řece, dalo se čekat, že dříve, jak za 3 týdny se neobjeví. Byly i horší představy, které mě napadaly a vůbec mi nedaly spát. Nakonec, nebyla ani jistota, zda právě on jí musel něco udělat. Ze jsem vsadil jen na svůj policejní čich, na to jsem mohl v nové době dost šeredně doplatit.

Tehdy jsem nevěděl co modlitba obnáší, ale dobře, moc dobře si pamatuji, jak zoufale jsem si přál jedno. Pokud jeho žena nežije aby se její tělo někde rychle objevilo.

Abych své marné noční trápení ukončil, raději jsem vstal, šel do práce a připravil se na výslech manžela.

Obvinil jsem jej, že manželku napadl a ublížil jí na zdraví. Ani jsem se nedivil, když se mi do očí smál a pořád se mne ptal. Co že s ním udělám, když se manželka nenajde do týdne. A co když nebude ani za měsíc, co pak?

Dobře to můj mladý a sebevědomý kolega znal!

Z výslechu neuběhla ani hodina a ozval se telefon. Dodnes pro mne neskutečná věc! Tělo pohřešované bylo náhodně objeveno necelé 3 kilometry od bydliště v poli vzrostlé řepky. Okolnosti nálezů byly stejně neuvěřitelné. Dva zaměstnanci lesního závodu, muž a žena, vyjeli na služební cestu. Ani ne po 5 minutách jízdy přišlo na ženu nucení na malou stranu. Nezastavili v lese kterým projížděli, ale mezi rozlehlými polnostmi více jak metr vysoké řepky. Žena s neomylnou přesností, tak jak se na náhodou patří, zvolila i tu správnou stranu kam si do pole odskočit, aby objevila naši pohřešovanou mrtvou, v poloze typické pro oběti sexuálních zločinů.

Obratem jsem zorganizoval ohledání místa a provedení soudní pitvy. Když mne soudní znalec telefonicky informoval, že byla střelena do hlavy z bezprostřední blízkosti, měla plný močový měchýř a zavřené oči, nemusel jsem se již vůbec na nic ptát. Bylo mi naprosto jasné, že nedostala žádnou šanci. Byla to poprava.

Povedený manžel ji ve spaní prachšprostě odstřelil.

Můj mladý kolega se dál držel a mlčel i když jsem mu ublížení na zdraví měnil na vraždu. To jsem zdaleka netušil jak hluboce samolibé bylo jeho sebevědomí. Podařilo se prokázat, že manželku zastřelil přidělenou služební pistolí. Zbraň ani od krve dostatečně neočistil a před oznámením pohřešování ji chytře uložil na pracovišti.

Ne, to se musí prožít a je zbytečné se více rozepisovat!

Byly i další a mnohdy zajímavější případy. Ale s tak velikou náhodou jsem se snad nikdy nesetkal.

Po pravdě řečeno, dalších pět let jsem příčinu tak velikého štěstí naprosto nechápal!

Až na podzim roku 1995 jsem poprvé vzal do ruky Bibli. Starým zákonem jsem jen proletěl a vrhl se na čtyři evangelia Nového zákona. Pro mne to byly čtyři zvláštní svědecké výpovědi o Ježíšově životě a smrti. Nebyl jsem zatížen žádnou náboženskou doktrínou. Hnala mne pouze snaha pochopit Ježíšův osud.

Chtěl jsem objevit zákonitosti Osudu a s nimi konfrontovat svou vlastní životní zkušenost.

Dobře si pamatuji okamžik, když jsem při prvním čtení narazil na následující svědectví z Matoušova evangelia.

Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich./Mat.18,18-19/

Ani jsem nedočel a ne že by snad nyní, aspoň kousek ode mne dál, spadl z vysokého napětí drát.

To zase znovu a přímo do mně muselo z nebe udeřit!

Zčista jasna jsem si vzpomněl na ten pět let starý případ. Najednou jsem věděl, že tak jak to Ježíš říká, že tak to přesně funguje! Vždyť já nic netuším to dávno zažil!

Té noci, když jsem nemohl spát, nemodlil jsem se, ale zoufale moc jsem si přál jedno! Najednou jsem věděl, že tu noc jsem vůbec nebyl sám. Spolu se mnou nejméně jeden člověk si to samé neměně zoufale přál. A přestože jsem tu druhou osobu nikdy nepotkal, věděl jsem dobře, že tu noc nespala ani maminka té pohřešované. To spolu jsme si jedno přáli.

Zoufalé prosby nás dvou se spojily.

Amen.

A stalo se tak!

Ne, ani dnes po 12 letech, když to jen píšu, nestydím se a slzy neskrývám. Protože na rozdíl od jiných, od tohoto okamžiku jsem neměl o Ježíšovi a všem co řekl a udělal, absolutně žádnou pochybnost!

Mým přáním bylo jediné.

Přiblížit se pochopení Zákona.

V té chvíli jsem zachytil **"horkou stopu"** a už ji nepustil.

Sedm let jsem s myšlenkami na Ježíše chodil spát a ráno se probouzel. Každou volnou chvíli jsem biblickým obrazům věnoval. Rok co rok některé biblické téma literárně zpracoval. Jak v práci, tak ve svém životě mnoho svých povinností zanedbal.

Ale tenhle případ mi za to všechno opravdu stál!

Před sedmi lety jsem začal Ježíšem abych otřesen poznáním skončil na samém počátku v Genesis.

Osud, kterému chci za vše ze srdce poděkovat, mne hnal netradičními cestami.

Nejdříve mi umožnil poznat mnoho projevů života. Díky policejní praxi jsem poznal zejména jeho horší stránky. A pak mne již nelítostně bil, aby mne podstatu života poznat donutil.

Několikrát bylo připomenuto, že podstatou života je změna, transformace.

Nic nového neexistuje. To pouze podstata na sebe bere rozmanité formy.

Na to se musí každý na své vlastní cestě dobře připravit. Já mohu jen o své cestě hovořit, svou vlastní cestu hodnotit.

Jak mne stopa táhla na samý počátek, do Genesis, sílilo i mé přesvědčení, že za všemi těmi dávnými a pradávnými událostmi stál vždy jediný, nám neviditelný původce.

Spiritus agens.

Rukopis jeho působení je jedinečný a nezaměnitelný. Způsob provedení, modus operandi, vždy na 100% sedí.

Je vrcholným a zcela osobním prožitkem, když nad slovy, která před 2000 lety pronesl Ježíš, člověk náhle zjistil, že se jej to osobně týká. Neubrání se aby neřekl: „Vždyť jsem to já!“

Po více jak šesti letech jsem pochopil i toto zdánlivě okrajové podobenství.

„Pochopili jste to všechno?“ Odpověděli „Ano“ A On jim řekl: „Proto každý zákoník, který se stal učedníkem království nebeského, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré. /Mat.13,51-52/

Před 2000 lety vyvolával příslib království nebeského v posluchačích nesrovnatelně větší zájem, jak u dnešních lidí. Ježíš musel stále uspokojovat neodbytné dotazy, kde že to je a jak si tam zajistit přístup.

Pochopení právě tohoto podobenství pro mne velmi znamenalo. Se zákoníkem, kterého Ježíš před 2000 lety zmiňoval nemám nic společného. Jako policista mám zkušenost jen s lidskými zákony. Ale každý, kdo se vážně pustí do poznávání Zákona se stává učedníkem-aspirantem království nebeského.

Jako takový jsem se musel zbavit povrchnosti a nedbalosti. Přivyknout přesné terminologii a nezaměnitelné boží sémantice. Jak jsme již poznali, zdánlivé maličkosti a málem to zaplatili životem Mojžíš i Bileám. Ježíš je ke svým posluchačům neméně náročný a vyžaduje stejnou přesnost. Jen o život již nikomu nejde.

Ale můžete ztratit stopu.

Ježíš dává každému možnost pochopit, že poklad, který obhospodařujeme, nám nepatří! Jsme pouze hospodáři.

Tím pokladem je *život*.

To první co si musí učedník-aspirant království nebeského uvědomit, že každý hospodáři jen se svým pokladem-životem. Každý bude skládat účty, ale tradiční čachry, nám dobře známé z finančního světa, nelze uplatnit. Tento poklad nelze zpeněžit, ani na úrok uložit. Nelze si z renty někde v klidu za vodou žít.

Všichni lidé bez výjimky mají zaručeno jenom jedno. Při konečném účtování se každý bude divit!

K tomuto tématu se těsně pojí i další podobenství.

Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole./Mat.13,44/

Ano, je s tím spojena radost. Ve chvíli, kdy svůj poklad naleznete, vše ostatní ztratí svůj dosavadní význam. Objeví se před vámi ladem ležící pole, celý dosavadní život.

Váš život!

Ve svém vlastním životě se můžete s důvěrnou znalostí vracet ke všem dobrým i zlým událostem. Pochopit jejich příčiny a vynést tak ze svého pokladu to *staré*. A od poznání podstaty toho co bylo je jen krok k tomu, být připraveni na to co vás teprve zákonitě potká. Abyste neopakovali staré chyby a vynesli tak ze svého pokladu i *nové*.

Je to jedinečně vzácné pole, které čím dříve objevíte, tím více jej oceníte a nebudete zbytečně ztrácet čas zájmem o pole jiných. Z cizího pole nikomu prospěch neplyne.

Nikdo není oprávněn a ani nemůže vynést nic z cizího života. Ani já nemohu cizí poklad objevit, natož s ním hospodařit.

Je ale pradávnu tradicí, že poklady-životy jiných se obdivují, zkoumají, hodnotí, soudí i pošetile srovnávají.

Ale ani v dobrém nelze o poklad druhého pečovat. V dobrém lze hospodáře leda vychovat!

Rozhodně nehodlám proti nikomu bojovat, chci pouze skutečné učedníky a hospodáře varovat před pošetilou snahou konat dobrodiní a veliké věci za každou cenu.

Jsou to Ježíšova varovná slova.

Ne každý, kdo mi říká ‚Pane,Pane‘ vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane,Pane‘ což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a v tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravostí./Mat.7,21-23/

A dostáváme se tak k samotné podstatě všeho.

Je to vůle jediného Boha Hospodina.

To je jediné a universální hodnotící kritérium dobra.

Jedině pokud činíte vůli Hospodina konáte dobro.

Žádné jednání nemůže ospravedlnit sebe vyšší církevní posvěcení, zákon či nařízení co jich jen na zemi bylo a je. Odpovědnosti se nikdo nezbaví ani výmluvou na nevědomost.

Skutečnost, že jsme společně v Genesis zachytili okolnosti za nichž **Zlo** vzniklo, ulehčí pochopení následujícího podobenství.

Snad právě nyní nastal vhodný čas zabývat se „**kamenem úhelným**“

Pak začal vypravovat lidu toto podobenství: „Jeden člověk vysadil vinici, pronajal ji vinařům a na dlouhou dobu odcestoval. V stanovený čas poslal k vinařům služebníka, aby mu odevzdali podíl z výnosu vinice. Ale vinaři jej zbili a poslali zpět s prázdnou. Poslal k nim ještě jiného služebníka; oni i toho zbili, zneuctili a poslali zpět s prázdnou. Poslal ještě třetího; i toho zbili do krve a vyhnali. Tu řekl pán vinice: ‚Co mám dělat? Pošlu svého milovaného syna, na něho snad budou mít ohled.‘ Když ho však vinaři spatřili, domlouvali se mezi sebou: ‚To je dědic. Zabijeme ho, a dědictví bude naše.‘ A vyvlekli jej ven z vinice a zabili. Co tedy s nimi udělá pán vinice? Přijde, zahubí ty vinaře a vinici dá jiným.“

Když to uslyšeli, řekli: „To přece ne!“ On na ně pohledl a řekl: „Co tedy znamená slovo Písma: ‚Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným? Každý, kdo padne na ten kámen, roztrhne se, a na koho on padne, toho rozdrtí.‘ Zákonníci a velekněží ho chtěli v tu hodinu dostat do rukou, ale báli se lidu; poznali totiž, že to podobenství řekl proti nim./Luk.20,9-19

„**Kamenem úhelným**“ je Hospodinova vůle.

Zlo povstává s projevem cizorodé vůle. První co sebevědomý Člověk učinil, že dal přednost své vlastní vůli před vůlí Boha Hospodina. A tato tendence je vlastní všem sebevědomým bytostem.

Pokud člověk **aktivně** prosazuje svou vůli, bez ohledu na vůli Boží, bude se s ní stále častěji a bolestněji střetávat.

A když nedá jinak, **roztrhne se**.

Jiný bude **pasivní**, vyhne se plnění Boží vůle, chytračí, uhýbá. Přesto jej dopadne a bude jej drtit.

A když nedá jinak, tak ho **rozdrťí**.

Bible je plná příkladů, kdy člověk aktivně prosazuje svou vůli proti Hospodinově vůli. Naopak pasivních je jako šafránu, ale ukázkovým je příběh Jonášův. Ten si snadno naleznete sami. Je krátký, ale stojí za to.

Sebevědomý lidský jedinec má primární tendenci, dávat přednost své vlastní vůli, před vůlí všech ostatních, ale především a zejména nebrat ohled na vůli Boží. Kdo vzpomene na Hospodinova slova po potopě **...každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý./Gen.8,21/...** snáze pochopí i Ježíše, když říká: **..„Amen, pravím vám, jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevejde do království nebeského./Mat.18,3/.**

Cím je lidská bytost sebevědomější a intelektuálně vyspělejší, tím méně je **ochotná** akceptovat Hospodinovu vůli.

Každého člověka zatěžuje „**Kainův syndrom**.“

Jednoduché a prosté, pro rozumného člověka nepřijatelné!

Ježíš byl zvláštní případ sebevědomé bytosti. Prošel tímto světem, měl moc nad všemi lidmi a přesto přesevše ani jedinkrát nevykonal nic co by odporovalo Boží vůli. Byl vševědoucec a ne náhodou o sobě hovořil jako o synu Člověka. Nemusel hledat svůj poklad, jeho osud mu byl znám od počátku do samého konce. Překonal i pud sebezáchovy vlastního života, nevykonal nic co by nebylo v souladu s vůlí Otce.

Svým životem a skutky bezvýhradně uctil vůli svého Otce.

Ježíš byl přímým projevem vůle svého Otce v tomto světě.

Na rozdíl od Člověka nebyl do tohoto světa vyhnán, ale vyslán a plně se osvědčil. V jeho osobě povstal nikoliv spravedlivý, ale **dokonalý a milostivý** soudce, který sám na sobě poznal realitu tohoto světa.

Stojí za povšimnutí, jak na otázku Ježíšova původu odpovídali před 2000 lety jeho učedníci.

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy ptal se svých učedníků: „ Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekne jim: „A za koho mne pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“/Mat.16,13-19/

Stejně jako Ježíšova otázka je významná Petrova odpověď. My si ale všimneme i něčeho jiného a neméně podstatného. Ježíš potvrzuje, že pramenem Petrova poznání nebylo tělo-forma, činnost mozku - myšlení. Pramenem poznání nebyla ani krev-obsah, která jak jsme zjistili, má individuálně absolutní paměť sahající až k Adamovi.

Petrovi se dostalo poznání přímo od Hospodina. A nám tak Ježíš nepřímo potvrdil realnost dávného a naprosto neuvěřitelného svědectví Lámechovy krve o Kainovu zločinu.

Příchod Mesiáše byl proroky ohlašován a židy očekáván. Dodnes není nalezena všeobecně uspokojivá odpověď zda Ježíš Mesiášem byl či nikoliv. Ježíšem byla nastolena zásadní otázka, jak by měl být Mesiáš spolehlivě rozpoznán. Co, případně kdo by měl o tom kvalifikovaně rozhodnout. Dnešní demokraté by právem mohli požadovat, aby o tak zásadní otázce rozhodlo referendum. Já raději obrátím pozornost k Janovu svědectví.

Farizeové se doslechli, že se to v zástupu o něm říká, a tak společně s velekněžími poslali chrámovou stráž, aby ho zatkli./J,7,32/

Chrámová stráž se vrátila k velekněžím a farizeům, a ti se jich ptali: „Proč jste ho nepřivedli?“ Oni odpověděli: „Nikdo nikdy takto nemluvil!“ Farizeové jim na to řekli: „I vy jste se dali svést? Uvěřil v něj někdo z předních mužů či farizeů? Jen tahle chátra, která nezná zákon - kletba na něj!“ Jeden z nich, Nikodém, který za Ježíšem již před tím přišel, jim řekl: „Odsoudí náš zákon někoho, aniž ho napřed vyslechne a zjistí, čeho se dopustil?“ Řekli mu: „Nejsi také ty z Galileje? Hledej v písmu a uvidíš, že z Galileje prorok nepovstane!“/J,7,45-52/

S uznáním se skláním před odvahou kolegů z chrámové stráže nesplnit příkaz k zatčení Ježíše. I dnes něco nemyslitelného. Od policie se žádá aby plnila vládnoucí vůli a ne aby jednala svévolně. Ani v sebe demokratičtější společnosti o něčem tak zásadním nesmí rozhodovat chátra. Stráž měla konat vůli toho kdo je poslal. Vůli velekněží a farizeů, elity společnosti.

Dík této scéně se přibližujeme k pochopení, co je určujícím kritériem, zda někdo je či není Mesiáš.

Hlavní a jediný předpoklad uznání Mesiáše je,**že někdo z předních mužů či farizeů v něj uvěří** ...Tak tomu bylo u Židů.

Za 2000 let se nezměnilo naprosto nic!

Lid dodnes o ničem nerozhoduje.

Chátra nese jen odpovědnost - kletba na něj!

Co? Že demokracie!?

Charta a chátra!

Při hlubším zamyšlení lze pochopit i prioritu Desatera, kterou je přikázání „**Nezobrazíš si Boha**“

Hospodin znal své dílo, znal Člověka a dobře věděl, že každá člověkem vytvořená **představa** Hospodina bude člověku překážkou v Jeho **poznání**. Je ale třeba dobře si uvědomit, že zákaz zobrazování se týkal pouze Hospodina a byl určen Izraeli, kterého si Hospodin vybral za svého prvorozeného syna.

Židovská elita při rozhodování o Mesiášovi ztroskotala na představě ...**že z Galileje prorok nepovstane!** Ježíš to potvrzuje. „**Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě./Mk.6,4/** Tedy u těch, kteří si již vytvořili představu.

Soudíme podle zdání a přitom víme, že věci nejsou takovými jakými se zdají. Každý to může poznat sám na sobě.

Pokud si vytvoříme představu o partnerovi, o práci, o dovolené o jakékoliv situaci, musíme se připravit na zklamání. Čím jasnější a detailnější představu mysl člověka vytvoří, tím obtížnější bude nalezení odpovídající reality.

Proto je tak nesmírně důležité pochopení změn, které přinesla potopa. Primární je „**výtvar myslí člověka**“.

Jestliže kdo dokázal překonat opovržení a pobouření nad mou neslýchanou drzostí, jen ten pochopil, že bez mnohdy trapně osobního sdělení, by nikdo nevěděl, kde jsem to vše vzal.

Ani z knihovny či univerzitní studovny, ze svého pokladu jsem to bral. Proto nehodlám s nikým soupeřit, nesoudím a nebudu nic obhajovat.

Píšu jen proto, že sám dobře vím, co bych před sedmi lety, na začátku cesty za svým pokladem, přivítal.

Bibli podávám jen v nepatrných dávkách, abych na místo „zlaté horečky“ nevyvolal tradiční alergii. Jde mi jen o to, aby už nikdo na nic a na nikoho nečekal a pustil se do hledání toho svého pokladu.

Sedm let, den co den, jsem něco nového v Zákoně objevoval, abych nakonec objevil, že Zákon se neměnil, jen já jsem se transformoval.

Po sedmi letech bych ani v dětské soutěži ve znalostech Zákona neobstál. Který prorok co řekl či nikoliv a kolikrát to opakoval. Na rozdíl od znalců Zákona jsem si z rozporů čtyřech evangelistů hlavu nedělal. Nikoho jsem nezavrhl, nikoho nepreferoval. Za svou policejní praxi jsem mnoho lidí vyslyšel a bezpočet protokolů s nimi psal. Věru, snažil jsem se, ale nenalezl jsem důvod natož odvahu o jediném pochybovat.

Ani Jan, k němuž chovám sympatie, by sám o sobě svým svědectvím nevytvořil ucelený obraz Ježíšova života. Podává svědectví jen z nejdůvěrnějšího prostředí. Zato ti ostatní z veřejného života.

Naopak, kdo skutečně zná práci se svědky, dokáže nalézt to nejvzácnější a ocenit to nejcennější.

Rozpory!

To co dodává soli slanosti!!

Jak jsem se přibližoval pochopení "úhelného kamene" tak se mi vše koncentrovalo do jediného bodu. Do modlitby, kterou Ježíš všem doporučil.

Jako čistokrevný barbar jsem se modlit nenaučil. Zato dokážu nalézt to nejvzácnější a ocenit to nejcennější.

Vy se modlete takto:

Otče náš jenž jsi v nebesích,

bud' posvěceno tvé jméno.

Přijď tvé království.

Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi

Náš denní chléb dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili

proti nám.

A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého

Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení./Mat.6,9-15/

Opět se setkáváme se dvěma světy. Je očividné, že to co se děje zde na zemi není v souladu s Boží vůlí. Máme prosit, aby i zde zavládla vůle Hospodina. Dobře víme, že tam, kde panuje jediná vůle, neexistuje Zlo. Tento svět je vymezen svobodným projevům lidské vůle a podívat se nad tím, jak Bůh může zlo dopustit je samolibá a drzá nestoudnost.

Jak jsme již poznali, události tohoto světa ale nejsou Bohu lhostejné.

Dík Ježíšovu podobenství „O dělnících na vinici“ víme, že každý, kdo na Zemi přichází s tím vyslovil souhlas. Nejsme si toho sice vědomi, ale věřte, že nikdo zde není proti své vůli.

Prosba o odpuštění našich vin je podmíněna jediným. Že odpustíme těm, kdo se **proti nám** provinili. Snadno se to vyslovuje, ale velmi, velmi těžko realizuje. Tisíce a miliony lidí tuto větu dnes a denně po celém světě vyslovují. Když je ale někdo skutečně sám dotčen, neodpustí tomu, kdo se jej byť jen slovem dotkl, ani chlupe. Když ne přímo a sám, pak u soudu si každý hledí svá práva vybojovat.

Právě v této souvislosti je vhodná chvíle hledat rozřešení otázky **DOBRA** a **ZLA**. Zdá se to být námět na nekonečné diskuse. Pokud ale vyjdeme z toho co jsme dosud společně poznali, řešení se dobereme. Významně nám pomohou i následující slova Ježíšova.

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. /Mk.10,17-18/

Jedině Hospodin je Dobrý!

Protikladem **Dobra** není **Zlo** jak se s naprostou samozřejmostí tradičně domníváme.

Bůh nestvořil **Zlo**!

Vše co Hospodin stvořil bylo přece **velmi dobré**! Byla pouze jediná výjimka. A tou, jak všichni velmi dobře víme, byl Člověk. Měl být Hospodinu obrazem. To byla jediná Hospodinu protikladná pozice. Vlastní vinou se Člověk dostal i do protikladu Hospodinovy vůle.

Protikladem Dobra není Zlo.
Protikladem Dobra je člověk!

Zaručeně máte důvod nesouhlasit a protestovat. Jestliže nikdo, pak vy zcela bezpochyby a stoprocentně dobří jste!

Hluboce se mýlíte!

Nikdo není dobrý.

Jste pouze hodní!

Až něco nebude podle vaší představy, či podle vaší vůle, hned se ukáže, zda i pak zůstanete hodní. Zda dokážete odpustit tomu, kdo se ...**“proti vám provinil.”**

Dobrý je jedině Hospodin.

Protikladem Dobra není Zlo, ale my všichni co nás jen na tomto světě je. V tomto světě nevede Dobro boj proti Zlu. Dobro nevíteží, ba ani neprohrává!

Zlo svádí zápas samo se sebou.

Ostatně, není to tak i spravedlivé?

Samozřejmě že ne.

Jedině tak je to spravedlivé!!

Dnes nejběžnějším omylem je domněnka, že dobrého člověka kazí peníze a moc. Je tomu naopak, peníze a moc zcela spolehlivě vyjeví jakým člověk ve skutečnosti je.

Peníze nejsou zlé.

To člověk je zlý!

Někdy však bývá hodný.

V této souvislosti je na místě uvést jiná Ježíšova slova. Nejde o žádné podobenství. Jde o instrukci, příkaz, jak má vypadat odpouštění v praxi!

Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko a zub za zub.‘ Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej. /Mat.5,38-41/

Před sedmi lety, na počátku své cesty jsem vůbec nechápal, proč bych tomu, kdo mne udeřil do jedné tváře, měl nastavovat i druhou tvář. Že tomu, kdo mi bere košili mám přenechat i kabát. A pokud mne přinutí sloužit jednu míli, abych mu o své vůli sloužil ještě další míli.

Dobře, moc dobře jsem si dokázal představit hluboké rozpaky a neskrývaný posměch, který musel Ježíš ve své době a jeho slova dalších 2000 let u většiny lidí vyvolávat.

Pokud nyní nebudete pozorní, pak,..no vlastně.. tak se asi nic nestane. Vždyť dva tisíce let se daří lidem úspěšně ignorovat událost, svým významem přesahující potopu světa. Takže i když jste si dosud mysleli, že člověk sám nic neznamená, že sami nic nespasíte, třeba to pochopíte!

Nesmíme ztratit ze zřetele nic z toho co jsme dosud poznali. Zejména pak skutečnost, že po potopě, ať se to komu zamlouvá či nikoliv, byl vládcem tohoto světa ustanoven Satan. Satan coby zosobněná Spravedlnost garantuje Hospodinovi, že každému člověku se vrátí naprosto přesně to co sám svým jednáním vyvolal.

V tom jsme si naprosto všichni rovni.

Je to princip **rovnosti**, kdy reakce se rovná akci.

Oko za oko, zub za zub.

Proto se nelze divit, že Satan u lidí vyvolává tradičně nejděsivější představy. Neboť taková představa spravedlnosti je pro člověka bytostně odporná a nepřijatelná.

Pod vlivem emocí uvedl člověk do svého života princip **nerovnosti**, kdy reakce je nepřímou úměrnou akcí.

Vyražené oko nezhojí ani viníkově oslepení a vyražený zub nevyváží ani uražená sanice.

Proto je Satan lidmi nenáviděn. Zbožňujeme Strach a uctíváme Teror. A není se co divit, že přestupky trestáme zločinem a zločiny přecházíme jen s povzdechem.

Něco takového každého slušného člověka jistě pobouřilo.

Pokud ale v sobě naleznete trochu upřímnosti a dáte ruku na srdce, snad si dokážete přiznat, že právě ony principy, které byly při trestání odsouzeny, při odměňování preferujete. Obdiv lidí získá ten, kdo čím méně pracuje, tím větší odměny dosahuje. Vrcholnému obdivu se těší ten, kdo bez vlastní námahy přesto sklízí tučný užitek.

Bylo nepochopeno a raději zapomenuto Hospodinovo nařízení, kterého se dostalo židům skrze Mojžíše. Zdá se, že se vztahuje jen na zvířata, ale člověk si mnohdy se zvířaty v ničem nezadá.

Nebudeš orat s volem a oslem zapřaženými spolu./Dt.22.10/

Není až tak těžké pochopit v čem je záruka spravedlnosti pro zvířata. Mezi lidmi se to ale neujalo. Rozumně vzato, člověk by si musel jako vůl připadat, kdyby se srovnával se sobě rovným. Každý vůl se snaží kooperovat se slabším, s nějakým oslem. Aby mu mohl svou výkonnost, morálku i zákony jako normu jeho života vnucovat. Je třeba být chytrý jako vůl a osel sebou nechá „orat“, dokud se sám volem nestane.

Osvědčeným bičem na osly je statistika.

Nikomu nebudu nic vnucovat, ale chci varovat. Pouze krátkozraký vůl se může radovat, že se nemusí mezi osly počítat. Hospodin však nikdy nemluví do větru a Satan se musí postarat, aby se každému dostalo toho co mu náleží.

A to se vším příslušenstvím!!

To, že pláceme a naříkáme, že se nám dějí zlé věci je pouze důkazem, jak nic nechápeme, či snad lépe, nechceme vidět ani pochopit. Následující Ježíšova slova nám pochopení nabízí.

Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí. On jim na to řekl: „Myslíte, že tyto Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete. Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než obyvatelé Jeruzaléma? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete. /Luk. 13, 1-5/

Předně všeho je nutné znovu si uvědomit, že nic se neděje náhodně. Naopak, vše je neúprosně zákonité a spravedlivé. Vzpomeňte na Hospodina. Kdyby tomu tak nebylo, nikdy by Stvoření nevzniklo. Jediným zdrojem neurčitosti ve Stvoření je člověk.

Jako první nesmíme přehlédnout, že Ježíš se nepohoršuje a nikoho nelituje. A co je také u lidí zcela samozřejmé, oběti masakru neglorifikuje.

Lidmi nevyslovená otázka zní.

Jak to Bůh mohl dopustit?

Proč se dobrým lidem dějí tak zlé věci?!

Ježíš pro celkové pochopení považuje za nutné uvést i další případ neštěstí, kdy při pádu věže zahynulo osmnáct lidí. Nepřehlédneme nuance mezi oběma uváděnými případy.

Podobná smrt, jako při masakru, tedy v utrpení, čeká ty kdo nečiní pokání.

Stejná smrt, jako při neštěstí, tedy náhlá, čeká ty kdo nečiní pokání.

Můžeme shrnout, že kdo nečiní pokání, čeká jej smrt spojená s utrpením nebo náhlá smrt.

Jakým druhem smrti kdo zemře záleží na každém jedinci. Aby se dostalo Spravedlnosti zadostiučnění, utrpení při umírání čeká toho, kdo v minulosti *podobné* utrpení způsobil. Nečekaná smrt pak na toho, kdo ke svému neštěstí ze smyslu života nic nepochopil a jeho další pobyt zde je zbytečný.

Bylo by zlé a navýsost nespravedlivé, pokud by Dobro potkalo Zlo! Něco takového je naprosto nepřipustné a Satan to nesmí dopustit.

To není Hospodinova vůle, že žijeme život zde na zemi. Jsme zde zákonitě, díky své vlastní vůli, a všemu zlému co z ní kdy na Zemi povstalo.

Narozením počínaje je vše zákonitě a každému se dějí jen věci Spravedlivé. Spravedlivá je i ta facka, kterou byste s takovou chutí a naprostou samozřejmostí vrátili. Stejně spravedlivě přicházíte o košili a nejinak se to má, když vás nutí ke službě na míli. Pokud ten, kdo facku dostal by byl jen lidsky spravedlivý, vrátil by pouze tu jedinou facku. To ale dokáže jen sotva kdo. Kdo nemá na to aby útočníka pořádně zfackoval a na zemi dokopal, vynahradí si to při proklínání a osnování odplaty. Proto při odchodu z tohoto světa jsou břemena našich vin zpravidla ještě mnohem větší, jak břemena s nimiž bylo do pozemského života vstupováno.

Příběh s fackou byl tím nejjednodušším příkladem a přesto je pro člověka nestravitelný.

Kdo však nastaví druhou tvář, dá kabát a budete sloužit o své vůli další míli, vyjádří svou pokoru Spravedlnosti a uznání Zákona. Ke své škodě jsme stále méně ochotni Ježíšova slova pochopit. Požadovat po dnešním, rozumném člověku, aby miloval své nepřátele je sice pošetilost. Že však rozum nedokáže pochopit, proč Ježíš doporučuje obdarovávat ty, kdo nemohou dluh vrátit, to nelze omluvit.

Vše co pociťujeme jako zlo se nám dostává skrze Spravedlnost.

To dobré skrze Boží milosrdenost.

Kdo seje zlo sklízí zlo.

Kdo seje dobro, sklídí *mnohonásobné* dobro!

Proto aspoň jednou přimějte rozum, aby vám dobře posloužil v pochopení následujících slov Ježíše.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého.“ Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž? A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního. Což i pohané nečiní totéž? Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec./Mt.5,43-48/

Nikdo není dobrý. Všichni jsme zlí. Zlo svádí boj samo se sebou. Jedině větší zlo může zdolat zlo menší. Jak se to má ve své podstatě, k tomu ještě dobereme. A pokud někdo přesto přesevše má odvalu Hospodina ostouzet, že je vůči zlu tolerantní, pak pro tyto samolibé ignoranty je možno Ježíšovo podobenství zcela spolehlivě aktualizovat.

*Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o teroristickém útoku na WTC v New Yorku. A on jim na to řekl: „Myslíte, že títo Američané byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, **VŠICHNI PODOBNĚ** zahynete.“...*

Nebudeme-li činit pokání, právě takto všichni dopadneme.

Nesmíme však přehlédnout toho, kdo nám to řekl. Ježíš věděl co jej zákonitě čekalo. Šlo o víc než jen nevyhnout se úderu do tváře. Věděl, jaká smrt jej zákonitě čekala a že bude spravedlivá. Naprosto v ničem si ji neulehčil, neučinil nic o své vůli, čím by se postavil Zákona a Spravedlnosti. Takto jedinečným způsobem uctil Spravedlnost a vůli Hospodina.

Ježíš *mohl* být zabit jen proto, že v minulosti zabil!

Příčinou jeho smrti nebyla zrada Jidáše, ani komplot velekněží a farizeu, ani rozsudek Pilátův. To všechno byly jen formy projevu jediné příčiny.

Ježíš *musel* být zabit, protože v minulosti zabil!

Jeho utrpení bylo identické s utrpením, které v minulosti způsobil. Ne náhodou sám sebe nazýval synem Člověka. Nemohl lidem uvést své skutečné jméno, protože to by už beztak zmatení židé ale vůbec neunesli.

Ruku na srdce. A kdopak dneska to unese?

Byl to Kain, prvorozený syn Člověka. Kain, který nevěřil, že by bylo možno odčinit zločin, kterého se dopustil na mladším bratrovi.

A přece jej odčinil!

Na rozdíl od lidí u Hospodina nikdo není zatracen na věky. A kdo vše pochopil, již má představu co se odehrálo na poli, když Kain povstal proti Ábelovi. Kain si to musel prožít sám na sobě.

Tak to bylo Spravedlivé!

Lidé to však nepochopili ani když Ježíšovo tělo zmizelo.

I když mým současným záměrem není zabývat se jednotlivými podobenstvími, v dané souvislosti se přece jen vrátím k příběhu „*O dělnících na vinici.*“

Neboť s královstvím nebeským je to tak, jako když jeden hospodář hned ráno vyšel najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když znovu vyšel o deváté hodině, viděl, jak jiní stojí nečinně na trhu, a řekl jim: „Jděte i vy na mou vinici, a já vám dám, co bude spravedlivé. Oni šli. Vyšel opět kolem poledne i kolem třetí hodiny odpoledne a učinil právě tak. Když vyšel kolem páté hodiny odpoledne, našel tam další, jak tam stojí a řekl jim: Co tu stojíte celý den nečinně? Odpověděli mu: Nikdo nás nenajal. On jim řekl: Jděte i vy a mou vinici. Když byl večer, řekl pán vinice svému správci: Zavolej dělníky a vyplat' jim mzdu, a to od posledních k prvním! Tak přišli ti, kteří pracovali od pěti odpoledne, a každý dostal denár. Když přišli ti první, měli za to, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru. Vzali ho a reptali proti hospodáři. Tihle poslední dělali jedinou hodinu, a tys jim dal stejně jako nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro! On však odpověděl jednou z nich: Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si co ti patří, a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chceš? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý? Tak budou poslední první a první poslední.“ (Mat.20,1-16)

Při tradičním výkladu, omezeném na podmínky tohoto světa bychom zabředli do jalové diskuse o třídním boji, pracovně právních vztazích a vykořisťování člověka člověkem. My však již dobře víme, že jde o dva světy. Ježíš podává standardní scénu. Vinicí je tento svět a na onom světě Hospodin najímá ty kdo mají zájem pracovat na Jeho díle. Nepřehlédneme, že všichni vyslovili s prací souhlas. Nikdo si nemá co stěžovat na svůj pozemský život, neboť předem věděl do čeho jde.

Není pochyb o tom, co má být smyslem života v tomto světě.

Činit pokání.

Při vyplácení odměny dochází ke konfliktu. Jde o tradiční střet lidské představy o Spravedlnosti s představou Boží. Představa člověka o smyslu pozemského života je v kolizi s vůlí Hospodina. Ti, kdo dřeli celý den se domnívají, že jejich odměna bude větší jak těch co pracovali pouze jedinou hodinu.

Rozumně vzato, nejde snad o hanebnou nivelizaci v odměňování? O protekci a zvlí ani nemluvě!

Ale věci nejsou takovými jakými se zdají být!

Pouze Hospodin ví **jak dlouhé** má být **pokání** každého člověka. Snad je již zřejmé, proč jako první k vyplácení odměny jsou povoláni ti, kdo pracovali nejkratší dobu. K odčinění, pokání, toho měli nejméně. A proč ti, co museli dřít od samého rána, celý den v potu tváře snášet žár slunce, proč oni byli přizváni k výplatě až nakonec. K odčinění, pokání, toho měli nejvíce.

Odměna je jednotná.

Jeden denár.

SPASENÍ!

Nelze hovořit o paradoxu, neboť je naprosto zákonité, že právě ti, kteří by měli hubu držet, že právě ti se nejvíce dovolávají spravedlnosti.

Jen pokud budete mít toto vše na zřeteli, a že jde o vztah dvou světů, pak pochopíte, proč první jsou poslední a poslední první.

Tomu našemu světu dosud vládne Spravedlnost. V království nebeském Láska.

Ne, nebylo by to zcela vše, pokud bych neuvedl ještě jednu, naprosto mimořádnou alternativu. Pro svou vyjímečnost a ze skromnosti ji Ježíš ani neuvedl. Je to případ, kdy dělník nejen že se nedomáhá spravedlnosti a větší odměny.

Ale on svou odměnu, spasení, odmítne!

Takového jedinice zahrne Hospodin svou nejvřelejší Láskou se vši bezprostředností a upřímností. Láska projeví svou čarovnou moc a všem bohům zůstane pak rozum stát. Neboť prostřednictvím takových může napříště Hospodin konat v tomto světě svou vůli přímo s jistotou, že bude bezvýhradně uskutečněna.

Takovým případem byl i Ježíš.

Je snad zbytečné uvádět víc abyste získali představu o cestě k opravdové svatosti.

Nehněme se dál, pokud si definitivně neujasníme podstatu a hloubku tradicí živeného omylu, který ve většině lidí vyvolává pochybnost o Boží existenci a dobrotě. Hlavní pochybností věřících a argumentem skeptiků je, že pokud by Bůh existoval a skutečně byl Dobrý, pak by přece nemohl připustit takové hrůzy a katastrofy, jakých jsme svědky.

Jak jste snad již poznali, chyba je na naší straně. Hospodin zde nevládne, zde není jeho království. Tomuto světu dal Spravedlivé zákony a Spravedlivého vládce Satana. Všichni lidé jsou zlí a na zlo jakého jsme schopni Spravedlnost zcela evidentně nestačí. Na místo aby chom činili pokání a vedli život podle představ Hospodina, zbavovali se tak svých vin, opíjíme se bezduchými řečmi o svobodě a o své vůli zabředáváme stále hlouběji do svých provinění. A navíc máme i drzost bédovat, že se nám dějí zlé věci.

Rozumně vzato, zdá se, že na člověka platí jedině Strach a Teror, že není jiného řešení. Spoléhat na rozum by byla pošetilost. Hospodin Bůh nepodlehł vnucujícím se řešení aby ustanovil vládcem Strach. Díky Lásce nalezl možnost vstupu své vůle do tohoto světa. Prostřednictvím Ježíše přiblížil lidem Boží království prakticky na dosah ruky. Ježíš přinesl lidem spásu v podobě možnosti, že byt' kdo v minulosti zabil, nemusel být již zabit. Sám byl posledním z lidí, kdo podléhal pod výlučnou Satanovu pravomoc. Zastavil tendence směřující k ustanovení vlády Strachu.

Ježíš od lidí nežádal obět', ale **milosrdenství!** Aby lidé změnili své vzájemné vztahy. Nežádal nic pro sebe, ale pro Hospodina.

Ježíšova instrukce, pokyn, jak má vypadat odpouštění v praxi není ničím jiným, než výzvou, aby člověk svou nenávist, touhu po pomstě, odplatě zadržel. Aby tuto mocnou energii orientovanou na nepřítel zničil, spálil.

Aby ji obětoval Bohu.

Taková byla vůle Boha.

A kdo ji naplnil, ten vykonal dobro a Bůh mu může dobrem odplatit.

Ježíš řekl zcela otevřeně, že nepřišel aby mu bylo slouženo, ale aby sloužil. Přišel spasit co bylo ztraceno.

Lidé si to ani neuvědomují, ale lidstvo již bylo zase ztraceno!

Proto nezoufejte, věci přece nejsou takovými jakými se zdají být. I když dnešní situace se zdá být hrozivá a globálně katastrofální, je tomu právě naopak! Lidstvu se dostává šance o jaké se mu dosud ani nesnilo.

Jak jsme poznali k uskutečnění slibu, kterým dal Hospodin Abrahamovým potomkům zemi zaslíbenou, bylo třeba 400 let. Ježíš položil základ k epochálním změnám, které vyžadovaly 5x delší přípravné období. 2000 let. Proto je tak nesmírně důležité vše z minulosti pochopit. Abychom se vyhnuli tragické variantě uskutečnění 2000 let starého Hospodinova záměru.

Pro člověka s tradicí zdeformovanou představou Spravedlnosti to vše bude jen velmi těžko pochopitelné. Vždyť i Hospodinova představa **milosrdenství** a **milosti** byla nepochopena a tradičně znetvořena. Přitom je to tak jednoduché a prosté.

Člověk, který skutečně odpustí jinému člověku, jenž se proti němu provinil, vykonal **milosrdenství**. Za projev **milosrdenství** se mu od Hospodina dostane **milosti**. Odpouštění jeho vlastních, dávných vin.

Člověk nemůže udílet milost a nemůže ani odpouštět pokud se proti němu jiný člověk neprovinil. A pokud přesto milost udílí ve skutečnosti neodpouští.

To se jen zlý člověk veřejně identifikuje se zlým činem a jeho pachatelem.

Ježíš nepřišel změnit jedinou čárku Zákona. Změnil „*výtvar myslí*“ o Zákone - Boží vůli.

Kdyby Ježíš dnešním lidem položil otázku, zda po 2000 letech konečně všechno pochopili. Všichni by sborem odpověděli:

„Ano. Ale Bůh nás stále nechápe!“

Proto mne nepřekvapí, když to většinou bude stejně připadat nespravedlivé. Pro každého bude samozřejmě v pořádku, když se mu za ty dvě facky dostane od Boha dobrého. Ale nikomu nedá v noci klidné spaní pomyšlení na toho, který mu ty dvě facky dal. Chcete mít jistotu, kdo jeho potrestá, když už mu nelze ruce urazit ani střechu nad hlavou zapálit!

Ano, je to nestravitelné. O Hospodinově dobrotě máte pochybnost, ale až dojde na lidskou, vaši lhostejnost, kdy se vás „facky“ nebudou přímo dotýkat, ale mohli jste zlo zadržet, a pro bližního něco udělat, pak se budete jinak ošívát! To bude keců, co vládá, až papež, že demokracie, svoboda a právní stát.

Pravda!

Ne nadarmo chodíme do škol studovat.

Každý má však svůj osud ve svých rukou a víc pro vás již nelze udělat. Jde jen o váš poklad a je na každém zda se rozhodne nalézt jej a vykopat či hlouběji zahrabat. Co více by měl pro člověka Bůh ještě vykonat?

Nenechte se oklamat tradičně falešnou představou, že jste se narodili s nepopsaným listem. Příchodem na tento svět se začíná psát jen další listů knihy vašeho života. I Hospodin píše svou knihu /Ex.32,32-33/. Naprosto nic se neztrácí. Žádný čin ani slovo.

Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“/Mat.12,33-37/

Dokonce ani myšlenka.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo zvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla./Mt.5,27-30/

Ježíš se takovýmto drastickým způsobem pokusil dovést skeptiky a nevěřící k poznání, že tělo nežije, že je pouze oživováno. A to co tělo oživuje jej také může ruinovat. Pokud tomu někdo nevěří, může si sám sobě vyrvat oko, či utnout ruku. Utrpení, které si člověk způsobí sám jej zaručeně dovede k zamýšlení a pochopení.

To ale, rozumně vzato, nikdo neudělá, aby si rval vlastní oko a utínil vlastní ruku. Daleko snadnější je udělat to druhému. Tím se ale Ježíšem zamýšleného účinku nedosáhne. Zmrzačený nebude přemýšlet o sobě. Ale o tom, kdo mu to udělal a jak by se mu pomstil.

Abych ale neminul sledovaný cíl, musím obrátit pozornost k tomu co je stále zmiňováno, čemu však v dnešní moderní době již fakticky nedáváme naprosto žádný význam. Je to jiný svět s nímž podle svědků Ježíš kontakt měl. Ježíš to říkal naprosto otevřeně, ale lidmi to nebylo dodnes doceněno.

„Vy jste zdola, já jsem shůry. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa./J8,23/

Ježíš byl ze světa z něhož byl vyhnán Člověk. Člověk a jeho potomci měli sice přístup do primárního světa znemožněn, ale s jeho bytostmi udržovali těsný kontakt. Mezi nimi si vybírali k uctívání své bohy.

Jediného Hospodina si však nikdo vybrat nemohl. Ten, jako Stvořitel byl nad všemi bohy, On sám si vybral svůj lid, Izrael.

Pokud lidé měli o Ježíšově původu pochybnost, pak bytosti onoho světa věděly naprosto přesně kým byl.

Přeplavili se do krajiny gerasenské, která leží proti Galileji. Když vystoupili na břeh, vyšel proti němu jakýsi muž z toho města, který byl posedlý démony a už dlouhou dobu nenosil oděv a nebydlel v domě, nýbrž hrobech. Když spatřil Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a hlasitě zvolal: "Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Žádám tě, abys mne netrápil." Ježíš totiž nečistému duchu přikazoval, aby z toho člověka vyšel. Neboť ho velice často zachvacoval; tehdy ho poutali řetězy a okovy a hlídali, ale on pouta vždy přerval a byl démonem hnán do pustých míst. Ježíš se ho zeptal: "Jaké je tvé jméno?" Odpověděl: "Legie", protože do něho vešlo mnoho zlých duchů. A prosil Ježíše, jen aby jim nepřikazoval odejít do pekelné propasti. Bylo tam veliké stádo vepřů, které se páslo na svahu hory. Démoni ho prosili, aby jim dovolil do nich vejít; on jim to dovolil. Tu vyšli z toho člověka, vešli do vepřů, a stádo se hnalo po příkrém srázu do jezera a utopilo se.

Když pasáci viděli, co se stalo, utekli a donesli o tom zprávu do města i do vesnic. Lidé se šli podívat, co se stalo; přišli k Ježíšovi a našli toho člověka, z něhož vyšli démoni, jak sedí u Ježíšových nohou oblečen a chová se rozumně. A zděšili se. Ti, kteří viděli, jak byl ten posedlý vysvobozen, jim o tom pověděli. A všichni obyvatelé gerasenské krajiny prosili Ježíše, aby od nich odešel, poněvadž se jich zmocnila velká bázeň. Vstoupil tedy na loď, aby se vrátil. Ale ten muž, z něhož vyšli démoni, ho prosil, aby směl být s ním; on ho však poslal zpět a řekl mu: "Vrat' se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh." I odešel a zvěštoval po celém městě, jak veliké věci mu učinil Ježíš./L.8,26-39/

Samotný fakt, že při uzdravování postižených lidí byli vyháněni démoni, bytosti jiného světa, svědčí o tom, že příčiny lidských obtíží nejsou v tomto světě. Však také ani záznam do knihy vašeho života se nepíše v tomto světě. Tento nejpřesnější a nejcitlivější zápis je pořizován v primárním světě. Na rozdíl od lidí, bytosti onoho světa věděly naprosto přesně kdo Ježíš byl, že mají co dočinění se synem Hospodina, Boha nejvyššího. Skutečnost, že obyvatel gerasenské krajiny se zmocnila velká bázeň svědčí o tom, že nevěřili v Hospodina. A pokud věřili, pak v takové bytosti onoho světa, které měly důvod ke strachu z Hospodina a přenesly jej na lidi, které měly pod svým vlivem.

Že Ježíš z útrap vysvobozenému muži řekl, aby svědčil o tom, jak veliké věci mu učinil Bůh a on přesto všude zvěstuje, že veliké věci mu učinil Ježíš, snad už raději ani nekomentovat. To by se jeden třeba neovládl a řekl by něco, čeho by mohl později litovat. Protože z každého planého slova, budeme skládat účty v den soudu.

Objasnili jsme si však proč, v tomto ojedinělém případě, Ježíš svým pozitivním činem v lidech paradoxně vyvolal velikou bázeň. Ve většině případů nad jeho učením a skutky zázračného uzdravení a vzkříšení mrtvých lidí **žasli**.

Stojí za připomenutí, že **ŮŽAS** je spontánní reakcí člověka na tomuto světě cizorodou sílu, na **Lásku**. Lásku, která má původ u Hospodina a je mu vlastní.

Podobná, naprosto spolehlivá reakce se u člověka dostaví v případě, kdy se setkává s **Pravdou**. Člověk je **OHROMEN** a ego zcela ztratí svou vrozenou schopnost polemizovat, prosazovat svou vůli a představy. Sám a dobrovolně se **pokoří**.

Na rozdíl od Pravdy, Lásku však neprovází pokora natož pokoření.

Ježíš si byl velmi dobře vědom, jak na lidi jeho slova a činy působí, co v nich vyvolával. Můj policejní čich mi však říká, že přestože všechno věděl, jedno zaručeně netušil. Že sám zažije **ŮŽAS**.
Protřete si dobře oči.

Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu. V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dozvěděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem. Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: "Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice." Ježíš mu na to řekl: "Šimone, chci ti něco povědět." On řekl: "Pověz Mistrě!" – "Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?" Šimon mu odpověděl: "Mám za to, že ten, kterému odpustil víc." Řekl mu: "Správně jsi usoudil!" Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: "Pohled' na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co

jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy.

Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku! Komu se málo odpuští, málo miluje." Řekl jí: "Jsou ti odpuštěny hříchy." Ti, kteří s ním byli u stolu, začali si říkat: "Kdo to jen je, že dokonce odpuští hříchy?" A řekl ženě "Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!" /L.7,36-50/

Zdá se to být naprosto banální příběh a přitom jde o dominantní událost Ježíšova pozemského života. Není pochyb kdo a proč to na něj nastrojil. Ježíš byl během čtyřiceti dní na poušti nepochybně velmi dobře připraven na pokušení jemuž musel odolat i zlo, které musel ustát. Ale na Lásku, na tu rozhodně připraven nebyl!

Však si taky dobře všimněte, přišlo to jako blesk z čistého nebe. Žena hříšnice k němu přistoupila *zezadu!* Zcela nečekaně, tak jak skutečná Láska přichází. Farizeus a všichni ostatní na to hleděli, pochybovali zda je to prorok, jakým právem jí odpuští hříchy, co to ale dělalo s Ježíšem, to nikdo neviděl.

Lidé se pohoršovali a Ježíš prožíval **ÚŽAS!**

Láska se netýká těla-formy. Láska se dotýká výhradně obsahu-duše. A Ježíšova vyjímečná duše byla dokonale zasažena. Lidé po Ježíšovi stále něco požadovali nebo očekávali. I žena, která dvanáct let trpěla výtokem krve očekávala, že po dotknutí se lemu jeho roucha bude uzdravena. Ale tato žena, hříšnice, nečekala naprosto nic!!!

Byl to ten nejryzejší projev lásky.

Dávala co měla nejcennějšího, dávala to se vši upřímností a bezprostředností, něhou, zdrženlivostí a nezištností. Nečekala naprosto nic, nechtěla být ani poznána.

Láska nepotřebuje slova.

Tak jako nefká nic žena hříšnice, ani Ježíš se jí na nic neptá! A my uchováme v dobré paměti Ježíšova slova.

Komu se málo odpuští, málo miluje.

Jestliže u Ježíše budeme obdivovat mimořádnou schopnost zachycovat farizeovy myšlenky, pak pro bytosti primárního světa to je schopnost základní. Nic se neztratí a není nic co jednou nebude odhaleno.

Pro Ježíše to byla událost naprosto mimořádného významu. Však také když ke konci jeho pozemské mise přišla chvíle, kdy sám chtěl projeviti svou velikou lásku těm, kteří jej ve zkoušce provázeli, vycházel z vlastního prožitku, který mu připravila právě tato žena, hříšnice.

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otcí; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iskariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vođu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom to však pochopíš.“ Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čistí.

Když jim umyl nohy a oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mne mistrem a pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte. /J 13,1-17/

Evangelista Jan podává jen jedinou, Petrovu reakci na Lásku. Pokud takto na Lásku reagoval Ježíšův favorit, pak si lze vytvořit spolehlivou představu, jaký zmatek a rozpaky prožívali ostatní učedníci, když i jim Ježíš umýval nohy. Farizeové na lásku pouze hleděli, ale učedníkům se Láska přímo *dotýkala* a přesto ani oni Lásku nepoznali. Jde o naprosto spolehlivý důkaz, že v Ježíšově době již židé nebyli toliko lidem tvrdě šje, ale i tvrdého srdce.

Ježíš to velmi dobře věděl. Projev jeho Lásky nic nechápajícím učedníkům by se tak mohl zdát žalostně tragickým, ale tak tomu vůbec nebylo. Tato scéna měla i jiné účastníky. Bytosti onoho světa i bohové na tuto scénu hleděli. Podobně jako pohoršení farizeové, ani bohové nic nechápali. Nerozuměli proč ten, který vyšel od Nejvyššího boha-Hospodina, měl moc jak nad lidmi, tak nad bytostmi jejich světa, proč se před lidmi takto ponížil? Kdyby jen

kývnul, ihned by mu přišli na pomoc. Vždyť dobře věděli, jak mu lidé usilovali o život. Proto nechápali, jak on první, který mohl své nepřátele lehce zničit, proč jim slouží jako by byl mezi lidmi poslední.

Právě tímto jednáním Ježíš usvědčuje většinu svých budoucích přívrženců ze zrady. Protože na rozdíl od nich, nebyl pokrytec. Ježíš nic nepředstíral, nic nehrál, on své nepřátele skutečně miloval! Vždyť mezi těmi, kterým umyl nohy byl i Jidáš o kterém dobře věděl, že jej zradí.

Nevím jak pro koho, ale pro mne je to jen další z důkazů, že Ježíš i když vypadal jako lidský jedinec, ve své podstatě byl Člověk.

Prvorozený syn Člověka.

Uběhlo 2000 let a již nemusíme židům závidět. Naše srdce jsou neméně tvrdá a kdo zaostal, je pouze natvrdlý. O lásce toliko dlouze a krásně hovoříme, ale opravdové lásky se bojíme. Ano, bojíme se, že ten, komu bychom dovolili aby nás dnes objal, mohl by nás zítra rdousit. Jsme přece zlí a víme to o sobě i o druhých.

Proto raději chytře hledáme lásku tam, kde nás zaručeně nenajde!

A tak až na vyjímky skutečnou lásku neznáme. Stojí vskutku za zamyšlení, jak a od koho se Ježíšovi poznání lásky dostalo.

Láska nepodezírá a nediskutuje, není o právech a povinnostech, sankcích a garancích. Láska pohrdá výčitkami i žárlivostí, ignoruje původ i věk, společenské postavení a o majetku ani nemluvě.

Skutečná Láska nesevazuje. Naopak, stejně jako víra osvobozuje.

Opravdová láska se však netýká pouze muže a ženy. Jen duše prožívá lásku. Nikoliv tělo, jak si dnes stále častěji myslíme. Díky tělu zná duše rozkoš, ale jen duše může zažít úžas.

A kdo úžas prožil, ten již nechce být milován - chce milovat.

Nechce být pochopen - chce pochopit.

Kde se však v lásce kvalifikovat? Utopické iluze se na školách neučí.

Ačkoliv, vědecky vzato - láska?

Není to mechanika a pár vzorců o tření!!

Ano, jedině utopista mohl vsadit na člověka a jeho budoucnost. Přejí však každému aby poznal jediného a největšího Utopistu!

Na místo utopické lásky v Ježíšově době již vše ovládal Rozum. Zákon si vyžadoval vykladače a proto přišli ke slovu tak zvaní „zákoníci“, kteří Zákon studovali a podávali žákům jeho výklad. Pro Ježíšovy současníky byla existence zákoníků naprostou samozřejmostí jako Zákon sám. Výklad Zákona ovládaly přísné zvyky a tradice, tak jak je tomu v moderním soudnictví. Volný výklad byl nemyslitelný. Zákoníci museli svým žákům předávat učení svých učitelů, kteří zase učili učení svých učitelů a mělo se za to, že *tradice* sahala až k Mojžíšovi. Tato ústní tradice výkladu Zákona byla až po smrti Ježíšově kodifikována v Mišně (opakování). Za Ježíšova života však existoval Zákon pouze v ústní podobě.

Zákon přikazoval Židům, aby každý sedmý den týdne světili a v tento den nepracovali. Znovu uvedu případ, který jistě stále máte v dobré paměti. Jde o nešťastníka, který za Mojžíše v den odpočinku sbíral dříví a zaplatil to životem.

Když Izraelci prodlévali na poušti, přistihli muže, který v den odpočinku sbíral dříví. Ti, kdo jej přistihli, jak sbírá dříví, přivedli jej před Mojžíše a Árona a před celou pospolitost. Dali ho střežit, neboť nebylo zřejmé, co se s ním má stát. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Ten muž musí zemřít. Celá pospolitost jej ukamenuje venku za táborem.“ Celá pospolitost jej vyvedla ven za tábor a ukamenovala ho, až zemřel, jak Hospodin Mojžíšovi přikázal./Nu.15,32-36/

V Ježíšově době se svěcení soboty již řídilo dopodrobna propracovanými pravidly, která přesně stanovila, co má být považováno za práci a co nikoliv. Uvedu jedno z mnoha pravidel, na kterém se všichni shodli a určovalo židům přesně, jaký druh „práce“ sobotu znesvěcuje.

Kdyby chudák stál venku a majitel domu uvnitř a chudák protáhl svoji ruku dovnitř a vložil cokoli do majitelovy ruky nebo z ní cokoli přijal a vynesl ven, je chudák vinen, zatímco majitel domu je nevinný. Kdyby majitel domu vystrčil svou ruku ven a vložil cokoli do chudákovy ruky

*nebo z ní cokoliv přijal a vnesl to dovnitř, je majitel vinen a chudák nevinen. Kdyby však chudák protáhl svou ruku dovnitř a majitel domu z ní cokoliv přijal nebo do ní cokoliv vložil a chudák vytáhl ruku ven, vinen není nikdo. A kdyby majitel domu protáhl svou ruku ven a chudák z ní cokoliv přijal nebo do ní cokoliv vložil a majitel to vnesl dovnitř, není vinen nikdo.*⁵

Přiznávám, že se mi z té učenosti zatočila hlava. A v Mišně je podobných pravidel více než sto. Ale zato jsem pochopil Ježíšovu marnou snahu lidem vysvětlit, že člověk, spoléhající výhradně na rozum, ve víře snadno zabloudí.

Ježíš židy otevřeně kritizoval, že svou *tradicí* zrušili slovo Boží. Ale to mu očividně nestačilo. Zcela záměrně konal zázraky v den odpočinku a otevřeně tak útočil na tradici. Neboť nikoliv Hospodin, ale lidská tradice posvěcovala sobotu. Lze si představit, jaký rozruch a pozdvižení musel mezi věřícími vyvolávat. Vždyť na jedné straně konal zázraky jakých nebylo od stvoření světa a současně vyzývavě porušoval tradici, kterou všichni Židé uctívali. Zcela pochopitelně tak uváděl všechny do zmatku a ve vládnoucí elitě, zosobňující tradici, vyvolával snahu po stejné odplatě, jaké se dostalo hříšníkovi za sběr dřeva v době Mojžíšově.

Že by ale někoho donutit k zamyšlení, *proč* tak činil, to ani omylem!

Na rozdíl od židů, nás nikdo nutit nemusí. Na místo odsouzení je třeba vynaložit maximální úsilí o pochopení.

Židé dobře věděli, že je jiná doba. Ale, rozumně vzato, bylo třeba udržet pořádek, ukázat lidu, kdo je pánem. Proto bylo nutno chátře připomenout co tradice obnáší. Jediné co díky tradici dodrželi, bylo trestání. Kdyby na místo vymyšlení co prací je a co není, stejné úsilí věnovali pochopení, co Hospodin svěcením dne odpočinku sledoval, udělali by lépe.

To by ale museli pochopit samotného Hospodina. Co vlastně sám Hospodin dělal onoho sedmého dne, když přestal konat veškeré své dílo. A to už vůbec nemluvě co den osmý a další?!

Všimněte si dobře. Opět jsme nuceni vrátit se až na samý začátek, protože tam došlo k osudovému selhání. Bez pochopení prvopočátku nemohou být pochopeny ani události pozdější.

Předně si připomeňme smysl Hospodinova tvoření. Na to jsme již našli věrohodnou odpověď. Hospodin přece strádal samotou a cílem jeho tvoření bylo získat svůj obraz, Člověka. V samotě, bez vlastního obrazu by pro Hospodina nebyl myslitelný další vývoj. V okamžiku, kdy stvořil Člověka, přestal konat veškeré své dílo.

Může se zdát, že období šestidenní budovatelské *aktivity* vystřídal období *pasivity*. Že po *velmi dobře* vykonané práci nastalo období klidu a zaslouženého odpočinku. Nemám sice představu jak je dlouhý jeden Hospodinův den, ale období oddechu, kdy se Hospodin mohl bezstarostně procházet zahradou Edenu za denního vánku, zkrátil Člověk na minimum.

A tak přestože Hospodin sedmého dne svou aktivitu ukončil, nebyl pasivní.

Šest dní Hospodin vytvářel vnější prostředí.

Sedmý den začal proces přetváření Hospodina.

Při dostatečném odstupu nelze přehlédnout proměny, kterými Hospodin prošel od samého počátku stvoření. Na počátku stvoření byl Hospodin bezpochyby mocný, stále se vyvíjející ve všemocného životadárce. Jestliže šest dní strádal samotou, pak sedmého dne, po selhání Člověka poznal co to je zklamání a emocionální utrpení. Ne náhodou právě na vrcholu zklamání a utrpení poznal Hospodin Lásku.

Byl to naprosto mimořádný okamžik. V dosavadním vývojovém procesu slabší a nižší, byli zákonitě nahrazováni silnějšími, dokonalejšími.

Ale Noe našel u Hospodina *milost!*

Jak poznáme, ničeho takového jako je odpuštění není žádná bytost onoho světa schopná. To pouze Hospodin, jako nejvyšší rozumová bytost, díky nezměrnému utrpení, které mu připravil Člověk se dostal do stavu, kdy byl schopen odpuštění, milosti a Lásky.

Hospodin si sám vybral Izrael aby mu prokázal svou lásku, v počátcích poznamenanou důvodnou žárlivostí. Ke své újmě Izrael nepoznal že jde o citový vztah. Lásku neopětoval a cit nahradil rozumem. Proto nemohli poznat o jakém Bohu to k nim Ježíš hovořil.

⁵ Humphrey Carpenter JEŽÍŠ, vyd.Odeon Praha 1994 str.66

Lidem se zpravidla stává, že na místo lásky vyznají pouze virtuální lásku. Člověk ustrne, žádá důkazy, žárlí, podezírá, vyčítá. A když se mu důkazů nedostává je přesvědčen, že není milován. Trýzní pak toho, kdo skutečně miluje. Nechápe, že opravdová láska nezná žárlivost, podezírání, výčitky, důkazy, neboť miluje člověka takového jakým je.

Láska to není buď všechno nebo nic.
Láska dává všechno a nežádá nic!

Rozumní se musí smát. Ano, je to k smíchu, protože nevědí, že sami jsou k pláči. Skutečnou Lásku neznají a nevědí, že má svá pravidla. Je to věrnost a nezištnost. A kdo není k Lásce vnímavý nepochopí ani Ježíšův příběh „*O marnotratném synovi*“

Řekl také: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘ I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.‘ Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujte a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit.

Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘ On mu řekl: ‚Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ /L 15,11-32/

Jedině, když se sami do Ježíšova příběhu zcela vložíte, máte šanci přiblížit se pochopení Lásky. Jestliže v podobenství „*O dělnících na vinici*“ šlo o střet lidské představy o Spravedlnosti s představou Boží, pak v tomto příběhu se střetává lidská představa Spravedlnosti s Láskou.

Rozumně vzato, kdo by nedal za pravdu staršímu synovi a neztotožnil se s jeho postojem, obzvláště, kdyby sám byl na jeho místě? Věci však nejsou takovými jakými se zdají. Nesmíme ulpět na povrchu. Je nutno rozpoznat Ježíšův záměr.

Lidem se vnucuje pochopení Lásky!

Staršímu synovi nemusíme upírat nic z jeho práv, a nesmíme jej ani podezírat, že by snad svého otce dostatečně nemiloval. Ale to jej ani v nejmenším neopravňuje rozhodovat o tom, koho Otec bude či nebude milovat! Zda se smí či nesmí nad návratem mladšího, ztraceného syna radovat!! Jestli mu může svou lásku projevit a jak by měla vypadat!!!

Ač velmi nerad, musím znovu připomenout. Všichni jsme zlí a proto i naše představy o Lásce jsou zlé - sobecké. Tváří v tvář pochopení tohoto podobenství bude mnohý otřesen, až pozná, jaké lidské **TABU** Láska je.

Kdo je jen trochu vnímavý, do zajista cítí, čím je tento příběh unikátní a jedinečný.

Je totiž nadčasový!

Naleznete-li odvahu k překročení rozumového pojetí tohoto příběhu, pak pochopíte, že stejná práva jako starší syn si tradičně osobují všechny církve!

Pokud vzpomenete čím u Hospodina propadli Mojžíš a Áron, pak s církvemi je to némlich tak.

Ne Hospodin!

Ale lidé!!

Církve, s naprostou samozřejmostí **tradičně** rozhodují o tom, koho má Bůh zatratit a koho milovat.

Pro vnímavého čtenáře by již nemělo být záhadou, proč Ježíš žádnou církev nezaložil a proč nic nenapsal.

Stejně není od věci vzpomenout první dva syny Člověka.
Kaina a Ábela.

Uvažte, že jen jeden poznal lásku. Že Ábel nikoliv a nemůže proto ani bratrovi odpustit. Jedině při hledání Lásky se budete Bohu přibližovat.

Láska se vyvíjí a zraje podobně jako víno. V době Ježíšově byl Hospodin již Lásky znalý Bůh, skutečný Otec. Odpouštějící, dokonalý, který stejně jako slunce, svítí na **hodné** i **nehodné**. Prostě na všechny zlé z nichž někteří, čas od času, bývají i hodní.

Jsme opět nuceni zabývat se otázkou co je smyslem našeho pozemského života. Zda člověk má měnit svět, nebo změnit sám sebe. Zda máme měnit **formu** či **obsah**.

Snad bylo pochopeno, že tělo-**forma** nežije, že je pouze oživováno. Život člověka zde na zemi má pouze dvě formy. Jednou formou je muž a druhou formou je žena. Není třeba vzájemně a dlouze se přesvědčovat, že za tisíce let jedna ani druhá forma nedoznala podstatnějších změn.

Forma je pomíjející. Co však prochází netušenými a nejdynamičtějšími proměnami je **obsah**-duše. Obsah na rozdíl od formy nezaniká.

O **obsah** by měl člověk pečovat a **formu** nezanedbávat. Nesrovnatelně snazší je však rozvíjení **formy**, a proto drtivá většina lidí zcela pochopitelně smysl svého života hledá ve vnějším světě. Neboť měnit sebe sama, **obsah**, svou podstatu, z toho, rozumně vzato, žádná sláva u lidí neplyne a navíc je to obtížné.

A tak se vždy nabízí dvě alternativy. Buď aktivně změnit sami sebe, nebo pasivně vyčkat až ve vnějším prostředí se neřešené problémy nahromadí, zákonitě na nás dopadnou a odpovídajícím utrpením si změnu vynutí.

A právě o tom jsou lidské dějiny.

Svěcením dne odpočinku měl člověk alespoň jeden den v týdnu věnovat přeměně sebe sama, přetváření své podstaty, vztahu s Hospodinem a ne aby věnoval svou veškerou aktivitu přetváření pomíjivého. Člověk by měl být schopen proměny stejně jako Hospodin. Jsme přece Jeho obrazem.

Nemám nejmenší pochybnost o tom, že pokud budete chtít Ježíše pochopit, sami již naleznete cestu. Nikomu nebudu vnucovat kým Ježíš byl či nebyl. K tomu se musí každý dopracovat sám. Když jsem před sedmi lety s Bibli začínal, myslel jsem si, že jsem zcela sám. Dnes vím, že tomu tak nebylo a není. Proto doporučuji vysokou obezřetnost při poznávání zákonitostí, jimiž jsou oba světy vázány.

Podobenství byl jediný způsob jak mohl Ježíš lidem přiblížit pochopení těchto vztahů. V tom následujícím „*O nepoctivém správci*“ nám podává informace zásadního významu.

Svým učedníkům řekl: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že špatně hospodaří s jeho majetkem. Zavolal ho a řekl mu: ‚Čeho ses to dopustil? Slož účty ze svého správcovství, protože dále nemůžeš být správcem.‘ Správce si řekl: ‚Co budu dělat, když mne můj pán zbavuje správcovství? Na práci nejsem, zebrať se stydím. Vím, co udělám, aby mne někde přijali do domu, až budu zbaven správcovství!‘ Zavolal si dlužníky svého pána jednoho po druhém a řekl prvnímu: ‚Kolik jsi dlužen mému pánovi?‘ On řekl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; rychle sedmi a napiš nový na padesát.‘ Pak řekl druhému: ‚A kolik jsi dlužen ty?‘ Odpověděl: ‚Sto měr obilí.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; napiš osmdesát.‘ Pán pochválil toho nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Vždyť synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější, než synové světla. Já vám pravím: I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele; až majetek pomine, budete přijati do věčných přibytků.‘/Luk.16,1-9/

Skutečné pochopení tohoto příběhu je snadné. Ale pro toho, kdo by jej vykládal jen v podmínkách tohoto světa je to nemožné. Při dostatku peněz si můžete vyžádat právní rozbor nebo filosofickou expertizu. Ale čím větší vědec, tím žalostnější bude výsledek. Nepoctivý správce vždy vyjde jako podvodník, zločinec. Jediné co máte u intelektuála za peníze zaručeno, že pro Pána nalezne omluvu za schvalování zločinu.

Přitom Ježíš přináší lidem nesmírně důležitou informaci, kterou však lze objevit pouze při porozumění, že jde o vztah dvou světů. Ostatně tím skutečně, i když jen mimochodem, uznáte Ježíšův původ. Pro nás, pro lidi je tou nejdůležitější informací, že bytosti onoho světa, synové světla, bohové, nejsou ničeho takového schopni. Jsou na tom hůře jak intelektuálové u nichž byste zadávali odborné expertizy. Ani tyto nesrovnatelně vyšší a intelektuálně vyspělejší bytosti nejsou schopny milosrdenství. A to ani falešného odpuštění, jako náš nepoctivý správce, natož aby dokázali skutečně odpustit.

Právě jejich chladná bezchybnost jim v tom brání. Neznají co je cit a láska. To zná jen jediný bůh.

Bůh nad všemi bohy.
Hospodin.
Hospodin a člověk!

V dnešní době již nemáme s bytostmi onoho světa přímý styk. Nevidíme je a nemají na nás přímý vliv. Neohrožují nás víc než reklama či vystavené zboží v hypermarketu. Iniciativa musí vždy vyjít od člověka. Nákupu lahve whisky zpravidla předchází představa. Bytosti onoho světa reagují jen na naši aktivitu bez vlastní iniciativy a zaujatosti. Jejich reakce je přesná, a záleží na člověku jaká bude jejich reakce. Má se to podobně jako s whisky, kdy reakce záleží na člověku zda láhev otevře a jaké množství vypije.

Bytosti onoho světa mohou naše myšlenky *indukovat*, posilovat. Neustále se pohybujeme v indukčním poli, ale výtvoři myslí dokáže naše srdce ovládat. Jen ve spánku je tomu jinak. To pouze přijímáme, ale nic nekonáme.

Tyto bytosti nejsou zlé, jejich mnohdy obrovská moc, kompetence a působnost byla Hospodinem při stvoření přesně vymezena. Přitahují je naše myšlenky, představy, které mohou indukovat a posilovat a tak se na našich dobrých či zlých činech v tomto světě podílet.

Čtyři svědectví o Ježíšově životě dávají nevyčerpatelné možnosti. Někdo nenalezne čas na vlastní studium Bible a tomu doporučuji k dobrému zapamatování Ježíšovo univerzální pravidlo. Provede každého spolehlivě úskalími každodenního pozemského života i bez hlubší znalosti Zákona.

Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jedněte s nimi; v tom je celý Zákon i Proroci/Mat.7,12/

A pokud si přece jen čas najdete, buďte obezřetní. Pamatujte, že věci nejsou takovými jakými se zdají být.

Všichni, kdo Jidáše ostouzejí jako zrádce, otevřeně popírají Ježíšův božský původ, neuznávají že měl moc nad všemi lidmi. Jidáš sice sehrál roli zrádce, ale kdo tuto roli sehraje rozhodl Ježíš. Nikdo si neumí představit s jakou bolestí Ježíš mezi svými dvanácti nejbližšími vybíral. Nemáte dobrou představu o obětování a oběti. Každý člověk na Ježíšově místě by, rozumně vzato, vybral toho nejhoršího. Byl to ale Hospodinův plán, proto musel Ježíš obětovat jednoho z nejlepších a nejmilejších.

—, „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl třít jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“ Rekl mu : „Pane, s tebou jsem hotov jít do vězení a na smrt.“ Ježíš mu řekl: „Pravím ti Petře, ještě se dnes ani kohout neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.“ /Luk 22,31-34/

Petr a Jidáš byli ti nejlepší a jen proto, že Ježíš za Petra prosil, nepadla na něj role zrádce. Proto znovu a naléhavě připomínám.

Věci nejsou takovými jakými se zdají být.

Logion 29

Ježíš řekl.

Když tělo vzniklo kvůli duchu, je to zázrak.

Jestliže však duch vznikl kvůli tělu,

je to zázrak nad zázraky.

Ale já se dívám, jak toto velké bohatství se usídlilo v takové chudobě.⁶

Logion 5

Ježíš řekl:

Poznej, co je před tou tváří,

⁶ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ♦I♦ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

*a zjeví se ti to, co je ti skryto.
Není totiž nic skrytého,
co nebude zjeveno.*

Logion 82

Ježíš řekl:

*Kdo je mi blízko, je blízko ohni,
a kdo je ode mne vzdálen,
je vzdálen od království.*

Logion 102

Ježíš řekl:

Běda jim, farizeům.

*Jsou podobni psu, který leží ve žlabu pro dobytek.
Ani nejí, ani nenechá jíst dobytek.*

Luminiscence

Cíl mám sice na dohled, ale cesta je spletitá. Zbývá mi jen pár chvil a tak, pokud bych sám nedošel, vydám vše, aby došli ostatní. I když těžiště pozornosti přenesu do současnosti nepustím ze zřetele nic co jsme na společné cestě Starým a Novým zákonem poznali.

Nepochybuji o tom, že pokud se mi podařilo získat nějaké sympatie, pak většinu jsem ihned ztratil ve chvíli, kdy jsem zmínil Astrologii, nahlížení jiného světa, bohy a jejich vliv na lidi a náš svět. Rozumně vzato, něčemu takovému, dnešní sebevědomý, rozumem vyspělý člověk již nemůže uvěřit.

I já bych se tomu rád a ze srdce zasmál, jen kdyby to nebylo k pláči.

Zkuste si zodpovědět otázku, kde berete své představy. Je to velmi důležité, protože jak víme **výtvary myslí**, představy, předcházejí **výtvarům srdce**, našim činům. Jen sotva kdo dnes řekne, že pramenem představ je mu vlastní rodina a není to již ani církev. Soudobými prameny představ jsou knihy, noviny, film, reklama a zejména televize.

Dnešní lidé již nemají schopnost svými smysly nahlížet primární svět a jeho bytosti. Svět kde Člověk žil a z něhož byl vyhnán. Vyhnáním ale rozhodně tento svět nezaničil. A nespolehejte, že zanikne pokud jej budeme ignorovat a popírat ještě déle a pečlivěji.

Jen sotva kdo z lidí si uvědomuje, že náhradou za tento reálný primární svět si lidstvo vytváří vlastní, **virtuální** primární svět. Okny do tohoto světa nám jsou knihy, noviny, časopisy, filmy, reklamy. Ale nejdokonalejším oknem je **TV** a **PC** obrazovka. Právě z tohoto virtuálního světa dnes moderní lidé čerpají životně důležité primární představy pro výtvary svého srdce, pro své činy.

Je to svět známých i neznámých, uctívaných i proklínaných bohů a polobohů. Malých a velikých božstev z nichž nejmocnějšími jsou dnes **TV** božstva. Podobně jako naši dávní předci, můžeme do tohoto reálného jsoucna **lidských bohů** pouze nahlížet. Někteří šťastlivci je dovoleno v **TV** vystupovat či jinak na **TV** profitovat, ale mezi bohy není chátře přístup dovolen.

Ti nejmocnější **TV** bozi-producenti mají moc lid spolehlivě ovládat. Chátře dodávají nezbytné představy, koho má milovat a nenávidět, proti komu bojovat a za kolik co kupovat.

Na rozdíl od skutečných bohů a bytostí primárního světa, poskytují svým přívržencům pouze iluze. Lidmi nejžádanější iluzí je nezávislost, svoboda a demokracie. Člověk si pak již sám vytvoří falešnou představu o smyslu svého vlastního života. Nejdůležitější však je aby chátřa žila v iluzi o lidech, které vyznává za bohy.

Na rozdíl od skutečných bohů jsou to ale jenom lidé. A žádný člověk, pokud jste nezapomněli, nepřestává být zlý a to ani v čase hojnosti a spokojenosti, kdy bývá hodný.

Není to nic nového pod slunce a za uvedení stojí 2.500 let stará slova proroka Jeremiáše

V mém lidu se objevují svévolníci, rozhlížejí se, krčí, jako ptáčníci líčí past a lapají lidi. Jako klec je plná ptáků, tak jsou jejich domy plné lstí. Proto se stali velkými, zbohatli. Tuční jsou, tlustí, zlé události netečně přecházejí, nikoho neobhájí, ani sirotka, a přesto je provází zdar. Za právo ubožáků se na soudu nepostaví.

Což je za to nemám potrestat? Je výrok Hospodinův. Což takový pronárod nemá postihnout má pomsta? Úděsná, otřesná věc se děje v zemi. Proroci prorokují klamně, kněží vládnou na vlastní pěst a můj lid to má rád. Co však uděláte až nastanou věci poslední?/Jr. 5,26-31/

Již si nevzpomínám ve kterém řeckém chrámu je k vidění mezi sochami Hojnosti, Bohatství a dalšími i socha Pravdy.

Její tvář je hrozná.

Ano, Pravda je hrozná!

A to lid nemá rád! Jedině na to, co má člověk rád, na to jej lze spolehlivě nacytat.

Díků své policejní praxi jsem poznal i **TV** štáb v akci, při natáčení dokumentu o drogách. Když můj kolega po **TV** redaktorovi neodbytně vyžadoval objektivitu, uklidnil jej jeden z **TV** bohů upřímnou odpovědí.

„Jaká objektivita? My to do nich pustíme a at' se z toho poserou.“

Ano vážení věřící i skeptici, ani o tom nevíte a máte se posrat z toho co vám mediální božstvo podává. Vrcholem snažení virtuálních bohů je, abyste byli posraní už když jdete své oblíbené noviny kupovat, a vybíráte, který **TV** program budete sledovat. Jste svým bohům k smíchu, neboť máte v gatích naděláno a vůbec to nevíte!

Ale copak, snad nejste uraženi?

Tříkrát běda pošetilci, jenž by **TV** bohům vzdoroval!

Takže vážení věřící i skeptici, co vůbec o životě víte?!

Jen si představte, pokud to sami ještě vůbec dokážete, že by přestaly vysílat všechny **TV** a rozhlasové stanice. Žádné video, kino, noviny ani knihy. Jenom lidé a živá realita. Většinou lidí, virtuálním božstvem opuštěným by se zhroutil dosavadní život. Člověk by rázem poznal, jak hluboce byl vykořeněn z prostředí v němž reálně žije.

To proto archeologům nad vykopávkami zůstává rozum stát, když nemohou v našem světě „vyhrabat“ příčinu zániku dávných a vyspělých civilizací. Příčina je ve světě primárním. To lidé ztratili kontakt se svými bohy. Jejich ochrana, bohové od nich odstoupili.

Podobně dnes lidem zůstává rozum stát nad hrůzami, jaké dokáží již děti vykonat. Mysl dnešních dětí ale přece nemusí žádné vlastní představy produkovat. Stačí jen některého z **TV** bohů imitovat, sehnat si revolver či lépe samopal a vyčistit svou třídu od zlých nepřátel. A stejně jako se s **TV** bohy nad dětskou brutalitou děsíme, nic nechápeme a nevinné rodiče slepě soudíme.

Věřím, že již bylo pochopeno, proč si Hospodin hnusil modly a proč prostřednictvím svého lidu v tomto světě proti nim vedl nelítostný boj.

V současnosti již bytosti primárního světa nemají **přímý** vliv na náš život. Také proto jsme plně odpovědní za své jednání. A podle toho bychom se také měli zachovat.

Nebude to ale vůbec snadné!

Vytvořil se všemocný virtuální svět a lid má své bohy a modly velmi rád!!

Pokud se však chceme s problémy současnosti skutečně a čestně vyrovnat, nezbývá než pochopit dávné události, jejich podstatu a vliv na současnost. Je nutné uznat, že na rozdíl od všech ostatních národů jedině Izrael byl ve svém vývoji na božstvech nezávislý. Že Starý a Nový zákon, se týká jediného, židovského národa. Jde o historii vztahu židů s Hospodinem, Bohem všech bohů.

Přestože je dnes osobnost Ježíše vyznávána všemi jinými národy jen ne židy k nimž přišel, nezměnilo to naprosto nic na tom, že Hospodin, Bůh všech bohů, zůstal věrný židovskému národu. A to bez ohledu na ty, kteří odešli hlásat novou víru k jiným národům, kde se ujala jako křesťanství.

Zapamatujte si velmi dobře.

Hospodin zůstal židům věrný!

Hospodin nikam s nikým neodešel. Pouze se od židů odvrátil a dopustil na ně zlo. Proto mohli být rozehnáni do všech zemí světa.

Jde o případ, kdy židé narazili na „**kámen úhelný**“. Nebyli ochotni konat Hospodinovu vůli dobrovolně, přímo. Proto Hospodin prosadil svou vůli donucením, nepřímou. Židé si zvolili tragickou alternativu uskutečnění Hospodinovy vůle.

Na rozdíl od všech ostatních bohů a bytostí onoho světa zůstal Hospodin svému lidu věrný, neopouští jej a dokáže mu odpustit.

S ohledem na utrpení, kterým židé prošli za poslední 2000 let lze o tom mít nejhlubší pochybnost. Lidstvo má dosud v dobré paměti hrůzy 2.světové války a holocaust. Chtěl-li však Hospodin aby židé vykonali jeho vůli, nemohl jinak než na ně dopustit zlo. Jen vzpomeňte na egyptské otroctví. Kdyby židé netrpěli, nikdy by se z Egypta nehnuli.

A výsledek se dostavil!

Na hlavní scéně světového dramatu se opět objevil Izrael. Hospodinem, Bohem všech bohů, vyvolený a milovaný, Jeho prvorozený syn. Je sice ve stejném pokušení, jako jeho předkové vypínat se a vychloubat, že se „**vysvobodil vlastní rukou**“. Kdo však vidí, ví své.

Pokud snad Izrael nepoznal čas, kdy Hospodin, Bůh všech bohů, se k němu sklonil, pak nás ostatní to již nesmí nechat lhostejné. Protože, pokud nebude Hospodinova vůle lidmi naplněna s pokorou, dobrovolně, pak tradičně tragická varianta nás nikoho nemine.

Závěr druhého tisíciletí byl ve znamení globální a všeobecné industrializace lidské společnosti. Ne náhodou bylo toto období poznamenáno krizí víry. Po utrpení 1. světové války lidé přicházeli do kostelů a naléhavě se ptali.

Kde byl Bůh, když jsme trpěli?!

Jak takové hrůzy mohl dopustit?!

Jaký je vlastně Bůh?!

Žádná církev nenalezla uspokojivé vysvětlení. A když lidé za krátko zažili ještě větší hrůzy a utrpení 2. světové války, nemělo již smysl návštěvou kostelů ztrácet čas.

A já přesto přesevše nemohu uvěřit, že by na to za 2000 let žádný intelektuál nepřišel. Když já, samotný sám, si čas na psaní musím od šlapání zelí utrhnout. Spíše bych řekl, že duchovní vůdci nechtějí své ovečky zneklidňovat.

Tak jako lidem nikdo neřekl, že protikladem Dobra není Zlo, ale člověk. Stejně tak lidem zůstalo utajeno, že Hospodin, Bůh všech bohů, nikdy nebyl s křesťany. Hospodin, Bůh všech Bohů, ani na chvíli nebyl s nikým jiným než se židy!

Každý člověk, který šel v 1. světové válce za císaře, cara a svého pána bojovat měl na své straně své tradiční božstvo. Ale při žádné válčící straně nestál Hospodin, Bůh všech bohů. V tomto světě nevede Dobro zápas se Zlem. Zlo zápasí jen samo se sebou. Ve válce může zvítězit jen větší Zlo nad menším. Dvacet let míru, mezi dvěma světovými válkami, to nebyl čas, kdy Dobro nad Zlem zvítězilo. To Zlo se pouze unavilo. Odpočívalo, lízalo si rány, nabíralo síly, aby opět samo se sebou zápasilo.

Adolf Hitler k uskutečnění svých zlých představ získal na svou stranu velmi mocné božstvo. Vždyť musel, tak jako Jidáš, posloužit uskutečnění Hospodinovy představy. Všem židům bylo nutno způsobit nezměrné utrpení, mnoho tradičních hodnot v celém světě rozbít a rozvrátit, aby ve vhodný čas bylo možno základ novému Izraeli položit.

Každý kdo ve 2. světové válce bojoval měl při sobě své tradiční božstvo, komunistický Sovětský svaz nevyjímaje. Dobro však nezdolalo Zlo. To Zlo, ve správný čas, své síly na jedné straně spojilo aby Hitlerovu moc zlomilo. Hitlera jeho božstvo opustilo a svou přízří se na druhou stranu přiklonilo.

Druhé světové válce ani pořádně neodzvonoilo a dravé Zlo by s chutí, válkou vyčerpaného spojence porazilo. Že se však poučilo, ruce si válkou již nešpinilo. Prostě ho uzbrojilo. A ve chvíli, kdy Zlo komunismu bylo *hodné*, snadno jej s pomocí virtuálního primárního světa rozložilo.

Zřejmě již tušíte, kterému „šťastlivci“ božstva všech zlých poražených nyní věnují svou náklonnost.

Ano, komu jinému, než vždy vítězným Spojeným státům Americkým!

Když po barbarském útoku na WTC v New Yorku prezident USA. Georg Bush, hrozil teroristům tvrdou odvetou a končil slovy, „*Bůh žehnej Americe*“, jedním si mohl být absolutně jist. Jeho představy budou podporovat bozi všech zlých, dosud Amerikou poražených.

Vedou je ruku v ruce bozi Hitlerovi a Stalinovi!

Však jediný bůh - Hospodin, Bůh všech bohů - mezi nimi zaručeně nebude.

Hospodina, Boha všech bohů, si nemůže člověk za boha vyvolit, On jediný si za svůj lid vyvolil Izrael a tomu je věrný. Hospodina si lze pouze naklonit. Jako abímelek a píkol a později i jejich přítel Achuzat si naklonili Hospodina prostřednictvím smlouvy s Abrahámem a Izákem. /Gen.21,22 a 26,26/

A nebo, podle Ježíšova návodu, je nutno odpustit a pak i tomu kdo skutečně odpustil bude Hospodinem, Bohem všech bohů, odpuštěno.

K tomu je však třeba vnímavého srdce. Ale srdcem Američanů, ani Židů si nejsem vůbec jist.

Již v době Ježíšově byli židé lidem tvrdého srdce a za dva tisíce let se vnímavějším rozhodně nestali. Stačí připomenout Karla Marxe a jeho teorii o nesmiřitelnosti třídního boje. Je to učení „*kamenného srdce*“ přitom samotný Velký učitel život skutečných dělníků nikdy nepoznal. Další slavný žid, který lidstvo, svým učením o psychoanalýze, mimořádně poznamenal, byl bezesporu profesor Sigmund Freud. Sám s oblibou citoval jiného žida H.Heina „*Neprátelům se musí odpouštět, ne však dříve, než visí na šibenici.*“ A dodával. „*O věšení máme důkazů hodně o odpouštění žádné.*“ Co bylo Marxovi i Freudovi společné, že své teorie neuplatňovali doma, ve svých rodinách. Freud byl nejstarší syn panovačné ženy a oba dva vládli silnou rukou jeho pěti mladším sestrám. Po čase přijala také jeho manželka podřízenou roli v manželství. Dědala pro něj všechno, dokonce mu i vytlačela pastu na zubní kartáček. O svých myšlenkách s ní Freud nikdy nehovořil a ona je v rodinném kruhu stručně odbývala: „*Ženy mají problémy stále, ale nepotřebují žádnou psychoanalýzu na to, aby je zvládly. Po přechodu získají větší klid a odevzdanost.*“ Svě myšlenky neuplatňoval ani u svých dětí. Když chtěl dát svým synům poučení o sexu, poslal je k rodinnému lékaři. Jeho vlastní chování na veřejnosti bylo vždycky zcela bezúhonné.⁷

Židovské „*kamenné srdce*“ mohl pohnout jedině národ židovskému srdci velmi blízký. Židovskému srdci imponující, ještě tvrdší. Bylo to „*ocelové srdce*“ německé!

Než však budu pokračovat, musím se upřímně přiznat. Mne osobně nezasáhl veliký Marx, slavný profesor Freud, ani věhlasný Heine. Tak jako byl Hospodin hluboce zasažen slovy Sáry, které pronesla při narození syna Izáka, já byl zasažen slovy paní Freudové. I já jsem si jasně uvědomil, že naše naděje závisí stále více na ženách.

S ohledem na genocidu židovského národa by se mohlo zdát utrpení holocaustu přece jen nepřiměřené a nespravedlivé. Ale není tomu tak. Je to jen další dobrá příležitost, jak se lze pochopením historie židovského národa vyvarovat opakování obzvlášť nebezpečných chyb. Ne bezdůvodně Hospodin zakazoval židům půjčovat na úrok. A to prosím v době, kdy nebylo lidem známo, co dokáže finanční kapitál!!

Je to i vhodná příležitost pro citaci

„Kapitál,“ praví „Quarterly Reviewer“, „se vyhýbá křiku a hádkám a je bázlivé povahy. To je pravda, ale není to celá pravda. Kapitál má strach z nedostatku zisku nebo velmi malého zisku, jako příroda má strach z prázdna. Má-li kapitál dostatečný zisk, nabývá odvahy. Stačí zajistit deset procent, a možno ho použít všude; při 20 procentech se stává živým; při 50 procentech dá přímo v sázku vaz; při 100 procentech rozdupe všechny lidské zákony; při 300 procentech není zločinu, jehož by se neodvážil, třeba by mu hrozila šibenice. Budou-li křik a hádky vynášet zisk, bude je kapitál podněcovat. Důkaz: podloudnictví a obchod s otroky.“(T.J. Dunning: „Trades' Unions etc.“, str. 35, 36.)⁸

Půjčování peněz na úrok je totiž ten nejoshiřejší a nejnebezpečnější způsob, jak se nic netušící člověk může vydat na milost a nemilost tomu nejhoršímu lidskému zlu.

Když půjčujete či investujete peníze, musíte mít naprostou jistotu k jakému účelu budou vaše peníze použity. Nesmíte být lhotejní v jaké špíně je kdo otočí. Protože s úroky se vám jako příslušenství dostane i odpovídající účast na utrpení s jakým bylo úroku, zisku dosaženo. A jak vidno, čím větší úrok či zisk, tím větším utrpení a zlo jeho dosažení zpravidla provází.

Tomuto světu vládne Satan, zosobněná Spravedlnost. Každému vrací přesně a jen to co svým jednáním zapříčinil. Oko za oko, zub za zub.

To židé vybudovali a ovládli světový kapitálový trh. Po 400 let nebylo války, obchodu s otroky, velkých projektů, zejména zbrojního průmyslu dravě se rozvíjejícího kapitalismu, které by židovský finančně kapitál nesubvencoval.

⁷ Paul Johnson DĚJINY ŽIDOVSKÉHO NÁRODA, str.394, vydalo nakladatelství Alexandra Tomského ROZMLUVY v roce 1996

⁸ Karel Marx KAPITÁL díl první str. 802, vydalo Státní nakladatelství politické literatury Praha 1954

Holocaustem se Židům dostalo jen spravedlivého příslušenství k ziskům, které jim za 400 let vynesl finanční kapitál z lidského utrpení.

Myslím, že nastal čas, abych uvedl 2500 let starou představu Hospodina, Boha všech bohů. Buďte pozorní a ať je srdce každého ke slově proroka Zachariela co nejvnímavější. Nejde jen o současnost. Jde již o všechno.

Toto praví Hospodin zástupů: Hle, zachráním svůj lid ze země východní i země, kde slunce zapadá. Přivedu je a budu bydlet v Jeruzalémě. Budou mým lidem a já jim budu Bohem věrným a spravedlivým.

Toto praví Hospodin zástupů: Jedněte rozhodně, vy, kdo v těchto dnech slyšíte z úst proroků tato slova o dni, kdy byl položen základ domu Hospodina zástup, aby byl zbudován chrám. Před těmito dny nebylo totiž co dát za lidskou práci, natož za práci dobytka. Kdo vycházel a vcházel, neměl pokoj od protivníka, dopustil jsem, že všichni stáli proti všem. Ale nyní nebudu jednat s pozůstatkem tohoto lidu jako za dřívějších dnů, je výrok Hospodina zástupů. Vzejde setba pokoje: vinná réva vydá své plody, země svou úrodu a nebesa svou rosou. To všechno dám jako dědictví pozůstatku tohoto lidu. Jako jste byli zlořečením mezi pronárody, dome judský a dome izraelský, tak budete požehnáním, až vás zachráním. Nebojte se! Jedněte rozhodně.

Toto praví Hospodin zástupů: Jako jsem pojal úmysl naložit s vámi zle, když mne vaši otcové rozlútili, praví Hospodin zástupů, a nelitoval jsem toho, teď naopak mám v úmyslu obdařit v těchto dnech Jeruzalém a judský dům dobrem. Nebojte se! Konejte toto: Mluvte každý svému bližnímu pravdu. Vynášejte ve svých branách pravdu a pokojný soud. Nezamyšlejte nikdo ve svém srdci proti bližnímu nic zlého. Nelibujte si v křivé přísaze. To všechno nenávidím, je výrok Hospodinův..“

I stalo se ke mně slovo Hospodina zástupů. „Toto praví Hospodin zástupů: Půst čtvrtého, půst pátého, půst sedmého a půst desátého měsíce se judskému domu obrátí v radostné veselí a utěšené slavnosti. Jen milujte pravdu a pokoj!

Toto praví Hospodin zástupů: Znovu budou přicházet národy a obyvatelé mnoha měst. Obyvatelé jednoho města půjdou do druhého a řeknou: »Pojďme si naklonit Hospodina, pojďme vyhledat Hospodina zástupů. Já půjdu také.« A budou přicházet četné národy i mocné pronárody, aby hledaly v Jeruzalémě Hospodina zástupů a naklonily si ho.

Toto praví Hospodin zástupů: V oněch dnech se chopí deset mužů z pronárodů všech jazyků pevně cípou roucha jednoho Judejce a řeknou. »Půjďme s vámi. Slyšeli jsme, že s vámi je Bůh.«/Za8,7-23/

Nevíím jak je komu po těle? Ale starý policejní pes větří veliké věci. Ani chlupy mne z vyděšení nechtějí poslouchat. Hospodin, Bůh všech bohů, nikdy nemluvil do větru a pokud před 2500 lety pojal tuto představu, tak jasně cítím, že se již začíná naplňovat. 400 let muselo uběhnout aby se slib daný Hospodinem Abrahámovi o uvedení potomků do země zaslíbené do slova a do písmene mohl realizovat. A že jsem z Čech, vidím Mistra Jana Husa, husity, národní tragédií roku 1620, přičtu 400 let a kolena se mi začínají podlamovat.

Že se to nastane, tím si může být každý absolutně jist. Na konečném výsledku nic nezměníme! Těch deset mužů z pronárodů všech jazyků v Jeruzalémě jednoho dne bude přesně podle Hospodinovy představy stát. Pevně se budou držet roucha jednoho Judejce a všichni do jednoho projeví Hospodinovi, Bohu všech bohů, svou pokoru. To jen na nás dnes záleží, zda to pochopíme a nebo budeme Hospodinově představě vzdorovat. Zda zvolíme vlastní, tradičně tragickou cestu, kterou nás Hospodin, Bůh všech bohů, bude beztak spolehlivě ke svému cíli hnát!

A pokud ti, co mají plno rozumu a v gatích naděláno, mají odvahu ještě pochybovat, nebo se mým slově dokonce smát, těm mohu pošeptat.

Toho dne muži budou plakat, ale **jejich** ženy na ně budou hrdé!

Na počátku té dávné představy, kterou se Hospodin rozhodl realizovat, byla Ježíšova mise. Hospodin věděl, že jeho lidu není přímé pomoci a proto musel i ostatní národy do svého kolosálního projektu angažovat. Je to jedinečná a neopakovatelná příležitost, jak lze na Hospodinově plánu profitovat. Nelze se divit, že k realizaci této kolosální Hospodinovy představy bylo třeba 2000 let, 5x více obvyklého času. Že se začíná uskutečňovat je jasným znamením samotný vznik nového Izraele. Nejen pro Židy dodnes zázračná a neuvěřitelná skutečnost.

Otázkou však je, jak Hospodinovu představu realizovat? Co nás k Židům pevně váže je slepá nenávisť za to, že nechali Ježíše popravít. Ale tím nejhlubším a oboustranně nejsilnějším poukazem je nepochopení Ježíše na obou stranách barikád.

Na jedné straně židé, kteří Mesiáše očekávali, ale pro své tvrdé srdce nepoznali kým Ježíš byl. Na druhé straně ti, kteří v něj sice uvěřili, ale stejně nepochopili a učinili z něj modlu.

Zdá se to být neřešitelná situace. Každý rozumný člověk by řekl, že smířit tyto dva absolutně nesmiřitelné tábory nepůjde.

Ne, že to nepůjde.

Tradičním postupem to nepůjde!

A pokud se chcete držet tradice, pak s vámi osobně to nepůjde.

Díků Ježíšovi to však půjde, pokud dokážete pochopit jeho následující metodologii.

Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Anebo jak to, že říkáš svému bratu: ‚Dovol, ať ti vyjmu třísku z oka‘ – a hle, trám ve tvém vlastním oku! Pokrytče, nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.

Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás./Mt.7,1-6/

Předpokladem úspěchu je, a to bez ohledu na druhou stranu, zda si sami dokážete vyjmout ze svého oka svůj vlastní trám. Stáří dřeva je 2000 let. A za tu dobu se trám usadil stejně pevně jak v oku křesťana, tak i v oku žida.

- Trámem v oku křesťana je přesvědčení, že po 2000 let s nimi byl Hospodin, Bůh všech bohů.
- Trámem v oku žida je přesvědčení, že Ježíš nebyl Mesiášem, synem Hospodina, Boha všech bohů.

Jedna ani druhá strana si tak nemá absolutně co vyčítat.

Nebo si někdo myslí, že jedné či druhé straně se tento pevně usazený trám bude snadněji z vlastního oka vyjímat.

Vždyť židé se 2000 let kolektivně utvrzují, že Ježíš Mesiášem nebyl a teď by tomu mělo být naopak?!

A křesťané se zase 2000 let kolektivně blamují že s nimi je Hospodin, Bůh všech bohů.

Je na každém jednotlivci, zda dál bude se svým trámem v oku chodit spát. Trám ve vašem oku vám nikdo nemá co vyčítat, neboť je na tom zrovna tak.

To není příležitost konvertovat a přesvědčovat, druhého soudit a **pokořovat**.

Nyní se ukáže, zda jeden, každý sám! Křesťan i hinduista, muslim i žid, kdo bude sám schopen před Hospodinem, Bohem všech bohů se **pokořit**.

Je třeba židům dnes a denně děkovat, že díky jim a poznání vlastního omylu se nám dostalo pochopení života. Nechceme od nich nic, snad jen aby nás pochopili a pokud to dokáží, aby nám i odpustili. Jedině účinkem Lásky se může tvrdé srdce proměnit. A pokud židy probudíme, věřte, že i Hospodina, Boha všech bohů, si nakloníme. Neboť židé by se bez nás, bez cizí pomoci, trámu ve svém vlastním oku nikdy nezbavili.

Je to jedinečná a společná šance, kterou všem lidem dal Hospodin, Bůh všech bohů. Proto jen na nás záleží. Vždyť je stále ještě mnohé dobré co si můžeme vzájemně dát.

A že mi v oku ještě tříška zbyla?

Ruce pryč od zřítelnice mého oka!!

Jedině ženě.

Židovské ženě, vnímavého srdce, dovolím aby mi z oka mou třísku vyňala. A doporučuji to i naopak. Protože ženy se musí víc angažovat.

Nesmíme však mužskou hysterii podcenit. Naprosto jistě se najdou ti co mají mnoho rozumu, tím víc i v gatích naděláno a Lásku neznají.

Ti budou všechny děsit prohrou a porážkou.

K tomu nabízím myšlenku, kterou vyslovil mému srdci blízký, nekonvenční astrolog XX. století, Dane Rudhyar.

Skutečnost porážky není nejdůležitější; nejmíc záleží na tom, jaký význam své zdánlivé porážce dáme.

Přišel čas končit, protože jsem vydal vše co bylo potřeba. Víím, že vůči pozornému a vnímavému čtenáři mám jistý dluh. Ty ostatní prosím tyto řádky s přehledem ignorovat.

Když šlo o Noeho prokletí naprosto nevinného Kenaana slíbil jsem, že objasním, jak se Noeho osudová chyba zcela spolehlivě a nepozorovaně opakuje dodnes. Raději jsem neměl nic slibovat, protože musím prozradit za jakých okolností jsem k pochopení dospěl.

Bylo to asi dva roky zpět. *TV* božstvo vedlo prudké diskuse, zda není zločinem uvádět seriál o činnosti Bezpečnostních služeb z doby vlády komunistů, s názvem „Třicet případů majora Zemana“. Samotný seriál jsem nesledoval. Ale donutil jsem se ke sledování diskusních pořadů, které bezprostředně navazovaly na právě odvysílaný příběh. Nejzajímavější byly k vidění po uvedení případů vražd, které museli spáchat ti, kdo po roce 1948, bojovali proti komunistickému režimu.

Když jsem viděl s jakou zuřivostí 70ti letí obhájci demokracie, hovořili o událostech před 50 lety, nepochyboval jsem o tom, že by v zájmu demokracie represe 50 let osobně zopakovali. A pak jsem si najednou uvědomil, že já v roce 1948 nebyl ještě ani na světě. A měl jsem chuť jim položit otázku. Zda v tom roce 1948 byli komunisti tak dobří, nebo zda snad oni neselhali. A bylo mi zřejmé, že od nich bych se poctivé odpovědi určitě nedočkal. Jasně jsem cítil, že tito 70letí snáší své viny na hlavu mé generace.

Ostatně, není to i rozumné? ***Viny na hlavy nevinných.*** Neodpovídá to snad i základní tendenci člověka? Proč by měl člověk nést odpovědnost za své viny, když je lze přenést na jiného.

A najednou jsem začal vidět víc. Že v každé lidské společnosti žijí současně 3 generace. Nejmladší do 25 let, střední do 50 let a těch nejstarších nad 50 let.

A ke svému zděšení, jsem neměl pro ty společensky uctívané muže, kteří prošli perzekucemi, komunistickými žaláři a já nevím čím, panem prezidentem počínaje a muži z konfederace politických vězňů nekonče, já pro ně nemohl nalézt slušné pojmenování. A že jsem se snažil! Vůbec nešlo o to, že na hlavu mé, střední generace snesli své viny. Dopustili se něčeho horšího. Na nejmladší generaci, na ty bezbranné, snesli svá břemena.

„Viny na hlavy nevinných, a břemena na bedra bezbranných.“

Jak ryze lidsky pragmatické.

Soud neprobíhá mezi příslušníky téže generace. Příslušníci nejmladší generace se neodsuzují za své chování, postoje, braní drog. Stejně tak příslušníci nejstarší generace se nesoudí se svými vrstevníky co oni zavinili, aby jim oni vzniklé škody nahradili. S lidskou prohnatostí si netroufnou ani na střední generaci, na tu snesou jen viny. Ale břemena, za jim má být nahrazeno, zapláceno, jak mají být uctívání, to vše přijde na bedra nejmladší generace, těch bezbranných, kteří nemají o životě ani pořádnou představu.

Nejstarší generace využívá vše, co od Život dostala, zkušenost, rozumovou vyspělost, takže si mohou i „čisté ruce“ zachovat, protože špinavou práci nechají za sebe vykonat tu nejmladší generaci.

Zcela v duchu tržní společnosti, kdy každý se stará sám o sebe i oni se postarali jen o sebe. Jejich vina je v tom, že mysleli jen na sebe a nepostarali se o to, aby se utrpení, které prožili již neopakovalo. Oni své utrpení vyšmelili za osobní prebendy. To je věčný generační boj.

Pro členy nejmladší generace, až na vyjimky, nemá minulost žádný význam, veškeré naděje spojují s budoucností. Zcela naopak je tomu u nejstarší generace. Ta svůj život zpravidla spojuje jen s minulostí, kdo je jim čím povinen, co jim má být nahrazeno, za co mají být uctívání. Střední generace je přechodovým pásmem a je na člověku jak brzo se přeorientuje od Budoucnosti k Minulosti. Takže stárnutí není ani tak otázkou fyzického věku jako orientace.

Tak jako Noe proklel nevinného Kenaana, tak jsou prokletí všichni příslušníci nejmladší generace. A jen na nich záleží, až budou sami příslušníky té nejstarší generace, zda si spolehlivě zopakují osudovou chybu svých předchůdců a zachovají se stejně ke své nejmladší generaci. Vždyť rozumně vzato, každý se stará sám o sebe a když sami byli v nejmladší generaci, tak se jim to přece také stalo.

Přítomnost soudící Minulost ztrestá Budoucnost.

Nesud' a nebudeš souzen.

Umění odpustit je neocenitelný dar, ale hysterický člověk není schopen skutečného odpuštění. Čas se naplnil.

Závěr byl tím čím jsem svou práci začínal a cíl k němuž jsem svou snahu směřoval. Počítal jsem i s takovými, kteří hned z úvodu přejdou na závěr, nebo začínají číst knihy od konce. I ty bych přivítal. Je to poslední šance jak mohu motivovat k poznání Zákona.

Má poslední karta, ne náhodou, má vztah k poslednímu soudu. „Zjevení Janovo“ podává barvitě vylíčení hrůz, které budou předcházet poslednímu soudu. Hloubat o tom, kdy přijde ten čas však považuji za zbytečnou ztrátu času. Tím nejdůležitějším je pochopit, co bude na posledním soudu rozhodovat!

„O posledním soudu“

Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůny své slávy; a budou před ním shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou. Tu mu ti spravedliví odpoví: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou? Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili. Potom řekne těm po levici: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně připraveného d'ábla a jeho andělům! Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznul jsem a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách a neujali jste se mne, byl jsem nahý a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení a nenavštívili jste mě.“ Tehdy odpoví i oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“ On jim odpoví, „Amen, pravím vám, cokoli jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.“ A půjdou do věčných muk, ale spravedlivé do věčného života.“/Mat.25,31-46/

Mimořádnou pozornost zaslouží skutečnost, že přes zcela protikladná postavení se budou divit naprosto všichni! Jak ti nalevo, tak ti napravo! Svým údivem tak usvědčí každý sám sebe, jakou měrou nepochopil smysl svého života.

Ruku na srdce, kdo by nechtěl stát na pravé straně mezi ovce. Tradičně se má za to, že ovce jsou věřící a kozly zase ateisté. Tak jednoduché to ale v žádném případě není. Pak by, rozumně vzato, stačilo být věřícím té správné církve a bylo by možno vyhnout se nežádoucímu překvapení. Jak jsme poznali 2000 let se křesťané i židé přiznání trámu ve svém oku úspěšně vyhýbali. Takže o překvapení vůbec nebude nouze. Ježíš říká naprosto jasně, že divit se budeme všichni do jednoho a bez výjímky!

Rozhodně se budou divit ateisté, kteří na pravé straně mezi ovce budou nevěřičně sledovat výčet skutků, jenž jim budou započteny jako spravedlnost. Mezi ovce po pravici budou mnozí, co by na sebe vůbec nevsadili. Mnozí ani do kostela nechodili. Ale když bylo třeba, potřebnému posloužili, dobrým slovem nešetřili, nepřítel nesoudili a odpustili.

Divit se bude mnoho věřících. Jejich údiv bude spojen se šokem. Zažijí šok nad zjištěním, že stojí na levé straně mezi kozly. Budou se divit, že není brán zřetel na to v jak dobré církvi sloužili, jakých hodnot a ocenění dosáhli. Zdrtí je zjištění, že na místo službou člověku a tím Bohu, marnili čas službou církvi. Na levici nebude snadné ty nejpřednější z předních spočítat. Vážně budou rokovat, jakým nedopatřením právě jim se mohla taková krivda stát. Žaloby na ochranu svých práv budou sepisovat, revizi světských zásluh budou požadovat. Ani v této chvíli nepochopí, jak marné bylo to jejich slavné žití.

Přitom to bylo tak jednoduché. Odpouštět svým nepřítelům, pomáhat bezvýznamným, opovrhovaným, svým bližním.

A to je cíl, k němuž jsem od počátku své úsilí směřoval.

Snad bylo pochopeno, že nejde o podobenství. Je to velice přesná informace, co každý zažije při skonání věků!

Divit se budeme všichni.

Když už se ale **musíte** divit, **nemusí** to být na té **špatné** straně!!

Abych nezapomněl na to nejdůležitější.
Pořádně po sobě zamést všechny stopy!

Jednu však opráším. Je to stopa, kterou zanechal Ježíš v tomto světě. Roku 1900 si anglický turista H.C.G. Moule v severoindickém městě Fathpur Sikri všiml zvláštního arabského nápisu na bráně místní starověké mešity. Opsal si ho a zveřejnil v jednom skotském časopisu:

„Jesus, on whom be peace, hath said, This world is but a bridge; pass over; but build not thy dwelling there.“*H.C.G. Moule, An Agraphon, The Expository Times XI,11(1900), str. 507.*⁹

Ježíš-pokoj jemu-řekl: ‚Tento svět je jen mostem; přejdi po něm, ale nestav si na něm svůj dům.‘

*Lazar
D. Zátězly
20.10.2002
09.18 CEDT*

⁹ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ◆I◆ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.40